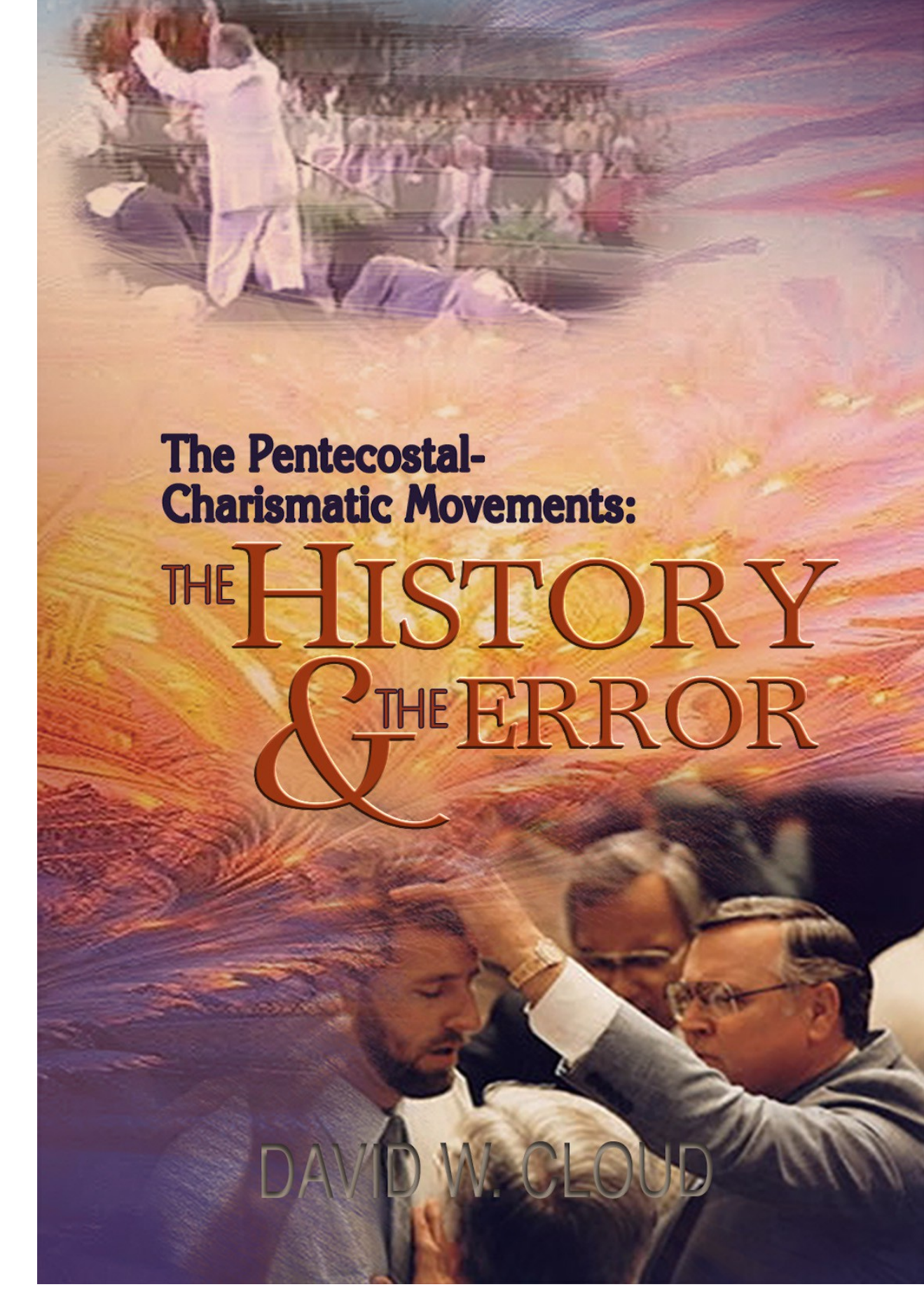

**The Pentecostal-
Charismatic Movements:**

THE **HISTORY**
& THE **ERROR**

DAVID W. CLOUD

The Pentecostal-Charismatic Movements:

The History and the Error

Copyright 2006 by David Cloud

Second edition August 22, 2008

Third edition November 2009

Fourth edition February 2011

Fifth edition November 2014

Dutch edition June 2021

ISBN 1-58318-099-0

Published by Way of Life Literature
P.O. Box 610368, Port Huron, MI 48061
866-295-4143 (toll free) • fbns@wayoflife.org
<http://www.wayoflife.org>

Canada: Bethel Baptist Church,
4212 Campbell St. N., London, Ont. N6P 1A6
519-652-2619

The Pentecostal-Charismatic Movements:

The History and the Error

Translated into Dutch by permission of David Cloud and Way of Life Literature

(Translation by Ben Mol)

www.wayoflife.org

De Pinkster-Charismatische Bewegingen:

Hun geschiedenis en hun dwaling

Vertaald in het Nederlands met toestemming van David Cloud en

Way of Life Literature

(vertaling door Ben Mol)

Gebruikte Bijbelvertaling: Herziene Staten Vertaling (HSV)

www.wayoflife.org

Inhoudsopgave (hoofdpijnen)

Voorwoord.....	4
Introductie.....	5
Mijn ervaringen met de Pinksterbeweging.....	7
De historie van de Pinkster-Charismatische bewegingen.....	19
De Pinkster denominaties.....	58
De Healing Evangelists uit de Pinksterbeweging.....	58
De New Order of the Latter Rain.....	59
De Word-Faith beweging.....	59
De Charismatische beweging.....	60
De New Pentecostal Profets.....	60
De Third Wave (de Derde Golf).....	60
Recente Pinkster schandalen.....	61
De Laughing Revival.....	62
De dwaling van de Pinkster-Charismatische beweging.....	64
Waarom worden mensen verleid door charismatische dwaling?.....	160
Inhoudsopgave (volledig).....	171

Beste lezer,

Dit is een tot op dit moment nog gedeeltelijke vertaling van het oorspronkelijke boek van David Cloud. De eerste hoofdstukken tot en met 'De historie van de Pinkster-Charismatische bewegingen' en de laatste hoofdstukken vanaf 'De dwaling van de Pinkster-Charismatische beweging' zijn vertaald. Dit bevat alle belangrijke informatie die nodig is om een goed begrip te krijgen van deze beweging. Het is ongeveer de helft van het oorspronkelijke boek. Mogelijk komen er later nog aanvullende vertaalde hoofdstukken beschikbaar. In de uitgebreide inhoudsopgave aan het eind van het boek (staat niet in het origineel) is in ieder geval te zien wat de onderwerpen uit de niet vertaalde hoofdstukken zijn.

Ben Mol

Voorwoord

"Ervaring is belangrijker dan de doctrine en ze gaan allemaal met de stroom mee. Mystische extase wordt gewaardeerd. Serieuze en grondige bestudering van het Woord van God wordt verdrongen door verhalen, ervaringen, getuigenissen, visioenen en profetiën. Het is de ideale voedingsbodem voor het afwijzen van logisch nadenken. Een ieder voelt zich geroepen om te getuigen van wat hij al ontvangen zou hebben, zelfs als hij het niet ontvangen heeft, of het nooit zal ontvangen" (Fernand Legrand, *All about speaking in tongues*, 2001)

"Het Christelijk geloof is onveranderbaar, wat niet wil zeggen dat mannen en vrouwen van iedere generatie het niet nodig hebben om het te vinden, het te ervaren en het uit te leven; maar het betekent wel dat iedere nieuwe leer die opkomt, ook al mag dit legitiem overkomen, een valse leer is. Alle aanspraken om extra openbaring toe te voegen aan wat God heeft gegeven in dit Lichaam van de waarheid zijn valse aanspraken en moeten worden afgewezen" (George Lawlor over Judas 3).

"Het vleselijke enthousiasme voor het wonderbaarlijke is de voedingsbodem van waaruit elke variëteit van vreemde en on-Schriftuurlijke dingen zijn ontstaan. Het openbaarde zich in mei 1993 in Carpenter's Home Church in Lakeland, Florida, waar Pinkster evangelist Rodney Howard-Browne zichzelf de "Holy Ghost Bartender" noemde en de mensen hysterisch begonnen te lachen en rondwankelden alsof ze dronkaards waren. Het openbaarde zich in juni 1993 in de Brownsville Assembly of God te Pensacola, Florida, waar de pastor gedurende 4 uren stomdronken op het podium lag en op andere momenten zo "dronken in de geest" was dat hij in een rolstoel uit de kerk gereden moest worden en als hij probeerde met zijn auto te rijden reed hij tegen dingen aan. Het openbaarde zich in 1994 in de Airport Church te Toronto, Ontario, waar de mensen niet alleen lachten en dronken werden maar ook blaften als honden en brulden als leeuwen." (David Cloud)

Introductie

De Pinkster-Charismatische Bewegingen vinden hun oorsprong in de vermeende continuering van de apostolische tekengaven.

De uitdrukking "Pinkster" dateert vanaf het begin van de twintigste eeuw en beschrijft het verlangen om opnieuw de wonderbaarlijke ervaringen van Pinksteren te herkrijgen. Uit de Pinksterbeweging zijn vele denominaties ontstaan zoals de Assemblies of God, de International Church of the Foursquare Gospel, de Church of God in Christ, the Church of God (Cleveland, Tennessee), de Pentecostal Church of God, de United Pentecostal Church en de Church of God of Prophecy.

De "charismatische" beweging is van meer recente datum en heeft betrekking op het oecumenische verschijnsel van spreken in tongen dat zich vanaf de jaren 1960 verspreid heeft door zowel de niet-Pinkster Baptisten en Protestante denominaties als de Rooms Katholieke Kerk.

Hoewel er aanzienlijke verschillen waren tussen de oudestijl Pinksterbeweging en de charismatische beweging zijn die snel aan het verdwijnen. Tegenwoordig worden de termen vaak als synoniemen gebruikt. Zelfs de Dictionary of Pentecostal and Charismatic Movements noemt dit:

"De termen Pinkster en charismatisch worden vaak door elkaar heen gebruikt. Zeker, zij hebben vele kenmerken gemeenschappelijk, en zelfs voor een expert is het vaak moeilijk om een scheidslijn te trekken. [vanaf de jaren 1990] herkenden vele Pinkstermensen dat de Heilige Geest een nieuw werk begonnen was en voelden zich er toe aangetrokken. De charismatische vernieuwingsgolf oefende druk uit op de Pinkstermensen om hun identificatie binnen de universele kerk uit te breiden naar groepen die eerder als ketterijen beschouwd werden." (International Dictionary of Pentecostal and Charismatic Movements, herzien en uitgebreid, 2002, pp. xxi, xxii).

Hoewel er enige opmerkelijke uitzonderingen zijn heeft de meerderheid van de oudestijl Pinkster denominaties zich in het algemeen ondergedompeld in de wereldse, oecumenische geest van de charismatische beweging.

De Kerken kunnen de Pinkster-Charismatische beweging niet negeren.

Ten eerste kan het niet genegeerd worden vanwege zijn claims om werkzaam te zijn bij alle geestelijke gaven, tekenen en wonderen, koninkrijksautoriteit te bezitten en een superieur heiligingsniveau te hebben.

Het kan tevens niet genegeerd worden vanwege zijn verbazingwekkende invloed. Het is de snelstgroeiende sector binnen het Christendom. Volgens de *World*

Christian Encyclopedia (editie 2000) zijn er meer dan 523 miljoen mensen Pinkster of Charismatisch. Dit is misschien een overdrijving maar er is geen twijfel aan dat het aantal zeer groot is. De 10 grootste kerken in de wereld zijn Pinkstergemeenten of charismatische gemeenten. De grootste is de Yoido Full Gospel Church te Seoul, Zuid Korea, gesticht door David Yonggi Cho.

Verder is de charismatische denkwijze in het "evangelicalisme" binnengedrongen.

In 1992 was zo'n 80% van de National Association of Evangelicals al charismatisch. Vanaf 1999 kon men rustig zeggen dat Pinkstermensen zich binnen de Evangelische Alliance in Engeland op elk niveau van leiderschap bevonden en "dat geen enkele groepering binnen de raad tegen het Pinkstergedachtegoed was" (*Renewal*, maart 1999).

De charismatische beweging domineert de christelijke media, dringt invloedrijke organisaties zoals de Christian Booksellers of America en Christian Broadcasting Association binnen, en overheerst veel van de christelijke televisie en radio programma's. Enkele van de grootste zendingsorganisaties zijn Pinkster of charismatisch van aard, en de meeste overigen staan op zijn minst sympathiek tegenover de charismatische beweging.

De charismatische beweging beïnvloedt de maatschappij op elk vlak, van de zakenman tot de allerarmsten.

Mijn ervaringen met de Pinksterbeweging

Ik ben opgegroeid in Southern Baptist kerken maar heb de Heer in mijn jeugd afgewezen en ben erg ver afgedwaald van God en de Bijbel. Ik begon te drinken en in problemen te komen gedurende de eerste jaren van de middelbare school, en dit heeft de koers voor mijn leven bepaald voor de eerstkomende 10 jaar. In de latere jaren op de middelbare school ben ik gestopt met naar de kerk te gaan, en nadat ik in 1967 mijn diploma gehaald had, ben ik uit huis gegaan en heb een klein appartementje gehuurd samen met mijn goddeloze vrienden. Na een studiejaar op het Jones Business College in Jacksonville, Florida, moest ik in dienst.

Tijdens mijn stationering bij het U.S Army Record Center in St. Louis werd ik aangesteld als de chauffeur van de generaal ondanks dat de staat Florida mijn rijbewijs had ingenomen vanwege mijn wangedrag achter het stuur. Ik bezitte een splinternieuwe Chevy Nova model 1968 die we klaargestoomd hadden om mee te racen, en ik kreeg daardoor vele bekeuringen voor te snel rijden. Op een keer werd ik geflitst door de highway patrol terwijl ik ruim 210 km/h reed op Interstate 4 tussen Lakeland en Tampa. Dat was voordat ik in het leger ging. Met de generaal reed ik niet zo hard natuurlijk maar ik heb hem echt wel zeer vlot door St. Louis heen geloodst. De generaal mocht mij wel en had geen kritiek op mijn rijstijl maar op een dag schreeuwde een majoor "Rustig aan jongeman! Weet je niet dat de generaal rugproblemen heeft!" Toen mijn naam op een lijst kwam te staan voor een lichting naar Vietnam, bezorgde de generaal mij een administratief baantje op het kantoor van een militaire politie-eenheid in Tan Son Nhut Airbase net buiten Saigon. We waren gestationeerd in het MACV

David Cloud in 1972

headquarters R&R Center en hadden een zwembad van Olympische afmetingen, een sportzaal en ruimtes voor gewichtheffen, tennis en racketball velden, een donkere kamer, muziekstudio's, grote PX, clubs en meer. (Het was een zware taak maar iemand moest het doen.) Het was daar dat mijn drugsgebruik begon.

Tegen de tijd dat ik ontslagen werd uit het leger, na anderhalf jaar in Vietnam, was ik een volwaardige drugsverslaafde. Ik ging wonen in een hippie appartement in Hollywood, Florida, samen met enkele maatjes. In het begin had ik een baantje op de kinderafdeling van een psychiatrisch ziekenhuis, en ik genoot van het werk maar door mijn zware drugsgebruik was het onmogelijk om het rooster aan te houden. We plukten psilocybin paddestoelen en maakten ons eigen smerige psychedelische

brouwsel dat mij voor dagen en dagen high hield. Het was psychologisch slopend.

Nadat ik die baan opgezegd had verdiende ik geld door het verkopen van kokosnoten en marihuana. We plukten de kokosnoten op golfterreinen en verkochten ze voor 10 cent elk aan kwekerijen. We kochten marihuana in grote hoeveelheden in Zuid Florida en verkochten het in kleine pakketjes in onze eigen stad 320 km noordwaarts.

Nadat een maat en ik gearresteerd waren en aangeklaagd waren voor openbare dronkenschap en het bezit van illegale stoffen, besloten we naar Zuid Amerika te reizen. Per fiets. Drie van ons kochten luxe fietsen met veel te veel uitrusting erbij en we vertrokken op een mooie ochtend zoals je die daar in Florida hebt. Het probleem was dat wij totaal geen conditie hadden voor zo'n zware reis en überhaupt geen fysieke voorbereidingen hadden gedaan. Toen we ruim 30 km gefietst hadden besloten we dat er een betere manier moest zijn om de wereld te zien. We laadden de fietsen op een Greyhound bus en reisden naar New Orleans, waar we ze met het meeste van de bijbehorende uitrusting verkochten. Nadat we een paar losse dagen hier en daar hadden gewerkt om onze financiën weer op te bouwen (één daarvan was het met een hogedrukspuit verwijderen van kleverige siroop die op aken zat) liften we naar Californië. In het zuidelijke deel van de staat gingen we uiteen, en ik reisde in mijn eentje zover als Lake Tahoe. Onderweg had ik af en toe een baantje, overnachtte in enkele opvanghuizen, en heb enkele nachten doorgebracht in mijn rugzaktent.

Toen ik naar Florida aan het terugliften was werd ik opgepikt door enkele jonge mensen uit India die in Amerika waren om mensen te bekeren tot het Hindoeïsme. Ik was spoedig gegrepen door de verhalen die ze vertelden over wonderen die zijn verricht door guru's in de Himalayas. Ze vertelden ook van ervaringen die ze hadden met reïncarnatie en leerden me een techniek waardoor ik zogenaamd mijn vorige levens kon zien. Nadat ik de boeken verslonden had die ze me gegeven hadden (*The Autobiography of a Yogi* en *The Aquarian Gospel of Jesus Christ*) heb ik me aangesloten bij de Self-Realization Fellowship Society, die opgericht was door Paramahansa Yogananda. Ik was zo enthousiast over mijn nieuw gevonden spirituele pad dat ik terugreisde naar Californië om het Self-Realization hoofdkantoor in Los Angeles te bezoeken.

Toen ik stopte in Panama City in de Florida panhandle (smalle strook in het uiterste noordwesten), vond ik een doos met Gideon Bijbels op het trottoir. Ik keek om mij heen maar er waren geen winkels of huizen nabij. Ik had al lange tijd geen Bijbel meer in mijn handen gehad dus ik pakte er een en ben naar een kleine steiger aan de Golf van Mexico gegaan, ging zitten en opende het. Mijn ogen vielen op de woorden van Jezus' toespraak in Marcus 9:43-48 (HSV):

"En als uw hand u doet struikelen, hak hem dan af; het is beter voor u verminkt

het leven in te gaan dan met twee handen heen te gaan in de hel, in het onuitblusbare vuur, waar hun worm niet sterft en het vuur niet uitgeblust wordt. En als uw voet u doet struikelen, hak hem dan af; het is beter voor u kreupel het leven in te gaan dan met twee voeten geworpen te worden in de hel, in het onuitblusbare vuur, waar hun worm niet sterft en het vuur niet uitgeblust wordt. En als uw oog u doet struikelen, werp het dan uit; het is beter voor u met één oog het Koninkrijk van God in te gaan dan met twee ogen in het helse vuur geworpen te worden, waar hun worm niet sterft en het vuur niet uitgeblust wordt."

Ik dacht bij mijzelf: "Ik geloof niet dat God mensen voor eeuwig in de hel zou gooien. Hoe zit het dan met de mensen die nooit van Jezus gehoord hebben?" Ik liet de Bijbel daar achter en vervolgde mijn Hindoe pelgrimage naar het Self-Realization hoofdkantoor maar ik bad ernstig tot God dat Hij mij de waarheid zou laten zien.

Ik stopte in Las Vegas en won zestig of zeventig dollars met een gokmachine. "Nou, God is mij zeer zeker aan het zegenen!" dacht ik. Ik had gebeden voor het geld om een gitaar te kunnen kopen en ik dacht dat dit het antwoord was op het gebed. Ik wilde liederen gaan zingen zoals "My sweet Lord" van George Harrison.

Na terugkomst in Florida verhuisde ik opnieuw naar de omgeving van Hollywood en kreeg een baan in het besturen van een sleepmotor op een houtwerf. Zoals mijn gewoonte was nam ik na een paar weken ontslag omdat de verleiding van het reizen mij verlokte.

Toen ik in mijn auto de omgeving van Hollywood verliet, noordwaarts koersend, passeerde ik een man op een fiets die een lange reis leek te maken. Ik besloot om te keren en uit te zoeken waar hij naar op weg was. Ik ging naast hem rijden en hij vertelde me dat hij op weg was naar Mexico. Aangezien ik een paar maanden geleden zelf ook met de fiets door Mexico wou reizen was ik geïnteresseerd geraakt. Ik bood hem aan een lift te geven tot aan mijn woonplaats in centraal Florida en hij stemde ermee in. We deden zijn fiets in de kofferbak van de auto en gingen op weg. Ik had wat van mijn Hindoe materialen bij me en vroeg mij af of ik hem misschien kon bekeren, maar het bleek helemaal anders te gaan!

Ik vroeg of hij in God geloofde en hij antwoorde dat hij dat deed en haalde een zakk Bijbel te voorschijn. Ik begon mijn religieuze visie duidelijk te maken en hij beantwoorde mij aan de hand van de Schrift.

Ik zei "Ik geloof in reïncarnatie, wat denk jij daarvan?" Hij antwoordde "In Hebreëen 9:27 (HSV) zegt de Bijbel 'En zoals het voor de mensen beschikt is dat zij eenmaal moeten sterven en dat daarna het oordeel volgt'. Aangezien de Bijbel zegt dat we éénmaal sterven en dan het oordeel geloof ik niet in reïncarnatie."

Ik zei "Ik geloof dat een man de gevoelens van zijn hart moet volgen." Hij

antwoordde "De Bijbel zegt in Jeremia 17:9 (HSV) 'Arglistig is het hart, boven alles, ja, ongeneeslijk is het, wie zal het kennen?'. We kunnen onze harten niet vertrouwen."

Ik zei "Ik geloof dat zolang een man oprecht is in zijn geloof dat God hem zal accepteren." Hij antwoordde "Spreuken 14:12 (HSV) zegt 'Er is soms een weg die iemand recht schijnt, maar het einde ervan zijn wegen van de dood.' Volgens de Bijbel kan een man oprecht op het verkeerde spoor zitten en zal hij geoordeeld worden door God."

Ik zei "Als een man zijn hart niet kan vertrouwen en zijn eigen oprechtheid, hoe is het dan mogelijk om de achter de waarheid te komen?" Hij antwoordde "Jezus Christus heeft gezegd 'Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven: niemand komt tot de Vader dan door Mij'. Bovendien heeft God Zich aan ons geopenbaard door de Bijbel."

Ik was zo geboeid door de conversatie en zo beïndrukt door de Bijbelkennis van de man dat ik mijn beoogde bestemming in centraal Florida voorbij reed. Ik vroeg aan de man, wiens naam Ron Walker was, of ik met hem mee kon reizen naar Mexico en hij zei dat ik welkom was. We stopten ergens onderweg langs de oever van de Gulf Coast in Alabama bij een christelijke boekwinkel en hij kocht voor mij een King James Bijbel in grote letters en zei dat ik de waarheid in dit Boek zou vinden. Hij vertelde me ook dat ik erg voorzichtig moest zijn met christelijke boeken omdat velen ervan dwalingen bevatten. Hij zei dat ik alles moest controleren met wat de Bijbel leert. Hij kocht ook een Strong's Concordantie voor mij, wat het eerste Bijbelstudie gereedschap was dat ik ooit heb bezeten.

Hij vertelde dat hij een paar jaar geleden een vrouw en een babyjongetje had maar toen God hem riep om te prediken, zijn vrouw hem een ultimatum gaf. Ze zei dat als hij het preken niet opgaf ze hem zou verlaten en de baby mee zou nemen. Hoewel hij haar gesmeekt heeft om te blijven wilde ze niet luisteren. Hij besloot dat hij niet zou hertrouwen maar dat hij de rest van zijn leven zou blijven rondreizen en het evangelie prediken. Hij had al enige reizen naar Mexico gemaakt. Hij vertelde mij een paar reisverhalen en hoe God zijn gebeden had beantwoord.

Die avond vonden we een plekje vlakbij de snelweg en haalden onze slaapzakken tevoorschijn. Nadat Ron in slaap was gevallen, lag ik onder de sterrenhemel na te denken over de dingen die we hadden besproken die dag. Ik vond dat de weg die de Bijbel wees te dogmatisch was en te bekrompen en dat ik weg zou moeten gaan en zelf op zoek gaan naar de waarheid. Ik dacht erover om op te staan en weg te rijden maar ik viel in slaap voordat ik naar die ingeving kon handelen.

Toen we de volgende dag verder reden besloot ik een "vlies" uit te leggen. Dat was iets dat ik had onthouden van een verhaal op de zondagsschool over Gideon. Ik

vertelde God dat ik verward was en dat ik de waarheid wilde weten. Ik kon zien dat de weg in de verte een bocht had en dat er telefoonpalen langs de weg stonden. Ik zei "God, als de Bijbel waar is wil ik dat er een vogel op de tweede paal na de bocht zit maar als de Bijbel niet waar is dan wil ik dat er geen vogel zit op die paal."

Er was geen vogel.

Die dag kreeg ik onenigheid met Ron en zei: "Het enige wat je doet is citeren uit de Bijbel. Denk je zelf niet? Waarom gooi je die Bijbel niet uit het raam, dan kunnen we daarna misschien een goed gesprek hebben?"

Hij zei iets in de trant van: "Mijn gedachten zijn niet belangrijk. Ik weet dat de Bijbel het woord van God is en dat het de antwoorden bevat."

Toen we de Mexicaanse grens bij Brownsville, Texas bereikten maakten de douanebeambten het mij moeilijk omdat ik in het verleden voor drugs gearresteerd was. Ik werd erg kwaad toen ze eisten dat ik me helemaal moest ontkleden voor een visitatie. Tegen die tijd was ik ervan overtuigd dat ik deze christelijke man en zijn Bijbel moest verlaten en weg zou moeten gaan om zelf op zoek te gaan naar de waarheid. Dus toen we slechts enkele kilometers in Mexico gereden hadden vertelde ik Ron dat ik terugging naar Florida. Toen hij onverwacht vroeg of hij nog voor een tijdje met mij mee mocht blijven reizen, kon ik geen nee zeggen. Ik vertelde hem dat we terug zouden reizen naar Daytona Beach en daar uit elkaar gaan. Dit was allemaal God's genadevolle leiding van een erg dwaze jongeman en was het antwoord op de gebeden van mijn ouders en mijn godvrezende grootmoeder van moederskant. Op dat moment was het voor mij onbekend dat het ook het antwoord op mijn eigen misleidde maar oprechte gebeden was.

Toen we in Daytona Beach aankwamen huurden we een kamer in een motel en fristen ons op. We zaten die avond ieder op ons eigen bed en Ron begon opnieuw te praten over Jezus Christus en de waarheid. Vlak daarvoor had ik alles ontkend wat hij zei maar die nacht heeft God genadevol het licht in mijn verdonkerde hart laten schijnen. Ik bekeerde mij van mijn slechte wandel en rebellie en gaf mijzelf over aan Gods genade. Bekering betekent omkeren en de andere kant op gaan, en dat is wat ik deed. In een kort ogenblik was ik veranderd van een Bijbelspotter naar een Bijbelgelovige, en ik kan oprecht zeggen dat ik nooit meer teruggekeken heb! Als ik terugdenk aan mijn dagen voordat ik Christus leerde kennen, denk ik daar alleen met spijt aan terug als een tijd van uiterste dwaasheid; ik heb daar nooit meer naar willen terugkeren.

Nadat ik tot God geroepen had om genade die avond, bad Ron dat ik zou gaan spreken in tongen. Dat verwarde mij. Hoewel ik niet in tongen ging spreken verlangde ik wel naar alles wat God wilde dat ik zou hebben in mijn nieuwe christenleven.

De volgende dag zijn we uit elkaar gegaan. Na het ontbijt in een klein café stapte Ron op zijn fiets en ging. Hij zei dat hij weer verder ging naar Mexico, en ik heb sindsdien nooit meer van hem gehoord. Hij gaf mij genadevol wat geld om mijn christenleven te beginnen en ter overbrugging totdat ik een baan zou vinden.

Ik ging Interstate 4 af in westelijke richting naar Lakeland om mijn ouders te vertellen wat er gebeurd was en om mijn vader excuses aan te bieden voor mijn rebellie tegen hem. De laatste keer dat ik hem gezien had, een paar weken geleden, was hij op de knieën gegaan en smeekte mij om het goed te maken met de Heer en een huis te zoeken en niet weer te gaan rondtrekken. Hoewel er tranen uit zijn ogen stroomden verhardde ik in die tijd mijn hart en reed weg.

Nu zijn de dingen compleet anders. Ik herinner me dat ma en pa aan de keukentafel zaten toen ik het huis binnenging. Ik vertelde hen wat er was gebeurd en bood mijn vader mij excuses aan voor mijn rebellie. Zij waren zeer verheugd over mijn conversie.

Ik wilde mijn reizende leven loslaten en in plaats daarvan mij gaan verdiepen in de Bijbel. Ik herinner me niet veel meer van wat Ron mij leerde, maar ik herinner me wel twee beloften die hij me gaf uit de Schrift.

"Als iemand de wil heeft om Zijn wil te doen, zal hij van dit onderricht weten of het uit God is, of dat Ik vanuit Mijzelf spreek." (Johannes 7:17 HSV).

"Jezus dan zei tegen de Joden die in Hem geloofden: Als u in Mijn woord blijft, bent u werkelijk Mijn discipelen, en u zult de waarheid kennen, en de waarheid zal u vrijmaken." (Johannes 8:31-32 HSV).

Dit zijn wondermooie beloften over het kennen van de waarheid, en zijn verbonden aan twee vereisten. We moeten gewillig zijn Gods wil te doen én we moeten blijven studeren in Gods Woord.

Ik twijfelde over naar welke kerk te gaan en welke leer te volgen maar ik wilde deze twee beloften vasthouden en er op vertrouwen dat de Heer mij zal leiden.

Ik begon iedere dag urenlang de Bijbel te bestuderen. Ik gebruikte de *Strong's Concordance* die Ron me gegeven had en schreef kladblok na kladblok vol met de dingen die ik aan het leren was. Ik deed mijn eigen studies naar onderwerp, door het kopiëren van belangrijke teksten uit de Bijbel en die dan in mijn kladblokken te rangschikken naar onderwerp. Ik ontwikkelde een indexkaartsysteem en hield gedetailleerde details bij van de boeken die ik las. Tegen de tijd dat ik in 1977 afstudeerde van de Bijbelschool had ik duizenden indexkaartjes alfabetisch gerangschikt.

Het zondige leven en in het bijzonder het drugsgebruik heeft diepe littekens nagelaten, en hoewel de genezing begon in de nacht dat ik mij overgaf aan Christus

en door de jaren heen doorgegaan was, was die genezing niet direct of volledig. Ik ben in de overtuiging dat de psychedelische drugs in het bijzonder, de psilocybin en de LSD en zelfs de marihuana, diepe psychologische wonden heeft nagelaten. Hoewel God erg genadevol is en zonden vergeeft en eeuwig leven geeft aan diegenen die zich bekeren en geloven in Christus, haalt Hij niet altijd de gevolgen van de zonden in dit tegenwoordige leven weg, en ik zal de littekens van die dwaze periode in mijn leven moeten dragen totdat ik dood ga.

"Dwaal niet: God laat niet met Zich spotten, want wat de mens zaait, zal hij ook oogsten. Want wie in zijn eigen vlees zaait, zal uit het vlees verderf oogsten; maar wie in de Geest zaait, zal uit de Geest het eeuwige leven oogsten." (Galaten 6:7-8 HSV).

Ook wil ik duidelijk maken dat drugsgebruik echt een afglijdend pad is. Toen ik mijn diploma haalde van de middelbare school had ik niets met drugs te maken en zou zelfs nooit gedroomd hebben om zoiets als LSD te gebruiken. De weg naar drugs opende zich door Christus niet serieus te nemen en Hem niet te volgen en niet Zijn wil te doen toen ik over Hem hoorde preken in de kerk van mijn jeugd, en daarna rond te hangen met de verkeerde mensen, daarna het gebruiken van marihuana om bij die mensen te willen horen. Dat brak mijn weerstand en veranderde mijn denken en geleidelijk aan ging ik andere typen drugs gebruiken. Het gebeurde niet overnacht en het was niets iets wat ik zo gepland had.

Al snel dat ik tot Christus was gekomen kreeg ik een baan als offsetprinter bij de Florida Citrus Commission en bleef daar werken totdat ik ongeveer een jaar later naar de Bijbelschool ging.

Ik wilde wel naar een kerk gaan maar ik wist in het begin niet waar naar toe te gaan. Ik ging naar enige Pinkstersamenkomsten en een Nicky Cruz crusade en nog enige andere typen kerken en samenkomsten. Ik luisterde naar predikers op de radio, inclusief Garner Ted Armstrong van de Worldwide Church of God. In de openbare bibliotheek vond ik een boek dat mij zowel fascineerde als verwarde. Het was *Planet in Rebellion* door George Vandeman. Hij leerde zieleslaap, vernietiging van de ongeredden, en de noodzaak van het houden van de sabbatsdienst. Hoewel het boek nergens de kerkelijke richting van de auteur noemde kwam ik er later achter dat hij Zevende-Dag-Adventist was.

Bij geen enkele van de kerken waar ik die eerste weken geweest was ervoer ik de inwendige rust om er lid van te worden van. Toen vroeg een getrouwde zuster van een van mijn ongeredde vrienden van de middelbare school mij om een dienst bij te wonen in hun kerk. Dat was in Bartow, Florida, en het was nog maar een gemeente van enkele jaren oud, maar de Heer gaf zegen en levens werden veranderd. Een paar families hadden de First Baptist Church verlaten vanwege de compromissen en de wereldlijkheid en hadden de Bartow Bible Baptist Church opgericht. Er waren diverse

andere jonge mensen van mijn leeftijd (ik was begin 20) in de gemeente, en ik genoot van het verklarende Bijbelonderwijs en het geestelijk vuur die ik daar zag.

Ongeveer 9 maanden later ging ik naar de Bijbelschool. Ik trouwde tijdens mijn 3e jaar, en na het afstuderen gingen mijn vrouw en ik naar het missieveld in Zuid Azië.

Sommigen lezers zullen zich misschien afvragen hoe het nu zit met Ron Walker. Als hij de Bijbel zo goed kende en als hij mij adviseerde om de Bijbel te volgen als mijn enige autoriteit, waarom hield hij er dan een andere leer op na? Ik kan dat niet beantwoorden en ik hoef dat ook niet te beantwoorden. Ik hoef alleen mijzelf te verantwoorden. Mij is opgedragen: "Beijver u om uzelf welbeproefd voor God te stellen, als een arbeider die zich niet hoeft te schamen en die het Woord van de waarheid recht snijdt." (2 Timoteüs 2:15 HSV). Ik heb de verantwoordelijkheid om ijverig te studeren opdat ik de Schriften juist kan interpreteren. Er is mij gezegd dat als ik in Gods woord bezig blijf en gewillig ben om Zijn wil te doen dat ik dan de de waarheid zal gaan kennen (Johannes 7:17, 8:31-32).

Ik weet dat ik dit door Gods genade heb gedaan en als het resultaat daarvan is dat mijn leerstellige overtuigingen anders zijn dan die van iemand anders dan kan ik daar niet verantwoordelijk voor gehouden worden. Ik ken de studiegewoonten van die ander niet of de oprechtheid van hart of in welke mate hij gehoorzaam is geweest aan God of in welke mate hij de leer die hem geleerd is in vrede gesteld heeft of in welke mate hij voor wijsheid naar God opziet in plaats van naar mensen. Bovendien was Ron in 1973 nog een jonge man en misschien is hij vandaag geen Pinkergelovige meer. Hij heeft zich misschien gevoegd bij de velen die de beweging verlaten hebben.

In de meer dan dertig jaar sinds ik voor het eerst de Pinker-Charismatische leer bekeken heb, heb ik het op vele niveau's opnieuw onderzocht. Ik heb een grote bibliotheek opgebouwd over dit onderwerp. Ik heb mij geabonneerd op publicaties zoals het *Charisma* magazine. Ik heb Pinkstermensen en Charismatici geïnterviewd en hun kerkdiensten bijgewoond in vele delen van de wereld zoals de USA, Canada, Slowakije, India, Thailand, Engeland, Nepal, [Noord] Korea, Zuid Korea, Australië en Singapore. Ik heb met persaccreditatie grote charismatische conferenties bijgewoond zoals in New Orleans '87, Indianapolis '90 en St. Louis 2000. Ik heb vele prominente charismatische kerken bezocht zoals Vineyard Anaheim toen John Wimber er pastor was, Yoido First Baptist Church in Seoul, City Church in Singapore en IHOP in Kansas City.

Bovendien heb ik ook de eigentijdse muziek die door charismatici geproduceerd is in groot detail onderzocht.

Voor zover ik het kan weten heb ik deze studies gedaan met een open instelling in de zin van alleen een verbond met de waarheid te hebben en niet met iemand's

traditie. Ik ben lid van een onafhankelijke Baptistenkerk maar de fundamentele Baptisten leer en praktijk zijn niet mijn autoriteit; de Bijbel is mijn enige autoriteit voor geloof en geloofsleven.

Elke verse evaluatie van de Pinker-Charismatische beweging heeft een meer verdiepte overtuiging gegeven dat het on-Schriftuurlijk is en gevaarlijk.

De redenen waarom ik dit zeg worden in dit boek gedocumenteerd.

Het weigeren om diepgaande vragen te stellen en alles te controleren aan de hand van de Bijbel

Eén ding dat ik ontdekt heb is dat het voor Pinkstermensen en Charismatici kenmerkend is om geen diepgaande vragen te stellen over de leer en dat ze niet nauwkeurig hun ervaringen onderzoeken aan de hand van wat de Schrift zegt en dat ze ook niet willen dat anderen dat gaan onderzoeken.

Elke keer dat ik geprobeerd heb dat in een Pinker-Charismatische context te doen ben ik bekritiseerd. Op een persconferentie tijdens New Orleans '87, toen ik aan de leiders vroeg waarom de gedurende de sessies gesproken “tongen” klonken als brabbeltaal, werd ik niet alleen aangevallen door de conferentieleiders maar ook door de leden van de Pinkster-Charismatische pers die aanwezig waren. Zulke vragen mochten gewoon niet gesteld worden.

Tijdens St. Louis 2000 liep ik rond op het terrein waar diverse organisaties kraampjes hadden opgesteld om hun bedieningen en hun producten ten toon te stellen. Mij richtend op de Rooms Katholieken die daar aanwezig waren, vroeg ik hen een simpele vraag: “Wanneer bent u wedergeboren? Deze mensen waren de zogenaamde “evangelische” Rooms Katholieken die waren “vernieuwd” door de Geest maar geen één persoon kon een Bijbels antwoord geven. Sommigen antwoorden dat ze wedergeboren werden toen ze gedoopt werden; anderen antwoorden dat ze wedergeboren werden toen ze de een of andere charismatische ervaring hadden. Sommigen wisten niet waar ik het over had. Een man antwoordde “Dat is toch geen Katholieke term?” De heersende sfeer is in het algemeen dat je niet zulke vragen moet stellen want dat zaait verdeeldheid!

Op een van de avondsessies tijdens New Orleans '87 werd er een uitnodiging om gered te worden gegeven en het leek erop dat ruwweg de helft van de mensen ging staan waaruit bleek dat een groot percentage van de aanwezigen niet zeker wisten of ze gered waren. Dit zijn dezelfde mensen die de voorgaande twee of drie dagen in tongen hadden gesproken en in de gangpaden aan het dansen geweest waren en riepen “Geprezen zij U, Jezus; geprezen zij U, Jezus; geprezen zij U, Jezus”. De sprekers spraken over hen herhaaldelijk als “het volk van God” en de profetiën

hadden naar hen verwezen als “mijn volk”.

De auteur tezamen met Dennis Costella, New Orleans '87

De volgende dag op de persconferentie stelde Dennis Costella van het *Foundation* magazine aan de conferentieleiders (Pinksterman Vincent Synan en de Rooms Katholiek David Sklorko) enige vragen over dit belangrijke onderwerp. Toen gevraagd werd of de grote responsie op een evangelie uitnodiging de vorige avond hen verbaasd had zei Synan “Waarschijnlijk zijn de meesten die zijn gaan staan Katholieken die dit zien als een soort vernieuwing van hun doopbeloften of Jezus aannemen zoals ze iedere zondag doen.” Dat werpt natuurlijk een hoop andere belangrijke bijbelse vragen op. Costella ging er verder op door door te vragen:

“Nu dan, als dan over zoiets belangrijks als de definitie van het Evangelie zelf en door welke effecten of hoedanig de verloren ziel tot wedergeboorte komt zoveel verschil en misverstand bestaat bij de Katholieken en de Protestanten op dit congres, zou het dan niet cruciaal zijn om in plaats van een workshop een breedgedragen sessie te houden om in duidelijke taal te bespreken wat de Evangelie boodschap eigenlijk is zodat deze verwarring er niet is?

Op deze wijze en redelijke vraag antwoordde Vinson Synan uiteindelijk: “NOU, WIJ HEBBEN GEEN TIJD OM DAT TE DOEN.”

Persconferenties op Pinkster-Charismatische samenkomsten zijn zeker niet bedoeld om alles aan de hand van het Woord van God te onderzoeken!

Ik ontdekte ditzelfde fenomeen tijdens de begintijd van ons missionaire werk. Op een de gehele dag durend seminarie voor pastors die ik omstreeks 1980 in Zuid Azië gegeven heb ontdekte ik dat een van de pastors 3 vrouwen had. Hij had kinderen bij alledrie de vrouwen en iedere kleine familiegroep woonde in een apart gedeelte van zijn huis. Hoewel hij de meest tijd spendeerde bij de de laatste en de jongste van de drie ging hij af en toe ook op bezoek bij de anderen. Ik was die dag aan het

onderwijzen uit het boek Titus en gebruikte dat als een soort raamwerk over hoe Nieuw-Testamentische kerken te organiseren. Mijn doel was om de bestaande kerken in dat land te versterken. Ik besloot om het onderwerp polygamie in de mannengroep te gooien en te kijken wat ze zouden zeggen. We hadden God's standaarden voor pastors al in Titus 1 bestudeerd en één daarvan was dat hij “de man van één vrouw” moest zijn. Je hoeft geen theoloog te zijn om te begrijpen dat één en drie niet hetzelfde is!

Toen ik dit geval noemde stond de betreffende polygamist op en legde uit dat God hem in een visioen waarin hij “de schapen verstrooid over de bergen had gezien” had geroepen om te preken. Hij was charismatisch. Toen ik hem wees op het simpele feit dat hij niet aan God's standaard voor een pastor voldeed en daarom terug zou moeten treden of misschien het Evangelie gaan prediken in een niet-pastorale functie, vond hij in eerste instantie dat ik gelijk had en op het punt stond dat ook te doen. De overige mannen betuigden echter ondubbelzinnig steun voor zijn pastoraat en bleven de gehele nacht op om hem aan te moedigen om door te gaan waarbij ze meer waarde hechten aan een “visioen” dan aan de Bijbel zelf. En omdat ik de leer en de praktijk van deze mannen in twijfel trok werd ik gezien als een probleemveroorzaker.

Korte tijd later kwam er een charismatische “profeet” uit Engeland over naar Nepal en leidde een samenkomst in de grootste kerk van de hoofdstad. Toen ik met de “profeet” een afspraak gemaakt had om hem uit te dagen over sommige van zijn leerstellingen, viel hij mij aan met dat ik niet “een deel van het lichaam van Christus” zou zijn omdat ik niet was “gedoopt in de Heilige Geest” en niet in tongen had gesproken. Nadat ik hem van mijn redding had getuigd paste hij zijn aanval aan en zei dat het wel leek of ik na dat alles een deel was van het lichaam van Christus maar dat het duidelijk was dat ik geen deel was van het “functionele lichaam van Christus”. Hij zei dat ik een tweede ervaring nodig had.

Ik ondervroeg hem gedetailleerd wat zijn “tweede ervaring” voor zijn christelijke leven betekend had. Ik vroeg naar zijn huwelijksleven en vernam dat het niet perfect was. Ik vroeg of hij totale overwinning had of dat hij nog steeds problemen had met zonden in zijn leven, en hij bevestigde dat hij niet zondeloos was. Hij gaf toe dat als hij op reis was hij soms gefrustreerd en kwaad werd. Tenslotte antwoordde ik hem “U heeft niet meer dan wat ik ook heb; u geeft alleen valse beloften aan de mensen.”

Tijdens de avonddienst leerde hij de gemeente dat hij een visioen had gezien waarin de engelen werden “vervuld met de Geest” door te dansen en te neuriën en dat we dat zouden moeten nadoen. Vele predikers begonnen het direct uit te voeren en dansten rond in het gebouw en neurieden daarbij als krankzinnigen.

Maar wee degene die vragen stelt bij zulke dwaasheid!

Na deze en soortgelijke ervaringen werd ik getypeerd als een gevaarlijk mens. Een groep van christelijke leiders waarin Pinkstermensen en Charismatici zwaar vertegenwoordigd waren brachten beschuldigingen uit tegen mij, beweerde dat ik “het lichaam van Christus in Nepal aan het verdelen was” door mijn “ongehoorde experiment”. Maar uiteraard is ageren tegen en afscheiding van dwaalleer niet ongehoord. Dat werd zo gepraktiseerd door de apostelen en door de Bijbelgelovende mensen door de eeuwen heen, maar deze mannen hadden op z'n zachtst gezegd een zeer beperkte kennis van zulke dingen. Zij eisten dat ik stopte met mijn werk en het land zou verlaten, wat ik geweigerd heb om te doen en de Heer heeft onze bediening in de jaren nadien zeer gezegend.

De eenvoudige Bijbelse vragen die ik gesteld heb en dat ik de broeders uit die kerken aangemoedig heb om deze vragen ook te stellen werden als probleemgevend en verdeling zaaiend beschouwd. Als je hun gevraagd had of de Bijbel de enige autoriteit was voor het christelijke leven en bediening hadden ze ja gezegd, maar in de praktijk was het andersom.

Elke beweging die niet de mensen aanmoedigt om de Schriften te openen en zijn leer en praktijk zorgvuldig en in gebed te onderzoeken is gevaarlijk.

De historie van de Pinkster-Charismatische bewegingen

Het is belangrijk om te begrijpen dat vanaf de oorsprong de Pinksterbeweging gekarakteriseerd is door leerstellige dwaling, overdrijving, misleiding en dwaasheid. Ik realiseer mij dat dit harde woorden zijn maar het is onweerlegbaar gedocumenteerd.

Dit is omdat de messiaanse en apostolische wonderen uit de eerste eeuw eenvoudigweg in de huidige tijd niet door christenen gedaan kunnen worden en degenen die beweren dat de apostolische tekengaven opnieuw werken moeten vleeselijke, occulte en hypnotische verschijnselen zoals vallen in de Geest, (geestelijke) dronkenschap, gelach en waarzeggerij (wat zij ten onrechte "een woord van kennis" noemen) als apostolische tekenen aannemen, of ze zijn genoodzaakt om zogenaamde tekenen al voorbereid te hebben en die te overdrijven.

De Latter Rain Pentecostal Movement uit de twintigste eeuw is letterlijk bezaaid met de wrakstukken van geestelijke verwarring, dwaling en misleiding.

Sommigen zullen ongetwijfeld protesteren dat we uitzonderingen gebruiken om de gehele beweging over de grote kam te halen, maar de hieronder genoemde personen zijn de erkende leiders binnen de Pinksterbeweging. Zij zijn geen uitzonderingen. Zij staan in de gezaghebbende Dictionary of Pentecostal-Charismatic Movements en in vele andere geschiedenissen van de Pinksterbeweging uit mijn bibliotheek.

Verder heeft de Here Jezus Christus ons gewaarschuwd dat we leraars moeten beoordelen aan de hand van hun vruchten.

"Maar wees op uw hoede voor de valse profeten, die in schapenvacht naar u toe komen maar van binnen roofzuchtige wolven zijn. Aan hun vruchten zult u hen herkennen. Men plukt toch geen druif van doornstruiken of vijgen van distels? Zo brengt iedere goede boom goede vruchten voort en een slechte boom brengt slechte vruchten voort. Een goede boom kan geen slechte vruchten voortbrengen en een slechte boom kan geen goede vruchten voortbrengen." (Mattheüs 7:15-18 HSV).

Een beweging die claimt de volheid van de Heilige Geest zelf te zijn maar die letterlijk bezaait is met valse lering, dubbelzinnigheid en immoraliteit moet afgewezen worden. Ik realiseer mij dat ook de apostelen van de Heer en de voorgangers van de eerste gemeenten kwetsbare mensen waren die verre van perfect waren. Petrus moest bijvoorbeeld vanwege hypocrisie terechtgewezen worden door Paulus. Maar valse lering, dubbelzinnigheid en immoraliteit waren niet de typerende kenmerken van hun bedieningen. Elke zonde en tekortkoming die ze

vertoonden waren eerder de uitzondering dan de regel.

Ik erken dat er Godvrezende christelijke mensen zijn binnen de Pinksterbeweging. Ik ben door zo'n man tot Christus geleid. Er zijn ook vandaag Godvrezende Pinksterpredikers zoals Joseph Chambers uit Charlotte, North Carolina, die een sterk standpunt ingenomen heeft tegen sommige van de extremen uit de beweging. Hoewel ik zijn theologie afwijs, heb ik veel respect voor Pastor Chambers. Vanwege zijn standpunt tegen on-Schriftuurlijke zaken heeft zijn denominatie, de Church of God of Cleveland, Tennessee, zijn kerk voor de rechter gesleept en hun gebouw met geschatte waarde van 3 miljoen dollar weggenomen.

Hoewel ik zo'n standhouden voor de waarheid (zoals zij die zien) respecteer, geloof ik dat de Latter Rain Pentecostal leer en de valse lering omtrent het continueren van de tekengaven de fundamentele dwaling is die geleid heeft tot verwarring en vreemdheid die we beschrijven zullen in het hiernavolgende onderzoek.

Niet alle Pinkstergelovigen worden gekarakteriseerd door dubbelzinnigheid en extremisme, maar de Pinksterleer leent zichzelf wel voor zulke dingen. Uit veel studie en uit lange ervaring weet ik dit, en dat geloof ik met heel mijn hart, hoewel ik sympathie heb voor vele aspecten van de oude-stijl Pinksterbeweging. Ik prijs de Heer voor hun bonte ijver voor God, voor hun verlangen naar een "echt" nieuwtestamentische christenheid, voor hun ijver voor aanbidding, voor hun geloof in God en hun verlangen om elk woord uit de Bijbel serieus te nemen, voor hun vertrouwen dat God wonderen kan doen, en voor hun ijver om zich af te scheiden van de wereld (iets wat de charismatische beweging heeft opgegeven).

Al deze dingen heb ik gemeenschappelijk met hen, maar ik kan niet met hen meegaan in een gemeenschappelijke bediening omdat zij bouwen op een leerstellig fundament dat niet alleen on-Schriftuurlijk is maar onbewust heeft geleid tot de voorbereiding van de afvallige eindtijd een-wereld "kerk".

Als bewijs voor mijn aanklachten nodig ik u uit om samen met mij door de bladzijden van de Pinkstergeschiedenis te wandelen.

Spreeken in tongen tussen 100AD en 1900AD

Het is een historisch feit dat de tekengaven zoals spreken in tongen gestopt zijn na het apostolische tijdperk. Het is belangrijk om te begrijpen dat er een verschil is tussen de algemene gaven van de Geest en de tekengaven, tussen algemene wonderen en tekenwonderen. De algemene gaven van de Geest (Romeinen 12:3-8) zijn door de gehele kerkbedeling werkzaam, maar de tekengaven werden geassocieerd met de apostelen en het leggen van het fundament van de gemeente (Efeziërs 2:20). "De tekenen van een apostel zijn onder u verricht, in al mijn

volharding, in tekenen, wonderen en krachten." (2 Korinthiërs 12:12 HSV). Wij geloven dat God nog steeds wonderen doet maar niet hetzelfde type wonderen die geassocieerd waren met de apostelen. Als deze wonderen door de gehele kerkbedeling zouden gebeuren, hoe zouden ze dan tekengaven van de apostelen kunnen zijn?

Quotes van kerkleiders die menen dat de tekengaven opgehouden zijn

Als we kijken naar de eerste eeuwen die volgden op de dagen van de apostelen dan wordt het duidelijk dat de tekengaven ophielden, en dit is iets wat door de gehele kerkperiode door allerlei mensen beweerd is. *John Chrysostom (347 – 407)*

Betreffende de geestelijke gaven uit 1 Korinthiërs 12-14: "Dit gehele gedeelte is erg onduidelijk: maar de onduidelijk komt door onze onwetendheid over de feiten waarnaar verwezen wordt, en dat deze feiten opgehouden zijn te bestaan zoals ze toen waren en nu niet langer plaatsvinden" ("*Homilies on 1 Corinthians*", *The Nicene and Post-Nicene Fathers*, Vol. XII, Hom. 29:2). *Augustinus (354-430)*

"Het [de gave van tongen] was een teken nodig voor die tijdsperiode. Het was bedoeld om de komst van de Heilige Geest aan te kondigen op mensen van elke tong, om aan te tonen dat het Evangelie in iedere taal op aarde verkondigd moest worden. Dit gebeurde om iets aan te tonen en daarna is het verdwenen" (*Homilies on the First Epistle of John*). *Johannes Calvijn (1509-1564)*

"De gave van genezing, net zo als de andere wonderen, die de Heer voor een bepaalde tijd naar voren wilde brengen, is verdwenen om bij uitstek de prediking van het Evangelie voor altijd het belangrijkste te maken." (*Institutes of the Christian Religion*, Book IV: 19,18). *John Owen (1616-1683)*

"Waar gaven die op zichzelf staand uitstijgen boven onze vermogens, wetend dat de dispensatie van de Geest al lang geleden afgelopen is en waar het nu nog door wie dan ook voorgewend wordt, daarvan kan men zeker vermoeden dat het om een fanatische misleiding gaat" (*Works*, IV, blz 518). *Thomas Watson (ca 1620-1686)*

"Zeker, er is nu net zoveel regulatie nodig als in Christus' dagen en in de dagen van de apostelen, aangezien er buitengewone gaven in de kerk waren die nu opgehouden zijn" (*The Beatitudes*, blz 140). *Matthew Henry (ca 1662-1714)*

Sprekend over de 'gave van tongen' zei hij: "Deze en andere gaven van profetie, welke tekenen zijn, zijn lang geleden gestopt en aan de kant gelegd, en we hebben geen aanwijzing om een ervaring van hen te verwachten, maar worden juist in plaats daarvan bepaald om de Schriften het meer zekere woord van profetie te noemen, meer dan de stemmen uit de hemel, en worden bepaald bij het acht

nemen van deze [Schriften], ze te onderzoeken, en ze vast te houden"
(Voorwoord bij Vol. IV van zijn *Exposition of the Old Testament and New Testament*, blz vii). *Jonathan Edwards (1703-1758)*

"De buitengewone gaven waren gegeven voor het fundament en de opbouw van de kerk in de wereld. Maar nadat de canon van de Schriften voltooid was, en de christelijke kerk volledig opgericht en gevestigd was, zijn deze buitengewone gaven gestopt" (*Charity and Its Fruits*, blz 29).

George Whitefield (1714-1770)

"De charismata, de wondergaven gegeven aan de beginnende kerk ... zijn lang opgehouden" (Tweede Brief aan de Bishop van Londen, *Works*, Vol. IV, blz 167). *James Buchanan (1804-1870)*

"De wondergaven van de Geest zijn lang geleden al ingetrokken. Zij werden gebruikt voor een tijdelijk doel" (*The Office and Work of the Holy Spirit*, blz 34). *Robert L. Dabney (1820-1898)*

"Nadat de vroege kerk zich had gevestigd, was dezelfde noodzaak voor bovennatuurlijke tekenen niet langer aanwezig, en God Die nooit verspillend met Zijn zendingen is, heeft ze ingetrokken ... wonderen zouden indien ze gemeengoed werden ophouden wonderen te zijn en zou door de mens als de norm beschouwd worden" ("Prelacy a Blunder", *Discussions: Evangelical and Theological*, Vol. 2, blz 236-237). *Charles Haddon Spurgeon (1834-1892)*

Sprekend over het ambt van de apostelen: "... een ambt dat noodzakelijkerwijze uitsterft, en terecht want de wonder krachten waren ook ingetrokken"
(*Metropolitan Tabernacle Pulpit*, 1871, Vol. 17, blz 178). *Benjamin B. Warfield (1851-1921)*

"Deze gaven waren ... onderscheidend voor de autoriteit van de apostelen. Ze waren onderdeel van de geloofsbrieven van de apostelen als de geautoriseerde vertegenwoordigers van God in het funderen van de kerk. Hun functie [van de gaven] behoorden uitdrukkelijk bij de apostolische kerk en zij zijn noodzakelijkerwijs tegelijkertijd met hen verdwenen. (*Counterfeit Miracles*, blz 6).

Zelfs vele Pinkstergelovigen geven toe dat de apostolische tekengaven vroeg in de kerkgeschiedenis gestopt zijn. Aangezien dat het geval is geloven we dat de volgende observatie waar is:

"Aangezien deze tekenen en gaven daadwerkelijk zijn opgehouden, ligt de bewijslast geheel bij de charismatici om hun geldigheid aan te tonen. Te lang hebben christenen aangenomen dat de niet-charismatici onweerlegbaar Bijbels

bewijs zouden moeten leveren dat de wondergaven opgehouden zijn. Echter, niet-charismatici hebben deze bewijslast niet aangezien het al door de geschiedenis zelf is bewezen. Het is een onweerlegbaar feit toegegeven door vele Pinkstergelovigen. Daarom moeten de charismatici op Bijbelse wijze aantonen dat de tekengaven gedurende de kerkbedeling opnieuw zullen beginnen en dat de fenomenen van vandaag deze heroptreding zijn" (Thomas R. Edgar, "The Cessation of the Sign Gifts", *Bibliotheca Sacra*, Oct.-Dec. 1988, blz 374).

De enige "tekengaven" die na de dagen van de apostelen in de kerkgeschiedenis gevonden kunnen worden zijn sommige vreemde fenomenen geassocieerd met diverse sekten. Hieronder volgen daar de belangrijke voorbeelden van:

Montanisme

Het prominente voorbeeld van het spreken in tongen in de eeuw na de apostelen is het Montanisme. De leider van deze beweging, Montanus, woonde in Phrygia in Klein Azië gedurende de tweede helft van de tweede eeuw. Hij beweerde dat hij de spreekbuis van de Heilige Geest was voor nieuwe openbaringen, en hij en enkelen die bij hem hoorden noemden zichzelf profeten. Twee van dezen, Priscilla en Maximella, waren vrouwen.

Van Montanus en zijn medeprofeten wordt gezegd dat ze spraken in een "extatische en waanzinnige" trance-achtige toestand, terwijl zij hun zogenaamde profetiën gaven. Het volgende is een beschrijving daarvan:

"De profeet beweerde in EEN TRANCE VAN EXTATISCH TRANSPORT gevallen te zijn, waarin ZIJN EIGEN ZELFBEWUSTZIJN WEG WAS EN ZIJN EIGEN DENKEN COMPLEET PASSIEF WAS, terwijl God geheel bezit van hem nam en door hem sprak" (Lars Qualben, *A History of the Christian Church*, blz 87).

Zij spraken alsof zij de directe spreekbuizen waren van God. Montanus zei dingen zoals: "Ik ben de Vader, het Woord, en de Parakleet; Ik ben de almachtige Here God die in een mens is neergedaald". Zelfs de vrouwen spraken alsof zij Christus waren.

Katholieke Mystici

De volgende keer dat we het "spreken in tongen" en "tekenen en wonderen" tegenkomen in de kerkgeschiedenis is in de levens van enige Rooms Katholieke "heiligen". Vineyard pastor Jack Ryle, in zijn poging om openbaring door dromen en visioenen te vinden die na de dagen van de apostelen plaatvond, is genoodzaakt om door de vreemde verslagen van de Rooms Katholieke "vaders", "heiligen" en mystici te graven. Hij noemt namen van valse leraars zoals Jerome (Ryle, *A Dream Come True*, blz 158), Thomas van Aquino (blz 165), "Sint" Benadictus (blz 198) en zelfs

"Sint" Nicolaas (blz 129-131)!

Vineyard-oprichter John Wimber en Pinksterhistoricus Vinson Synan hebben hun wortels in dezelfde vreemde wateren. Wimber noemt in zijn boek *Power Evangelism: Signs and Wonders Today* (1995) de volgende Katholieke "heiligen" in een positief daglicht: Paus George de Grote, St Francis, St Dominicus, St Benedictus en St Ignatius van Loyola.

Bedenk dat de Katholieke heiligen die zogenaamd in tongen spraken en wonderen uitvoerden door de Pinkstergelovigen en de Charismatici als hun voorlopers genoemd worden. Deze "tekenen en wonderen" zijn niet verwant met wat we zien in het Nieuwe Testament maar zijn occulte of vleselijke waanvoorstellingen.

Aangezien alle valse evangelie door God vervloekt is, en het Roomse evangelie van het geloof samen met de sacramenten is definitief vals, dan kunnen wonderen die gebeuren in zo'n context niet van God zijn. Paulus waarschuwde tegen valse evangeliën in de krachtigste bewoordingen: "Maar zelfs als wij, of een engel uit de hemel, u een evangelie zouden verkondigen, anders dan wat wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt." (Galaten 1:8 HSV). *St. Benedictus van Nursia (ca 480-547)*

Genoemd "de vader van de Westerse monikken", was een van de oprichters van het Katholieke monasticisme met de on-Schriftuurlijke en onheilige leer dat het "celibaat" de voorkeur geniet boven het huwelijk. Volgens de *Catholica Encyclopedia* verrichtte Benedictus vele wonderen, gaf profetiën door en projecteerde zelfs op astrale wijze zijn geest zodanig dat hij monniken begeleidde op hun reizen. Zijn eerste wonder was zogenaamd de "genezing" van een door zijn verpleegster gebroken aardewerken zeef. Het gaat de rondte dat in een geval waarin enige monniken Benedictus wilden vergiftigen de beker "op miraculeuze wijze in scherven viel toen hij boven het vat het kruisteken uitvoerde voordat hij het aan zijn lippen bracht". Paus Urbanus VIII zei dat Benedictus "het verdiende om nog in dit aardse leven God zelf te zien en in God alles wat onder Hem is". Dit is allemaal on-Schriftuurlijke nonsens en een ieder die "St. Benedictus" verhoogt als een voorbeeld voor de continuering van de ware apostolische "tekenen en wonderen" is geestelijk misleid. *Georg de Grote (590-604)*

Was de eerste van "de echte pausen" en onder hem begint de "ontwikkeling van het absolute pausdom" (Philips Schaff, *History of the Christian Church*, I, blz 15). Hij legde de grondvesten voor dit on-Schriftuurlijke en blasfemische ambt, welk beweert het hoofd van alle kerken in de wereld te zijn. Het was deze George die de Papale staten oprichtte op het stervende karkas van het oude Romeinse Rijk, en verving daarmee het seculiere Rome door het kerkelijke Rome en bespoedigde de "christianisering van het heidendom". *De Gezegende Johannes van Parma (Angelus Clarenus) (1209-1289)*

Er wordt van hem gezegd dat hij in tongen sprak. Volgens de *Catholica Encyclopedia* heeft een engel eens de mis aan hem bediend. *St. Franciscus van Assisi (1186-1226)*

Was de oprichter van de Franciscaner Orde. Geboren in de familie van een rijke edelman, hoorde Franciscus toen hij in de twintig was zogenaamd een stem die hem vertelde dat hij een geruineerde kerk moest repareren. Ondergedoken met een lading dure gekleurde gordijnen uit de winkel van zijn vader, verkocht hij het voor een hoop geld en probeerde het aan de kerk te geven. Daarna vertelde hij zijn vader dat hij niet langer onder zijn gezag stond omdat hij zichzelf aan God gewijd had. Hij wijdde zichzelf aan het "celibaat" en trouwde [daarmee] "Jonkvrouw Armoede". Zijn "broeders" namen de drie geloften van gehoorzaamheid, armoede en kuisheid aan, en reisden twee aan twee om te prediken en te bedelen. Volgens de *Catholica Encyclopedia* heeft Francis een visioen gezien met Serafs en heeft hij "de stigmata" oftewel de zichtbare wonden van Jezus in zijn eigen lichaam. In de Katholieke literatuur worden vele verhalen verteld van de vreemde omgang van Francis met dieren. In een zo'n geval riep hij de mensen van een dorp op om een wolf te voeden die hun schapen had verslonden, en noemde hem "Broeder Wolf". In een ander geval preekte hij tot zijn "kleine broeders de vogels". Francis ontving de zegen van Paus Innocent III, de brutale oprichter van de Inquisitie. De Franciscaners en de Dominicaners werden door een van Innocents opvolgers, Paus Georg IV (1227-1241), aangesteld om de Inquisitie te leiden, om met Pauselijke autoriteit de Bijbelgetrouwe christenen uit te roeien waar ze ook maar gevonden konden worden. Ze hebben gedurende een half millenium goed hun best gedaan, waarbij er een massaal spionnennetwerk (alle burgers vanaf ongeveer 14 jaar en ouder moesten zich overal in de Katholieke territoria laten inzweren als spionnen voor de Inquisitie en moesten alle overtreders aangeven) ontwikkeld werd, waarbij mannen en vrouwen opgepakt werden, in de gevangenis gezet, tot armoede gebracht, gemarteld of verbrand en dat omdat hun enige misdaad was het weigeren te buigen voor de valse leer van de Paus. *Anthony van Padua*

Preekte voor Paus Georg IV in 1227, en degenen die daarbij waren en uit andere delen van de wereld afkomstig waren hoorden hem zogenaamd spreken in hun eigen talen (Bernard Bresson, *Studies in Ecstasy*, 1966). Deze zogenaamde gebeurtenis, zelfs als die echt gebeurd zou zijn, wat twijfelachtig is, zou een "wonder van horen" zijn geweest in tegenspraak met het Bijbelse wonder van spreken. *St. Dominicus (1170-1221)*

Was de oprichter van de Dominicaanse Orde van Priesters en deze groep waren bij uitstek de uitvoerders van de brutale Inquisitie. Een van de doelstellingen die Dominicus voor zijn Orde had opgesteld was "de uitroeiing van dwaalleer". De on-Schriftuurlijke en blasfemische "aanbidding van de rozenkrans" wordt toegeschreven

aan Dominicus. De praktijk van de rozenkrans houdt het opzeggen van gebeden tot Maria in die legitiem alleen tot de Almachtige God gebeden kunnen worden. De Dominicanen hebben beestachtig huis gehouden tegen de Albigenzen en de Waldenzen en de Anabaptisten en de Lollards en iedereen anders die weigerde te buigen voor de paus. De bloeddorst van de Dominicanen verwierf hen het stigma van 'Domini Canes' oftewel de "Lord's Dogs" [honden van de Heer] (Thomas Armitage, *A History of the Baptists*, I, blz 311-312). Het waren Dominicanen die vooraan stonden om te proberen te voorkomen dat de Bijbel vertaald zou worden in de gewone talen. Zo hebben bijvoorbeeld de Dominicanen die hun hoofdkwartier hadden in het Blackfriars [Zwarte broeders] klooster in Londen (zo genoemd vanwege de zwarte pijen die de Dominicaanse broeders droegen) een Synode uitgeroepen tegen Bijbelvertaler John Wycliffe in Engeland en hebben al het mogelijke gedaan om Wycliffe's prediking en vertaalwerk te doen stoppen. Omdat dit mislukte hebben ze ontelbare kopieën van de Wycliffe Bijbel in beslag genomen en verbrand en honderden van degenen die ze gelezen hebben werden eveneens verbrand.*St. Vincent Ferrer (1350-1419)*

Had zogenaamd in 1388 een visioen van Christus "met St. Dominicus en St. Francis" waarin hij werd opgedragen om "boete" te prediken. Daarna ging hij al rondtrekkend het Rooms Katholieke sacramenten-evangelie prediken. Zijn biografen beweerden dat "hij was begiftigd met de gave van tongen" (*Catholica Encyclopedia*). Hij vervolgde en martelde Joden om hen te dwingen zich te bekeren tot het Katholicisme.*St. Catherine of Siena (1347-1380)*

Zij "kreeg mystieke ervaringen vanaf dat zij 6 was, en zag beschermengelen net zo duidelijk als de mensen die zij beschermden"(Catholicsaints.org). "Tijdens de zomer van 1370 ontving zij een aantal speciale manifestaties van Goddelijke mysteries, die culmineerden in een langdurige trance, een soort mystieke dood, waarin zij een visioen had van de hel, het vagevuur en de hemel ..." (*Catholic Encyclopedia*, 1908). "Zij leviteerde zich gewoonlijk enkele keren per dag van de vloer en sprak dan in onbekende talen. (Er wordt daadwerkelijk gezegd dat als ze een vroeg ontbijt wilde, dat de engel dan kwam en het voor haar kookte.)" (*The Charismatic Phenomenon in the Church of Rome*, door dr. Hugh Farrell, voormalig Katholiek priester.*Ignatius van Loyola (1491-1556)*

Was een medeoprichter van de Jezuïeten oftewel de Sociëteit van Jezus. Het is 27 september 1540 opgericht door paus Paulus III via de pauselijke bul "Regimini militantis" en speelde een belangrijke rol bij de tegen-Reformatie. Jezuïeten deden een belofte tot volledige onderwerping aan de paus en aan de leidinggevenden van hun orde. "laat een ieder zich ervan overtuigen dat hij die onder de gehoorzaamheid leeft , onder Goddelijke Voorziening, bewogen en geleid wordt door zijn superieur, NET ALSOF HIJ EEN LIJK WAS, dat zichzelf laat bewegen en leiden in elke richting". De

Jezuïeten beraamden, en slaagden er ook vaak in, om op gewelddadige wijze regeringen omver te werpen en koningen te vermoorden. Zij verkondigden een evangelie dat de noodzaak van werken en sacramenten toevoegt aan de genade en het bloed van Christus. Loyola werd begraven in Gesu Church, het hoofdkwartier van de Jezuïeten in Rome, en daar staat een massaal monument van hem aan een kant van de kerk. Rechtsonder naast het monument staat het marmeren beeld "DE OVERWINNING VAN HET GELOOF OVER KETTERIJ" door Pietro Le Gros. Het stelt Maria voor die met geweld Luther en Johannes Huss uit de hemel gooit (hun namen staan in het beeld gegraveerd). Een kleine gevleugelde engel aan de zijkant scheurt vrolijk bladzijden uit een boek, terwijl er nog een boek klaarligt om ook vernietigd te worden. De boeken zouden de geschriften van de Reformatoren kunnen zijn of zouden hun Bijbelvertalingen kunnen zijn, die ook veroordeeld en verbrand werden door Rome.*Franciscus Xavier (1506-1552)*

Was een andere oprichter van de Jezuïeten. Xavier werkte in India en Japan. Butler's *Lives of the Saints* beweert dat Xavier miraculeus in de Indonesische en Tamil talen sprak, maar als hij dat gedaan heeft dan was het een gave van de duivel want hij sprak een vals evangelie en was toegewijd aan Maria.*Teresa van Avila (1515-1582)*

"kreeg visioenen en hoorde stemmen die haar grote angsten bezorgden totdat St. Petrus van Alcantara in 1557 haar spirituele adviseur werd en haar overtuigde dat deze authentiek waren" (*The Pocket Dictionary of Saints*, blz 472). "Ook was zij gewend te leviteren en daarbij maakte ze mysterieuze geluiden diep in haar keer. Ze noemden die in die dagen niet tongen, het werd eenvoudig beschouwd als een manifestatie van een bepaald soort spirituele bezetenheid, mogelijk door een engel (Farrell, *The Charismatic Phenomenon in the Church of Rome*).*Alfonsus Marie de Liguori (1696-1787)*

"ervaaarde visioenen, extasen, deed profetiën die later vervuld werden en naar verluidt wonderen deed" (*The Pocket Dictionary of Saints*, blz 318). Liguori's boek *The Glories of Mary* verhoogt Maria zelfs boven Jezus Christus. Hier is een voorbeeld: "Ik ben de Koningin van de hemel en de Moeder van Genade; Ik ben de vreugde van de rechtvaardigen, en de deur waardoor zondaren tot God worden gebracht. Er is geen zondaar op deze aarde zo vervloekt dat hij verstoken zou zijn van mijn genade".

Het is duidelijk dat geen van de Katholieke mystici beheerst werden door de Heilige Geest, Die "de Geest van de Waarheid" is, want ieder was toegewijd aan het valse sacramentele evangelie van Rome en hingen allerlei andere dwalingen aan inclusief de verering van Rome's ketterse Maria.

Spreken in tongen in de 18e en de 19e eeuw

Als we bij de achttiende en de negentiende eeuw terechtkomen zien we vier prominente voorbeelden van de zogenaamde Pinkstertype fenomenen:

De begraafplaats van St. Medard

In 1731 stroomden de Rooms Katholieken van Parijs naar het graf van de Jansenist Francois de Paris op de begraafplaats van St. Medard vanwege de zogenaamde genezing van een verlamde. (De Jansenisten waren een Katholieke sekte.)

Anderen werden zogenaamd genezen, "vergezeld van stuiptrekkingen". Sommigen vielen neer als epileptici. Anderen slikten kiezelstenen, glas of zelfs brandende kolen door. Vrouwen liepen zogenaamd in de lucht. Een beschreef de scène als "kreunen, zingen, gillen, fluiten, declameren, profeteren, kattengekrijs".

De abt Becheraud huppelde rond op één been, beweerde dat zijn andere been, dat 35 centimer korter was, aan het groeien was, hoewel het been er nooit langer uitzag. Een ooggetuige beweerde dat hij had gehoord dat een van de vrouwen "aan het spreken was in een onbekende taal en dat ze iedere taal begreep die tot haar gesproken werd".

De Cevennol (of Camiscards of Franse) Profeten

De Cevennol profeten waren Hugenoten of Franse Protestanten uit het begin van de jaren 1700 waarvan gezegd werd dat zij in "tongen" spraken.

Zij beweerden te spreken door directe inspiratie van God vanuit een trance-achtige toestand:

Degenen die zo aangeraakt waren, sloegen zichzelf met de hand, vielen op hun rug, hielden hun ogen dicht, slaakten diepe zuchten, terwijl ze zo een tijdje in trance bleven, en kwamen daar weer uit met spiertrekkingen, en zij uiten alles wat in hun mond gelegd werd" (De Brueys, *Histoire du fanatisme de notre temps*, 1692, geciteerd door Michael Hamilton, *The Charismatic Movement*, 1975).

Als zij uit hun trance kwamen hadden ze geen herinnering aan wat ze gesproken hadden. Hun ervaringen werden "vergezeld met flauwtes en bezwijmingen op welke momenten ze gevoelloos leken te zijn voor pijn en waren anderen niet in staat hun van hun vreemde prediking af te houden".

Zelfs babies zouden zogenaamd profeteren. "Een ander kenmerk van deze beweging

was het plotselinge vermogen van kinderen die nog niet konden praten om toespraken te houden in perfect vloeiend Frans. In 1701 begon bijvoorbeeld een kind van ongeveer 14 maanden oud met een luide kinderstem op te roepen tot 'de werken van berouw' " (John Lacy, *A Cry from the Desert*, Londen, 1708, blz 15, geciteerd door Hamilton).

De meeste van deze profetiën bleven on vervuld.

De Irvingenieten

Edward Irving (1792-1834) was de pastor van de Regents Square Scottish Presbyterian Church in Londen, Engeland, welke behoorde tot de Church of Scotland.

In 1830 vond er in Schotland een kleine uitbraak van charismatische fenomeen plaats. Mary Margaret MacDonald had visioenen dat Christus spoedig zou komen. Haar broers, James en George, begonnen in "tongen" te spreken. Zij beweerden dat de Here spoedig zou komen en dat het eind van de gemeentebedeling getuige zou zijn van het herstel van al de gaven van de Geest.

Irving ondersteunde deze beweging en begon in zijn Londense kerk aan de mensen te leren dat ze de Heilige Geest moesten zoeken en verwachten dat er tekenen zouden volgen, zoals spreken in tongen en profetiën. Toen sommige vrouwen in "tongen" begonnen te spreken, stelde Irving een regel in dat er alleen in één van de wekelijkse samenkomsten in tongen gesproken kon worden maar niet in de zondagochtenddienst. Al spoeding begonnen de twee vrouwen te beweren dat zij hun "tongen" niet konden beheersen en renden het gebouw uit. Mary Campbell begon in tongen te spreken ondanks de regel van de pastor. Nadat dit gebeurd was liet Irving tongen en hun interpretatie toe in alle samenkomsten.

Kerkhistoricus Philip Schaff gaf de volgende beschrijving van de "tongen" bij de Irvingenieten:

"Enkele jaren geleden was ik van dit fenomeen getuige in een Irvingenietensamenkomst in New York: de woorden waren gebroken, stootsgewijs en onverstaanbaar, geuit in abnormale, onverwachte, krachtige geluiden, in een toestand van schijnbare onbewustheid en afwezigheid, zonder enige controle over de tong, die als door een vreemde macht gegrepen leek. Een vriend en een collega -- Dr. Briggs -- die er in 1879 in de belangrijkste Irvingenietenkerk te Londen een getuige van was kreeg dezelfde indruk."(Schaff, *History of the Christian Church*; Schaff, *The Pentecostal and the Corinthian Glossolalia*", opgetekend in beknopte vorm tijdens de Proceedings of the First Meeting of the Society, New York, 4 juni 1880, in *Journal of Biblical*

Literature, 51, 1930, blz xxvii-xxxii; geciteerd door Harold D. Hunter, "Beniah at the Apostolic Crossroads: Little Noticed Crosscurrents of B.H. Irwin, Charles Fox Parham, Frank Standford, A.J. Tomlinson", *Cyber Journal for Pentecostal-Charismatic Research*, <http://www.pctii.org/cyberj/cyberj1/hunter.html>).

Irving werd in april 1832 uit zijn kerk in Regent Square verbannen, waarna hij en bijna de helft van de vroegere congregratie de "Catholic Apostolic Church" oprichten. Hij probeerde alle gaven van de Geest te herstellen evenals de "vijf-voudige bedieningen" (apostelen, profeten, evangelisten, herders en leraars). In november van dat jaar stelde hij 12 apostelen aan.

Irving heeft vals geprofeteerd dat de Joden terug zouden keren naar het land Palestina en dat het Duizendjarig Rijk zou beginnen in 1867.

Hij leerde dat Jezus een zondige natuur had, hoewel hij wel geloofde dat Jezus niet daadwerkelijk zondigde.

Irving geloofde in Goddelijke genezing en wees alle medische hulp af, echter drie van zijn vier kinderen stierven jong en tenminste een van hen had geholpen kunnen worden met de medicijnen die toendertijd beschikbaar waren.

In 1884 keerde Irving terug naar Schotland. Er was geprofeteerd dat hij een groot profeet zou zijn en massa's mensen zou bekeren maar hij stierf dat jaar op de leeftijd van twee-en-veertig aan een slopende ziekte. Zijn weigering om medische hulp te accepteren heeft vermoedelijk geleid tot zijn voortijdige dood.

De dominatie van de Irvingenieten bestaat nog steeds en beweerde in 1994 acht miljoen leden te hebben.

De Shakers

De Shakers zijn in ongeveer 1746 ontstaan uit de Britse Quaker beweging. In het begin werden ze de Shaking Quakers genoemd. Hun naam kregen ze als gevolg van hun schudden, draaien, en andere wilde bewegingen waarbij ze zichzelf probeerden te bevrijden van het kwaad.

De eerste leider was James Wardley, die leerde dat de leden konden communiceren met de doden.

Een van de Shakers was een vrouw met de naam Ann Lee (1736-1784), die door de congregratie "Mother Ann" genoemd begon te worden en als hun leider geaccepteerd werd in 1772. Haar geschriften werden "Mother's Wisdom [Moeders Wijsheid]" genoemd.

Zij beweerde dat zij "door openbaring" het vrouwelijke aspect van Gods natuur was

en dat zij de wederkomst van Christus en de Heilige Geest was. Zij beweerde dat God geen Drie-eenheid was maar een dualiteit, mannelijk en vrouwelijk.

Zij leerde dat het huwelijk niet zo geestelijk is als het celibaat, en als getrouwde stellen zich bij de groep voegden dan waren zij verplicht om celibaat te leven.

Zij leerde dat het Duizendjarig Rijk begon in 1747.

Zij beweerde dat zij op bovennatuurlijke wijze in twee-en-zeventig talen kon spreken. De vroege Shakers zongen al dansend in "tongen". Zij publiceerden zelfs "hymns" samengesteld uit "onverstaanbare en nooit gehoorde woorden".

In 1774 reisde de kleine groep Shakers vanuit Engeland naar Amerika en vestigde zich in de buurt van Albany, New York. De beweging bereikte zijn hoogtepunt rondom 1850 met ongeveer zes duizend leden in negentien gemeenschappen. Toen het 1992 was waren er nog maar zeven Shakers over.

Bewegingen die voorafgingen aan de opkomst van de Pinksterbeweging

De Pinksterbeweging was een van de vele on-Schriftuurlijke dwalingen die gedurende de tweede helft van de negentiende eeuw opkwamen uit de eindtijd-waanzin die door geheel de Verenigde Staten heen trok.

De Holiness beweging

De meeste directe voorloper van de Pinksterbeweging was de Holiness beweging. Invloedrijke leiders zoals evangelist Charles Finney en William Booth van het Leger des Heils hebben diverse vormen van de "volledige heiliging" gepromoot, beweerde dat de toegewijde gelovige in dit leven een toestand van zondeloze perfectie kan ervaren.

Hoewel er geen algemene leerstelling was, betrof de lering meestal een geloof dat de christen een "second work of grace [tweede werk van genade]" of een "second blessing [tweede zegen]" kon ervaren waarbij de zondige natuur of uitgewist was of effectief beheerst werd, en zodoende de geheel geheiligde christen boven de normale strubbelingen met de zonde geplaatst werd.

Een soortgelijke leer werd al vanaf het begin bij de Methodisten denominatie geleerd. Het heette "entire sanctification [complete heiliging]", "perfect love", "Christian perfection" of "heart purity [reinheid van hart]". John Wesley leerde deze doctrine in zijn populaire traktaat *A Plain Account of Christian Perfection* (1766).

Wesley's collega, John Fletcher, noemde deze ervaring een 'baptism in the Holy Spirit [doop in de Heilige Geest] en zei dat het spirituele kracht en innerlijke reiniging bracht. In 1771 schreef hij hierover in zijn boek *Checks to Antinomianism*.

Duizenden Methodisten beweerden deze deze ervaring gehad te hebben.

De Holiness beweging is gedurende de tweede helft van de 1800's door diverse opwekkingen sterk gegroeid.

In 1867 is de National Holiness Camp Meeting Association opgericht en heeft velen beïnvloed. Sommigen samenkomsten hebben massale menigten aangetrokken en velen daarvan beweerden een "second blessing" van heiliging ontvangen te hebben.

De meeste van de vroege Pinksterleiders zijn uit de Holiness beweging gekomen. Aan het "second work of grace" hebben zij nog een crisis ervaring toegevoegd met de naam "the baptism of the Holy Spirit with the initial evidence of tongues [de doop met de Heilige Geest met als initiëel bewijs het spreken in tongen]".

De Fire-Baptized Holiness Church

Een organisatie die in het bijzonder de weg bereid heeft voor de Pinksterleer was de Fire-Baptized Holiness Association die in 1895 in Lincoln, Nebraska, opgericht werd door Benjamin Hardin Irwin. In 1898 was dit uitgegroeid tot een nationale organisatie.

Irwin was oorspronkelijk een Baptistenprediker die bekeerd was tot de holiness theologie van Wesley en begon een intensieve studie van de geschriften van John Wesley en zijn collega John Fletcher. Irwin was onder de indruk van Fletcher's lering dat de gelovige drie zegeningen nodig heeft: bekering, "entire sanctification [totale heiliging]", en "a baptism of burning love [een doop met brandende liefde]". Irwin zocht deze ervaringen en beweerde dat hij ze gevonden had. Hij noemde de derde zegen de "baptism of the Holy Ghost and fire [doop met de Heilige Geest en met vuur]", waarvan hij beweerde dat het een doop voor kracht was.

De volgende drie punten vormen het statement van geloof van de Fire-Baptized Holiness Association:

"heiliging is het tweede duidelijke en spontane werk van genade, verkrijgbaar door geloof van de kant van de volledig gerechtvaardigde gelovige"

"de pinksterdoop met de Heilige Geest en Vuur is verkrijgbaar door een duidelijke daad van toe-eigenend geloof van de kant van de volledig gerechtvaardigde gelovige, en het initiële bewijs van deze ervaring is het spreken in andere tongen zoals de geest geeft om uit te spreken"

"in de verzoening is goddelijke genzing inbegrepen"

De samenkomsten van Irwin werden gekemerkt door onbeheerste fenomenen zoals schreeuwen, "spreken in tongen", trances, heilige dansen, heilig gelach en stuiptrekkingen (Vincent Synan, *The Holiness-Pentecostal Tradition*, blz 52).

Uiteindelijk heeft Irwin zelfs nog meer "baptisms" ontwikkeld, zoals de "dynamite", "liddite" en "oxidite".

In tegenstelling tot zijn claim van het hebben van spiritueel dynamiet, trad Irwin in 1900 af als leider van de organisatie die hij opgericht had en bekende "openlijke en grove zonde die smaadt gebracht heeft aan de kerk".

Irving werd als overziener van de Fire-Baptized Holiness Church vervangen door Joseph Hillery King (1869-1946).

Frank Sandford en Shiloh

Frank Sandford (1862-1948) bestuurdde een religieuze gemeenschap genaamd Shiloh en de Holy Ghost and Us Bible School in Durham, Maine.

Charles Parham, een prominent figuur uit de vroege geschiedenis van de Pinksterbeweging, heeft Shiloh 6 weken bezocht en heeft daarna geprobeerd zijn Bijbelschool in Topeka, Kansas, vorm te geven naar Sandfords model.

De *Dictionary of Pentecostal and Charismatic Movements* zegt over Sandford: "Auteur, uitgever, pastor, evangelist, Bijbelschool oprichter en een utopische visionair die een hoofdrol speelde in de training van veel Holiness gelovigen die later Pinkstergelovigen zouden worden, waaronder C.F. Parham en A.J. Tomlinson".

Tegen 1904 hadden meer dan vijfhonderd mensen zich bij Sandford in Shiloh gevoegd. Zij hebben al hun geld en bezittingen gedoneerd aan de organisatie en leefden gemeenschappelijk. Het doel daarvan was het trainen en uitzenden van missionarissen die wonderbaarlijke krachten zouden doen.

In het begin van zijn bediening was Sandford pastor in Baptistenkerken, maar na het aannemen van de Holiness doctrine tijdens een Methodisten kampsamenkomst verliet hij de Baptisten. Door contacten met de Christian and Missionary Alliance nam hij de dwaling aan dat lichamelijke genezing gegarandeerd wordt door de verzoening. Uiteindelijk nam hij het geloof aan dat aan het eind van de tijd God de kudde van Christus zou scheiden van die van de antichrist door middel van "tekenen, wonderen en machtige daden". Sandford streefde naar een terugkeer van het "apostolische leven en de bijbehorende kracht".

In 1984 begon Sandford een periodiek uit te geven met de naam *Tongues of Fire*.

Verschillende van Sandfords studenten beweerden in tongen te spreken, en er werd gezegd dat Sandford zelf ook geloofde in het herstel van tongentaal, tenminste tot 1901. Dat was het jaar dat hij A.J. Tomlinson doopte met zijn "restored baptism [herstelde doop]". Tomlinson richtte later de Church of God of Prophecy op.

Uiteindelijk beweerde Sandford Elia, David en de Messias te zijn. Hij beweerde ook een van "de twee gezalfden" uit Zacharia 4:14 te zijn. De Belofte die 515 van Sandfords volgelingen tekenden bevatte zeven punten. Het vijfde punt was als volgt:

'Ik geloof niet alleen in de Vader - de enige Potentaat - en in Jezus Christus - de Koning wiens duizendjarige regering dient om de wereld voor te bereiden voor de grote God - maar ook in de profeet-prins-priester die het Koninkrijk moet voorbereiden voor de Christus; ik geloof in de man die als profeet in de Bijbel 'Elia' wordt genoemd, en als prins 'David' wordt genoemd en als priester 'Tsemach' of 'De Tak' wordt genoemd. Ik geloof dat F.W. Sandford van Shiloh, Maine, U.S.A., de waarheid vertelt wanneer hij verkondigt dat God tegen hem zei: 'Elia is hier. Getuig' en nogmaals: 'Ik heb David gevonden', woorden die worden uitgesproken als zijnde op hem persoonlijk van toepassing. Ik geloof in hem en accepteer hem als zodanig' ("The Pledge", The Everlasting Gospel, uitgegeven door Frank Sandford, 31 mei 1904, www.fwselijah.com/the1.htm).

Sandford waarschuwde dat ieder individu die hem afwees als boodschapper van God en weigerde zijn speciale doop te ontvangen in de hel geworpen zou worden. In *The Everlasting Gospel*, 27 nov. 1901, schreef Sandford:

"... als de boeken geopend worden zal iedere man, vrouw of kind die deze man, deze beweging, deze kerk of deze doop afgewezen heeft, overgegeven worden aan een poel van vuur die gevoed wordt door zwavel, waar de 'rook van hun pijniging' voor eeuwig op zal stijgen voor God, en aan hun zal nooit de minste genade bewezen worden. God zal naar ze kijken en ze bespotten en zeggen: 'Jullie bespotten Mijn boodschapper, Ik heb jullie in Mijn boek gezegd dat Ik zal spotten als de tijd van jullie angst komt, Ik ben een God van waarheid.'"

In een niet-gedateerd pamflet getiteld *Scriptural and Authorative Baptism* schreef Sandford:

"... Er is niet de geringste kans dat een mens kan ontsnappen aan de wraak van God, die na de mogelijkheid gehad te hebben om deze doop aan te nemen, deze beslist en aanhoudend blijft weigeren. Oh, maar u zegt: 'Ik ben al eens gedoopt'. Het kan mij niet schelen of u wel twintig keer gedoopt bent. U bent nooit gedoopt door de man die God gestuurd heeft als Zijn heraut van Zijn Komst, en u kunt nooit voorbereid zijn om in de tegenwoordigheid van God te komen tenzij u die doop ondergaan heeft ..."

Sandford beweerde dat het koninkrijk van God zoals dat beloofd is in Daniël 2:44 op

2 oktober 1902 gevestigd is in Jeruzalem.

In 1905 heeft Sandford twee boten aangeschaft, een schoener die hij de naam Coronet gaf, en een barkentijn die hij de naam Kingdom gaf.

In 1911, tijdens een poging tot een missionaire reis naar Afrika en Groenland, heeft de Kingdom voor de Afrikaanse kust schipbreuk geleden, en is iedereen overgezet op de Coronet. Sandford had de leiding en door het nemen van dwaze beslissingen die hij toeschreef aan de leiding van God zijn op de terugweg enkele van zijn bemanningsleden door gebrek aan voedsel en water overleden en sommige anderen waren bijna dood. De Coronet keerde terug in Portland, Maine, op 21 oktober 1911 en op 1 november waren er in totaal 9 mensen uit de Shiloh-gemeenschap dood als gevolg van de noodlottige zendingsreis. In december 1911 werd Sandford aangeklaagd voor doodslag en kreeg 10 jaar gevangenisstraf in een staatsgevangenis in Atlanta, Georgia, opgelegd. Hij werd vrijgelaten in 1918. In 1921 woonden er nog steeds enkele honderden mensen in Shiloh maar Sandford ontmantelde de organisatie en ging in afzondering leven in het noorden van de staat New York en werd tot aan zijn dood in 1948 nog slechts "zelden gezien door de getrouwen".

Ik heb samen met Pastor Bobby Mitchell jr van de Mid-Coast Baptist Church uit het nabije Brunswick, Maine, Shiloh bezocht. Het hoofdgebouw, Shiloh Chapel, wat gebruikt werd als een samenkomstruimte voor de gemeente en ook een kantoor en leefruimten voor Sandford bevat, staat er nog steeds en is nog steeds in gebruik door een of andere onafhankelijke kerk. Het is gesitueerd op een heuvel met uitzicht op een heerlijk groen dal. We kregen toestemming om in de gebedstoren naar boven te gaan, waar de Shiloh-gemeenschap gedurende vele jaren in diensten van 24 uur per dag gebeden hebben. In de woonkamer op de begane grond bevindt zich een groot schilderij van de Coronet, en in Sandford's kamer bevindt zich een kleiner schilderij van de Coronet weergegeven als de punt van een pijl met de inscriptie "The arrow of God's deliverance to the nations [De pijl van Gods verlossing voor de volken]". Een bovenkamer die door Sandford gebruikt werd is heden ten dage ingericht als een klein museum. Op een dressoir staat een kopie van de American Standard Versie van 1901 [Bijbel-versie]. Het is apart dat in een tijd waarin eigenlijk alleen modernisten en sekteleiden de moderne versies gebruikten, de ASV gebruikt werd door een man die beweerde Eliah en de Messias te zijn.

John Dowie en Zion City

John Alexander Dowie (1847-1907) wordt wel "the father of healing revivalism in America [de vader van de genezingsopwekking in Amerika]" genoemd (David Harrel,

All Things Are Possible, blz 13). Hij geloofde dat hij aan het voorfront van een beweging van eindtijd apostolische wonderen stond.

Dowie leerde dat genezing beloofd wordt in Christus' verzoening en stond er op dat degenen die geloofsgenezing zochten af zouden zien van alle medische hulp. Hij beweerde dat God Zijn mensen niet met ziekte zou belasten en hij beschouwde apothekers en artsen als instrumenten van de duivel. Zijn magazine, *Leaves of Healing* [Bladeren van Genezing], had een brede internationale invloed.

Dowie leidde genezingsdiensten vlak naast de hoofdingang van de 1893 Chicago World's Fair, "recht tegenover sommige van de meest populaire attracties zoals de Buffalo Bill Wild West Show" (*The Life and Ministry of John Alexander Dowie*, www.truthinhistory.org/Dowie.htm). Als gevolg van het door de genezingskomsten ontstane geroezemoes opende Dowie "healing homes" om honderden mensen te kunnen behandelen.

In 1895 kocht Dowie ongeveer 60 kilometer ten noorden van Chicago langs de kust van Lake Michigan 6800 hectare landbouwgrond en begon daar het 15 vierkante kilometer grote Zion City te bouwen "waar doctoren, geneesmiddelen en duivelen niet toegelaten werden".

Dit was de thuisbasis van Dowie's Christian Catholic Apostolic Church.

John Dowie en vrouw - 1903

Zion City was een geplande religieuze theocratie met straten en boulevards, parken, een golfterrein en een haven. Het had zijn eigen electriciteitscentrale, een steenbakkerij en een houtzagerij. Het had een supermarkt en een postkantoor met eigen Zion-postzegels. Het huisvestte de Zion Bank, de Zion Investment Company, de Zion Candy Factory, de Zion Lace Factory (in zijn geheel overgebracht uit Nottingham, Engeland), de Zion Cookie Factory, het Zion Publishing House, de Zion Boarding Houses, het Zion Hotel, het Zion College, en de 7000 zitplaatsen tellende Zion Tabernacle.

Dowie hield vast aan de valse leer dat het Anglo-Saksische ras afstamde van Israël. Hij schreef: "Ik geloof dat het Anglo-Saksische ras de zonen van Isaac zijn. Ik geloof dat het Britse en Amerikaanse volk één groot Israël vormen, niet Juda. Dat zij de afstammelingen van de tien stammen van Israël zijn." (*Leaves of Healing*, 11 okt. 1895).

Dowie geloofde dat alle mensen uiteindelijk gered zouden worden. In een brief aan zijn vrouw schreef hij: "Ik weet dat Gods genade nooit stopt, en dat Hij uiteindelijk alles goed zal maken" (Philip Cook, *Zion City, Illinois: Twentieth-Century Utopia*, 1996, blz 19).

Dowie pleitte voor het gebruik van de Revised Version van 1881 dat gebaseerd is op het corrupte Westcott en Hort Greek New Testament.

Als gevolg van zijn dispensationele verwarring eiste Dowie van zijn volgelingen dat ze het eten van alle varkensgerechten nalieten. Varkensboeren die zich bij zijn sekte aansloten moesten dat beroep opgeven.

Dowie regeerde op autocratische wijze over Zion City en stond bekend om financiële onverantwoordelijkheid en een liefde voor persoonlijke luxe, wat er uiteindelijk voor zorgde dat het instituut bankroet raakte.

In juni 1901 beweerde Dowie dat hij Elia de Hersteller was, en in 1904 "vertelde hij zijn volgelingen mee te bouwen aan het volledige herstel van het apostolische christendom en openbaarde dat hij goddelijk aangesteld was als de eerste apostel van een vernieuwde eindtijdkerk" (*Dictionary of Pentecostal and Charismatic Movements*, eerste editie, blz 249).

Helaas had Dowie's valse leer serieuze konsekwenties binnen zijn eigen familie. Toen zijn enige dochter, Esther (Dowie had één dochter en één zoon), ernstig verbrand was na het per ongeluk omstoten van een alcoholamp, heeft hij een van zijn volgelingen weggestuurd omdat die probeerde haar pijn te verzachten met vaseline.

Velen die naar Dowie's geloofsgenezingshuizen kwamen stierven zonder enige medische verzorging aan hun ziekten. Zijn eigen koetsier, Carl Struck, stierf in 1902 aan longontsteking (Cook, *Zion City*, blz 120). Handig genoeg zei Dowie dat het gebrek aan genezing altijd het resultaat was van zonde.

In de laatste paar jaar van zijn leven werd Dowie beschuldigd van seksuele onregelmatigheden en alcoholisme. Zijn vrouw en zoon beschuldigden hem van ongepastheid en raakten vervreemd van hem. "Zij verklaarde dat ze de General Overseer [hoofd toezichthouder, Dowie] en juffrouw Hofer diverse keren samen aangetroffen had in wat volgens haar twijfelachtige omstandigheden waren" (Cook, *Zion City*, blz 201).

Dowie kreeg in september 1905 een verlammende beroerte, en toen hij in Jamaica

en Mexico aan het herstellen was, werd Zion City van hem afgenomen door een opstand geleid door Wilbur Glenn Voliva, de man die Dowie als plaatsvervanger had aangesteld.

In 1906 werd Zion City bankroet verklaard.

De laatste 6 maanden voor zijn dood bevond Dowie zich in een staat van totale moedeloosheid.

Ondanks Dowie's ketterse leringen en on-Bijbelse bediening heeft hij wel de weg voor de Pinksterbeweging voorbereid.

Dowie geloofde dat de tongengave zou worden hersteld. In 1897 schreef hij:

"Ik geloof dat sommigen van jullie in een nieuwe tong gaan spreken. Jullie gaan een tong krijgen die de Heer zal prijzen, voor een nieuwe zegen die is gekomen over jullie huizen, en Hij geeft ons nieuwe tongen. We hebben nog niet alles ontvangen, dat is waar, maar Hij geeft het woord van wijsheid, en het woord van kennis, en geloof, en gaven van genezing, en werkingen van wonderen, en profetie en onderscheiding van geesten, en Hij zal ons op zijn tijd tongen en interpretatie van tongen geven. Dat zal Hij zeker doen. Dat zal op de juiste tijd komen" (*Leaves of Healing*, 10 april 1897; geciteerd van *Voice of Healing*, Gordon Lindsay, redacteur, mei 1949).

De *Dictionary of Pentecostal and Charismatic Movements* bevestigt dat Dowie "een belangrijke voorloper van de Pinksterbeweging" was.

Dowie's theologie van de wonderen van de laatste dagen (latters-day miracles) hebben de weg bereid voor de Pinksterbeweging, en vele van de bekende Pinksterevangelisten kwamen bij Zion City vandaan en tientallen van Dowie's volgelingen hebben zich nadien aangesloten bij de Assemblies of God (AOG) tijdens diens oprichting in 1914. Drie van de acht oorspronkelijke leden van de AOG Raad kwamen van Zion City.

Onder degenen die uit Zion City kwamen en invloedrijk werden in de Pinksterbeweging zijn F.F. Bosworth, John Lake, J. Rosewell Flower, Daniel Opperman, Cyrus Fockler, Fred Vogler, Marie Burgess Brown, William Piper, F.A. Graves, Lemuel Hall, Martha Robinson, Gordon Lindsay en Raymond Richey.

De invloedrijke Assemblies of God pastor Gordon Lindsay schreef Dowie's biografie en gaf hem eer voor het aansturen van "een groep mannen van geloof die daarna krachtige bedieningen hebben gehad", daarmee refererend aan generaties van Pinksterpredikers.

De geboorte van de Pinksterbeweging

Aan het eind van de negentiende eeuw was het podium klaar voor de geboorte van de Pinksterbeweging.

De Holiness beweging had voor een geroezemoes aan geestelijke opwinding gezorgd en een verlangen naar "second blessings" en "second baptisms". Mannen zoals John Dowie en Frank Sandford hadden de weg bereid met hun nadruk op goddelijke genezing, het verwachten van een eindtijd wonderen opwekking en het opnieuw in gebruik komen van de apostolische tekengaven, inclusief het spreken in tongen, en een herstel van de ambten van apostel en profeet.

Charles Parham

Hoe je het ook bekijkt, Charles Parham (1873-1929) is een spilfiguur in de geboorte van de Pinksterbeweging. Hij was geordineerd als Methodist maar "verliet de organisatie na onenigheid met zijn geestelijke meerderen" (Larry Martin, *The Topeka Outpouring of 1901*, blz 14).

In een rusteloze zoektocht naar geestelijke leiding bezocht hij de bedieningen van een aantal vreemde holiness, faith-healing en Latter-Rain leraars, waar hij overigens ook diverse dwaalleren oppikte, en die uiteindelijk allemaal samenbracht in zijn Pinkstertheologie.

Net voor de eeuwwisseling heeft Parham de samenkomsten van Benjamin Irwin, de oprichter van de Fire-Baptized Holiness Church, bestudeerd en was diep onder de indruk van Irwin's "third blessing"-leer (de zegen van redding, de zegen van kracht en de zegen van zondeloze perfectie). Zoals we gezien hebben leerde Irwin dat het noodzakelijk is voor de christen om de "doop van vuur" te zoeken voor kracht en perfectie. Dit verband wordt door Pinksterhistoricus Vinson Synan als volgt beschreven:

“DE FIRE-BAPTIZED HOLINESS CHURCH DIENDE ALS EEN BELANGRIJKE SCHAKEL IN DE KETTING DIE LATER DE MODERNE PINKSTERBEWEGING OPLEVERDE. Door te onderwijzen dat de doop met de Heilige Geest een ervaring was die los stond van en volgend op de heiliging, legde het de fundamentele leerstellige premisse van de latere beweging. Het is waarschijnlijk dat Charles F. Parham, de man die in 1901 de pinksteropwekking in Topeka, Kansas, op gang bracht, van Irwin het basisidee ontving van een afzonderlijke doop van de Heilige Geest volgend op de heiliging. In feite promootte Parham in 1899 enige tijd de 'vuurdoop' in zijn tijdschrift *Apostolic Faith*”(Synan, *The Holiness- Pentecostal Tradition*, blz 59).

Parham adopteerde de dwaalleer van vernietiging van zijn Quaker schoon-grootvader, David Baker, daarbij de eeuwigdurende straf voor de goddelozen ontkennend en in plaats daarvan gelovend dat de ongeredden vernietigd zouden worden in de hel.

In 1898 kwam Parham onder de invloed van de al eerder genoemde Frank Sandford, en in 1900 reisde Parham naar Chicago om de bediening van John Dowie te bestuderen en Zion City nader te onderzoeken.

Net zo als Sandford en Dowie, leerde Parham dat lichamelijke genezing het geboorterecht van de christen is en hekelde hij het gebruik van medicijnen en artsen. Hij beweerde dat het altijd Gods wil was om ziekte te genezen. In de uitgave van zijn tijdschrift *Apostolic Faith* van 13 september 1899 beantwoordde Parham de vraag of de Bijbel het gebruik van medicijnen verbiedt, door uit te roepen "Wij zeggen van wel, zeer nadrukkelijk WEL" (nadruk van hem).

Een uitgave van het *Christian History* magazine (Nummer 58, Vol XVII, No 2, 1998) bevat een foto van Parham en zeven van zijn volgelingen staand op de trappen van het gerechtsgebouw van Carthage, Missouri. Het is het jaar 1906 en Parham houdt een vlaggemast met spandoeken waarop "Apostolische Eenheid" staat vast. De anderen houden spandoeken vast met daarop "Waarheid, Geloof, Leven, Overwinning, GEZONDHEID". Zij maakten daar een statement van hun leerstellige geloof dat gezondheid gegarandeerd is voor het christelijke leven.

Parham was de eerste Pinksterprediker die een gebed uitsprak over een zakdoek en die verstuurde naar ieder die belang had bij zijn bedieningen (James Goff Jr., *Fields White Unto Harvest*, blz 104).

Ondanks zijn leer dat het altijd Gods wil was om te genezen en dat medicijnen en doktoren moesten worden vermeden, stierf een van Parham's zonen op 1-jarige leeftijd als gevolg van een ziekte die niet genezen werd. Hij stierf om precies te zijn 2 maanden na de uitbraak van "tongen" in Parham's Bethel Bible School te Topeka. Een andere zoon stierf op 37-jarige leeftijd. De meesten die de diensten van Parham bezochten werden niet genezen. In oktober 1904 stierf het negen jaar oude meisje Nettie Smith. Haar vader was een fervente volgeling van Parham en weigerde medische behandeling voor zijn dochter. De dood van het kleine meisje keerde de lokale publieke opinie tegen Parham omdat haar ziekte behandelbaar was en de gemeenschap haar dood onnodig achtte.

Parham heeft gedurende zijn leven zelf aan verscheidene ziekten geleden en was soms te ziek om te prediken of te reizen. Hij heeft bijvoorbeeld de gehele winter van 1904-05 ziek op bed gelegen (James Goff Jr., *Fields White Unto Harvest*, blz 94), in tegenspraak met zijn eigen leer dat genezing inbegrepen is in Christus's verzoening.

In de uitgave van 22 maart 1899 van het blad *Apostolic Faith* somde Parham zijn

geloof als volgt op: "redding door geloof; genezing door geloof; het opleggen van handen met gebed; heiliging door geloof; de (premillenium) komst van Christus; de doop met de Heilige Geest en vuur die de Bruid verzegelt en de gaven schenkt".

Dus we zien hier de combinatie van de diverse dwaalleringen die hij op zijn reizen verzameld heeft.

Parham geloofde ook in de uitroeing van de ongeredden. Hij leerde dat er twee aparte scheppingen waren, en dat Adam en Eva van een ander ras waren dan mensen die zogenaamd buiten de Tuin van Eden leefden. De mensen van het eerste ras hadden geen zielen, beweerde hij, en dit mensenras zonder zielen was vernietigd in de Vloed (van Noach). Parham geloofde dat alleen diegenen die de Geestesdoop van de Latter Day hadden ontvangen en in tongen spraken zouden behoren tot de Bruid van Christus en zouden worden "verzegeld voor het Bruiloftsmaal van het Lam" en dat dezen een speciale positie van autoriteit zouden hebben bij Christus' terugkomst. Hij geloofde in een gedeeltelijke opname, allen voor de in tongen sprekenden.

Van John Dowie heeft Parham de dwaalleer overgenomen dat de Anglo-Saksen Israël zijn.

Hij ging vaak om met de Ku Klux Klan en geloofde dat huwelijken tussen verschillende rassen de vloed van Noach veroorzaakt hebben (Martin, *The Topeka Outpouring of 1901*, blz 19). Parham geloofde niet dat zwarte mensen verzegeld konden worden als deel van de Bruid van Christus.

Na zijn bezoeken aan Dowie en Sandford heeft Parham de BETHEL BIBLE SCHOOL IN TOPEKA KANSAS opgericht. Het was vormgegeven naar de bediening van Sandford en werd in oktober 1900 in een gebouw van 30 kamers genaamd "Stone's Folley" geopend. Het heette zo omdat de eigenaar, waarvan de naam Stone was, niet in staat bleek het gebouw af te maken voordat hij failliet ging.

Parham was er van overtuigd dat de Latter Rain uitstorting van tekenen en wonderen de terugkomst van Christus zou voorafgaan, en hij geloofde dat spreken in tongen het bewijs is voor de doop met de Heilige Geest. Hij geloofde verder dat de tongen bestaande aardse talen waren die zendelingen in staat zou stellen om het evangelie tot aan het einde der aarde te verkondigen zonder dat zij buitenlandse talen moesten leren. Volgens de leer van Parham zouden degenen die de Latter Rain doop zouden ontvangen de bruid van Christus vormen en met Hem regeren bij Zijn komst.

Parham drong er bij zijn studenten op aan om deze ervaring te zoeken, en in deze context legde hij op 1 januari 1901 zijn handen op een van zijn Bijbelschool studenten, AGNES OZMAN, en zij begon zogenaamd in het Chinees en later het in het Boheems te spreken. Zij sprak terwijl ze in een trance was (*Topeka State Journal*,

9 jan. 1901).

Direkt daarna begonnen Parham en anderen van de kleine Bijbelschool ook zogenaamd in tongen te spreken. Zij beweerden zelfs dat er gespleten tongen van vuur verschenen boven de hoofden van de tongensprekers.

Parham zei dat taalprofessoren en andere linguïstiek opgeleide mensen bevestigden dat de tongen die de studenten spraken bestaande talen waren, maar dat is nooit bevestigd. Journalisten van die tijd beschreven het fenomeen als "gebrabbel".

De enige daadwerkelijke registratie die we hebben van een van de "tongen" gesproken door Parham's studenten is geschreven door een verslaglegger van het *Topeka State Journal*. Ik heb een kopie daarvan gevonden tijdens een bezoek aan de Kansas State Historical Society.

"Dhr. Parham riep Miss Lilian Thistlethrate [Thistlethwaite] de kamer binnen en vroeg haar of ze wat kon praten. Aanvankelijk antwoordde ze dat de Heer haar niet had geïnspireerd om iets te zeggen, maar al snel begon ze vreemde woorden uit te spreken die als volgt klonken: 'Euossa, Euossa, use rela sema calah mala kanah leulla ssage nalan. Lige logle lazie logle. Ene mine mo, sah rah el me sah rah me'. Deze zinnen werden vertaald met de betekenis: 'Jezus is machtig om te redden', 'Jezus is klaar om te horen' en 'God is liefde' ('Hindoo en Zulu zijn beide vertegenwoordigd op de Bethel School', *Topeka State Journal*, 9 jan. 1901).

Lige logle lazie logle!!!! Ene mine mo!!!! Dit is precies het type "tongen" die ik tientallen keren gehoord heb op Pinkster en Charismatische samenkomsten in diverse delen van de wereld, maar het is kinderlijke nonsens.

In 1914 probeerde Charles Shumway ijverig om bewijs te vinden om te bewijzen dat de vroege Pinkstertongen echte talen waren, maar het lukte hem niet om ook maar één persoon te vinden om de beweringen die gemaakt waren te onderbouwen (James Goff, Jr., *Fields White Unto Harvest*, Fayetteville: University of Arkansas Press, 1988, blz 76).

"In zijn Ph.D. proefschrift uit 1919, veroordeelde Shumway de plaatselijke *Houston Chronicle* wegens goedgegelovige berichtgeving en verklaarde dat 'brieven beschikbaar zijn van verschillende mannen die op dat moment in of nabij Houston overheidstolken waren [toen Parham daar een Bijbelschool leidde], en zij zijn unaniem in het ontkennen van alle kennis van de vermeende feiten'" (Goff, p. 98).

Na het onderzoeken van de "tongen" die waren gesproken bij de Azusa Street missie geleid door William Seymour, concludeerde Holiness leider W.B. Godbey dat het géén talen waren (G.F. Taylor, *The Spirit and the Bride*, Falcon, NC: van de auteur, 1907, blz 52).

De Rocky Mountain Pillar of Fire (een uitgave van de holiness beweging) van 12 september en 14 november 1906 bevatten de volgende verslagen:

“Deze hindoe kan in zes verschillende talen spreken en zegt dat hij er nog nooit een heeft gehoord tijdens de 'Tongue meeting'. Een van de talen die hij kan spreken is Arabisch en sommige mensen op die bijeenkomsten beweren die taal te spreken, maar hij zei dat het klonk als een heleboel kalkoenvreter” (12 september 1906).

'Een heer, die jarenlang aan het hoofd stond van een zendingswerk in India, is net in Los Angeles geweest met de bedoeling enkele zendelingen voor zijn vakgebied te bemachtigen die beweren de gave van tongen te hebben. Hij kwam terug en zei dat hij niemand kon vinden die echt kon spreken in een van de talen van India waarmee hij bekend is” (14 november 1906).

Vele taalkundigen hebben de "tongen" van de Pinkstergelovigen en de Charismatici bestudeerd en zijn tot dezelfde conclusie gekomen. William J. Samarin, professor in de linguïstiek aan de Universiteit of Toronto, somde zijn onderzoek als volgt op:

“Gedurende een periode van vijf jaar heb ik deelgenomen aan bijeenkomsten in Italië, Nederland, Jamaica, Canada en de Verenigde Staten. Ik heb oude-stijl Pinkstergelovigen en neo-Pinkstergelovigen gezien; Ik ben zowel in kleine bijeenkomsten in privéwoningen als in gigantische openbare bijeenkomsten geweest; Ik heb veel cultureel verschillende omgevingen gezien zoals de Puerto Ricanen van de Bronx, de slangenbeheerders van de Appalachen ... Russische Molakanen in Los Angeles. ... Het is uiterst twijfelachtig of de vermeende gevallen van xenoglossie [talen] onder charismaten echt zijn. Elke keer dat iemand probeert ze te verifiëren, merkt hij dat de verhalen sterk vertekend zijn of dat de 'getuigen' taalkundig incompetent of onbetrouwbaar blijken te zijn

GLOSSOLALIE LIJKT OP EEN BEPAALDE MANIER INDERDAAD OP TAAL , MAAR DIT IS ALLEEN OMDAT DE SPREKER (ONBEWUST) WIL DAT HET TAAL IS . TOCH ONDANKS OPPERVLAKKIGE OVEREENKOMSTEN, IS GLOSSOLALIE FUNDAMENTEEL GEEN TAAL ” (Samarin, *Tongues of Men and Angels*, 1972, blz Xii, 112, 113, 227).

The Gospel Message, in oktober 1906 gepubliceerd in Kansas City, bevat het volgende getuigenis:

"We kenden meneer Chas. Parham van vele jaren geleden, en toen hij Kansas City bezocht met zijn arbeiders nadat hij zijn uitspraken had gedaan over de geweldige zegen die naar zijn school in Topeka was gekomen, nodigden we hem uit om ons met zijn volgelingen te bezoeken en ons over deze ervaring te vertellen. Ze kwamen inderdaad, en vóór de bijeenkomst vertelden we hem dat

er aanwezig waren die Spaans, Duits, Arabisch en Zweeds konden spreken, en dat als iemand van zijn volgelingen in andere talen (tongen) kon spreken, we ze graag in één of meerdere van deze talen zouden horen: ze hadden die avond echter geen vrijheid om dat te doen, maar vertelden iets over hun ervaringen uit het verleden, en over hun vreemde geschriften die waren gerapporteerd als het werk van de Heilige Geest. Toen we de heer Parham echter nadrukkelijk en in het openbaar vroegen of hij zeker wist of deze geschriften van de Heilige Geest waren, of alleen maar krabbels, zei hij openhartig dat hij het niet wist, maar dat hij ze liet onderzoeken of zou laten onderzoeken, maar een rapport van een dergelijk onderzoek heeft ons nooit bereikt "(herdrukt uit Larry Martin, *Skeptics and Scoffers*, blz 47-48).

Dit doet ons denken aan dat iedere keer dat iemand probeert om objectief de Pinkstertongen of genezingen of andere "tekenen en wonderen" te testen, de fenomenen of compleet nep of vreemd illuster blijken te zijn. De meest verbazende tekenen en wonderen gebeuren ergens ver weg of lang geleden en zijn niet verder verifieerbaar.

In 2002 bezocht ik de Kansas State Research Library in Topeka en kreeg daar een foto van het gebouw waar Parham zijn Bible School had. (Het is door een brand in december 1901 verwoest.) Ik vond ook enige oude krantenartikelen en andere documenten over Parham's school, waarvan ik in het hieronder volgende gedeelte citeer.

Twee artikelen geven het getuigenis van S.J. Riggins weer, een student die de school verlaten had, beweerde dat de andere studenten alleen maar "brabbeltaal" spraken.

"'Ik geloof dat ze allemaal gek zijn', zei meneer Riggins tegen een verslaggever van *Capital*. 'Ik heb nog nooit zoiets gezien. Ze renden pratend en gebarend door de kamer en gebruikten deze vreemde en zinloze taal waarvan ze beweren dat het het woord van de Allerhoogste is. ... Ik geloof niet dat hun zinloze jargon iets betekent. Ik probeer een oprechte christen te zijn. ... Toen ik vandaag de gemeente verliet, vertelde ik zo eerlijk mogelijk waarom ik dat deed. ' ... de heer Riggins zei dat een deel van Miss Auswin's [Ozman's] geschriften, waarvan ze beweerde dat ze geïnspireerd waren, aan een Chinees hier in Topeka waren voorgelegd met de oprechte bedoeling om te zien of hij zou het kunnen vertalen. Hij stak zijn hand op en zei: 'Me no understand. Takee to Jap.' De heer Riggins vertelde dit verhaal zonder een spoor van lichtzinnigheid en als hij er uiteindelijk humor in gestopt had, gebeurde het onbewust, want hij leek vreselijk serieus "(*Topeka Daily Capital*, 6 januari 1901).

“Ze begonnen aanspraak te maken op de gave van tongen en de gave van onderscheidingsvermogen, en ieder sprak een ander soort gebrabbel, beweerend door God geïnspireerd te zijn en dat ze in een van de buitenlandse talen spraken. ... Ik was er niet van onder de indruk en kon zien dat de leerlingen van de school door hun fanatisme tot dit uiterste waren geleid. Ik besloot uiteindelijk om de school te verlaten. Dienovereenkomstig ging ik afgelopen zaterdagochtend weg, maar voordat ik ging, riep ik de maten uit het gebouw bij elkaar en legde hun uit wat de redenen waren dat ik wegging. Ik vertelde hen dat ze onder invloed waren van de boze, en dat het beste wat ze konden doen was om de school te verlaten, zoals ik deed. Ze lachten me allemaal uit, en ik verliet de school en ben niet van plan terug te keren .'...

“Ongeveer vijftien leden van de kolonie hebben nu de gave van tongen gekregen en toen een verslaggever van de State Journal vanmorgen op de school op bezoek kwam werd elk van de begunstigen opgeroepen en spraken een paar zinnen in vreemde en onnatuurlijke buitenlandsachtige woorden waarvan ze de betekenis noch de taal waartoe ze behoorden, kennen. ... Het is een eigenaardig gezicht om een hele kamer vol mannen en vrouwen van de school in het rond te zien zitten, af en toe uitbarstend in korte opwellingen van gepraat in een van de vele talen die ze beweren te spreken, en ze te zien schrijven in de eigenaardige en niet te begrijpen hiërogliefen waarvan ze denken dat ze de karakters zijn van woorden in het Syrisch, Chinees, Japans, Arabisch en andere talen ”(*Topeka State Journal*, 7 januari 1901).

Wij zijn er van overtuigd dat Riggins juist was in zijn beoordeling dat Parham en zijn studenten brabbeltaal spraken en onder invloed van de boze fanaticisme aan het bedrijven waren.

Lees deze beschrijving van Parham over wat zijn studenten aan het doen waren op de dag dat Ozman haar carrière in spreken in tongen begon:

"De volgende dag ben ik naar de stad gegaan, en toen ik terug kwam vond ik ALLE STUDENTEN ZITTEND OP DE GROND EN IN ONBEKENDE TALEN SPREKEND, GEEN TWEE SPRAKEN DEZELFDE TAAL, EN GEEN VERSTOND DE TAAL VAN ZIJN BUURMAN" (*Topeka Mail Breeze*, 22 Feb 1901).

Dit is precies tegengesteld aan wat de Bijbel leert over het gebruik van tongen. De "tongen" van de Bethel Bible School in januari 1901 bestond uit wanorde, waarvan de Bijbel zegt dat het niet van God is (1 Korintheërs 14:33). De Bijbel leert dat tongen niet gebruikt mogen worden tenzij zij geïnterpreteerd worden en zelfs dan moet de gave door slechts één spreker tegelijk uitgeoefend worden (1 Korintheërs 14:23-28) . Verder is het vrouwen verboden te spreken (1 Korintheërs 14:34).

Parham beweerde dat Ozman gedurende 3 dagen niet in staat was om in het Engels

te spreken na haar eerste ervaringen met het spreken in tongen. Volgens haar eigen getuigenis "konden we vaak alleen praten in andere tongen" (Martin, *The Topeka Outpouring of 1901*, blz 88).

In tegenstelling daarmee leert de Bijbel dat een echte profeet of tongentaalspreker zichzelf onder controle heeft. "En de geesten van de profeten zijn aan de profeten zelf onderworpen." (1 Korintheërs 14:32).

Ozman's onbeheersbare "tongen" waren niet van God.

Het gebrek aan controle over de 'tongen' is ook beschreven door Lillian Thistlewaite, eveneens een student van Parham's Bible School:

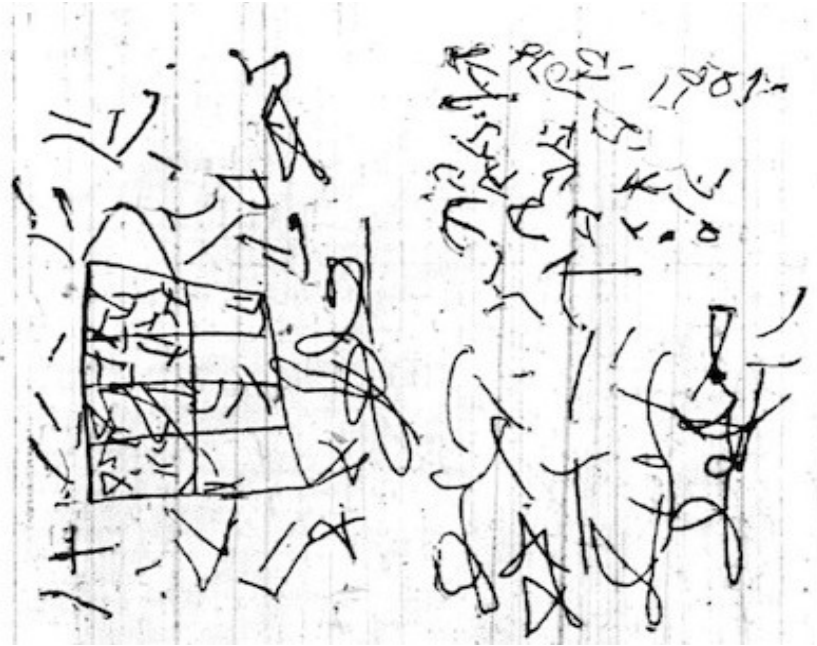
'Mijn tong begon dik te worden en grote golven van gelach welden op in mijn hart. Ik kon niet langer lovende woorden meer bedenken, want mijn geest was verzegeld, maar mijn mond was gevuld met een stroom van woorden die ik niet begreep. Ik probeerde niet te lachen, want ik was bang de Geest te bedroeven. Ik probeerde Hem in het Engels te prijzen, maar dat lukte niet, dus liet ik de lof gewoon komen zoals het kwam in de nieuwe taal ...' (Martin, *The Topeka Outpouring*, blz 61).

Dit is in tegenspraak met wat we zien in het boek Handelingen en de Brieven.

Zoals we gezien hebben in de voorgaande geciteerde krantenverslagen, beweerden Parham's studenten niet alleen dat ze in tongen spraken maar dat ze er ook in konden schrijven. Zij beweerden dat deze geschriften in buitenlandse talen waren, zoals Chinees, maar ze zijn onderzocht door mensen met kennis en het bleek dat deze geschriften niet meer dan onleesbare krabbels waren (Goff, blz 76).

De *Topeka Daily Capital* heeft een voorbeeld van Ozman's "geïnspireerde geschriften" gedrukt en het is nog steeds te bezichtigen in de Kansas State Research Library. Het was niet meer dan kinderachtig gekrabbel. De mensen werden simpelweg misleid. De pers noemde de geschriften "vreemde en onherkenbare hiërogliefen" (Goff, blz 80).

Een verslaggever van het Topeka State Journal heeft Agnes Ozman geobserveerd toen ze zogenaamd geïnspireerd aan het schrijven was:

"Inspired" scribbles at Parham's Bible School

"Mevrouw ozman zat aan een tafel en schreef enige brieven die dezelfde morgen nog op de post moesten. Kort nadat ze klaar was met de brieven ging ze weer zitten om te schrijven en kondigde direct aan dat haar handen weigerden letters in de Engelse taal te schrijven. En met haar handen heeft ze onbewust de letters uit een andere taal neergeschreven maar ze was niet in staat om te vertellen in welke taal. Ze interpreteerde de markeringen niet. TIJDENS HET SCHRIJVEN VAN DE KARAKTERS LEKEN DE SPIEREN VAN MEVOUW OZMAN'S HANDEN SAMEN TE TREKKEN EN ZE SCHREEF DE KARAKTERS OP EEN SPASTISCHE MANIER, WAARBIJ HAAR HAND HEEN EN WEER WERD GETROKKEN om de krabbels te maken (Hindoo and Zulu Are Both Represented at Bethel School", *Topeka State Journal*, 9 Jan. 1901).

Dit is hetzelfde fenomeen dat optreedt bij het automatische schrift uit de New Age, wat duidelijk demonisch is. Er is geen enkele aanwijzing van zoiets in de Nieuw-Testamentische Schriften.

De vroege Pinkstergelovigen dachten dat ze in staat zouden zijn in vreemde talen te prediken door gebruik te maken van de gave van het spreken in tongen.

Een citaat van Parham in een krantenartikel over die dag:

"Het is een heerlijk iets, zoals het komt vlak voor de twintigste eeuw. We hebben sinds lang geloofd dat de kracht van de Heer zou worden gemanifesteerd in ons midden, en dat ons de macht zou worden gegeven om in andere talen te spreken, en dat de tijd zou komen waarin wij naar alle naties gestuurd zouden worden om het Evangelie te prediken, en dat DE HEER ONS DE

MACHT ZOU GEVEN OM MET DE MENSEN UIT DE DIVERSE LANDEN TE KUNNEN SPREKEN ZONDER DIE TALEN EERST IN SCHOLEN TE BEHOEVEN AAN TE LEREN" (*Topeka State Journal*, 7 Jan. 1901).

"We hebben diverse boodschappen ontvangen om de wereld in te gaan en het Evangelie te prediken, en we moeten daar gehoor aan geven. EEN DEEL VAN ONS WERK ZAL ZIJN DE KERKEN TE LEREN DAT HET ZINLOOS IS OM ZENDELINGEN ZICH JAREN TE LATEN VOORBEREIDEN OM IN HET BUITENLAND TE GAAN WERKEN ALS ALLES WAT ZE BEHOEVEN TE DOEN IS VRAGEN AAN GOD om kracht en dan het geloof te hebben dat de kracht zal komen" (Parham, geciteerd in *Kansas City Times*, 27 Jan. 1901).

Zoals zou blijken, zijn ze daarin misleid net zoals in al de andere dingen.

Alfred Garr en zijn vrouw zijn naar India vertrokken verwachtend in bovennatuurlijke talen te kunnen spreken, maar ze leerden al snel dat het een misleiding was. May Law en Rosa Pittman gingen naar Japan verwachtend te kunnen prediken in het Japans maar ze ontdekten dat niemand hun "tongen" kon verstaan waarna ze naar Hong Kong verhuisden omdat ze dachten dat ze in plaats daarvan dan wel de gave van het spreken in Chinees moesten hebben, maar daar waren ze ook niet succesvol. T. J. McIntosh was de eerste Pinksterzending naar Macau, en hoewel hij volledig verwachtte om vloeiend Chinees te spreken werd zijn hoop spoedig in de grond geslagen.

"Vele andere Pinksterzendingen zijn naar het buitenland gegaan gelovend dat ze de wonderbaarlijke mogelijkheid hadden om in de talen te spreken van degenen waar ze naartoe gestuurd werden. Deze Pinksterclaims waren in die tijd zeer bekend. S.C. Todd van de Bible Missionary Society onderzocht achttien Pinkstergelovigen die naar Japan, China en India gegaan zijn 'in de verwachting om in hun eigen taal te prediken aan de inwoners van die landen' en concludeerde dat zij zelf toegaven 'in geen enkel geval [zij] in staat waren dat te doen'. TOEN DEZE EN ANDERE ZENDELINGEN TELEURGESTELD EN GEFAALD TERUGKEERDEN, WERDEN DE PINKSTERGELOVIGEN GEDWONGEN OM HUN OORSPRONKELIJKE VISIE OP HET SPREKEN IN TONGEN TE HERZIEN" (Robert Mapes Anderson, *Vision of the Disinherited: The Making of American Pentecostalism*).

Parham's Bible School in Kansas werd binnen enkele maanden gesloten, en hij verhuisde naar Texas om nieuwe kerken op te richten. Hij begon ook een nieuwe Bijbelschool in Houston.

De nieuwe beweging heette **THE APOSTOLIC FAITH**, en het groeide snel en er ontstonden vele afsplitsingen. *The Dictionary of Pentecostal and Charismatic Movements* zegt dat "Parham's bijdragen aan de Pinksterbeweging ook de bijzonder

actieve stroming van het 'latter rain' milleniarisme omvatte". Parham's eerste boek heette *Kol Kare Bomidbar*, wat Hebreeuws is voor "Een stem roepend in de woestijn".

Hij beschouwde zichzelf als een Johannes de Doper van de laatste dagen, die een nieuw tijdperk van de Geest aankondigde. Hij gaf zichzelf de titel "Projector of the Apostolic Faith".

Toen een van Parham's co-evangelisten, Lillian Thistlewaite een artikel schreef over de Topeka, Kansas, "opwekking", noemde ze het "The Wonderful History of the Latter Rain [De wonderbaarlijke geschiedenis van de Laatste Dagen]".

In de zomer van 1907 werd Parham in San Antonio gearresteerd op verdenking van sodomie. De aanklacht werd door de autoriteiten zonder commentaar opgeheven en Parham zelf weigerde iets uit te leggen.

Beschadigd door het schandaal bracht hij de laatste 2 decennia van zijn leven afgescheiden van de rest van de beweging die hij zelf had opgericht door. ... Toen Parham in 1929 stierf was hij bijna onbekend voor de zich ontwikkelende tweede generatie Pinkster Denominaties. Maar aan niemand anders dan aan hem had de beweging zoveel te danken" (*The Pentecostal and Charismatic Movements*).

Vanwege de aanklacht van sodomie hebben W.F. Carothers en Howard Goss aan Parham zijn partnership ontnomen van de Apostolic Faith Organization die hij zelf opgericht had (Larry Martin, *The Life and Ministry of William J. Seymour*, blz 271).

Toen Parham hierna Zion City bezocht en probeerde volgelingen te krijgen, heeft Wilbur Glenn Voliva een bord opgehangen waarin de inwoners van de stad als volgt gewaarschuwd werden:

"Jullie weten dat deze stad het privé-bezit is van de Christian Catholic Apostolic Church en de woonplaats van zijn officieren en leden. Degenen die hier in willen breken en proberen een samenkomst van wat voor soort dan ook te houden, in het bijzonder om een onwaardig apenhuis te runnen, zijn niet meer dan dieven en tuig. De oude Parham uit Sodom heeft jullie tot dwazen en apen gemaakt. òf jullie komen tot inkeer van jullie idiote gedrag en keren terug tot God en passen julliezelf aan Zion aan, òf jullie pakken je spullen en vertrekken van hier en richten ergens anders een dierentuin op. W.G. Voliva."

In 1908 heeft Parham geld ingezameld om naar het Heilige Land te kunnen reizen voor een archeologische expeditie om te zoeken naar de verloren Ark van het Verbond. Hij vertelde de pers dat hij informatie had over de lokatie er van en dat het vinden van de Ark zou passen in het eind-tijd programma. In december kondigde hij aan dat hij genoeg geld had verzameld en reisde naar New York, zogenaamd om zijn reis te beginnen naar Jeruzalem. Hij heeft echter nooit een ticket naar het Midden

Oosten gekocht en keerde in januari 1909 moedeloos terug naar huis, beweerde dat hij was beroofd in New York.

De Azusa Street Mission

Een van Parham's studenten aan de Houston Bible School was William J. Seymour (1870-1922), een zwarte evangelist die Parham's leer had aangenomen en het meegenomen heeft naar Los Angeles, California.

De in 1906 in Azusa Street te Los Angeles door Seymour opgerichte missie is beroemd geworden als de geboorteplaats van de Pinksterbeweging. Samenkomsten werden de eerste drie jaren zeven dagen per week gehouden. Er kwamen bezoekers uit de gehele wereld, om hun eigen "persoonlijke Pinksteren" te zoeken, en hun getuigenissen en de prediking van de door de Azusa Street-missie uitgezonden missionarissen veroorzaakten een wervelwind van groei voor de ontluikende Pinksterbeweging.

Pinksterhistoricus Vinson Synan ziet het volgende:

"De Azusa Street opwekking wordt in de regel beschouwd als het begin van de moderne Pinksterbeweging. Naast de missionarissen die hun Pinksterervaringen rechtstreeks in Azusa Street hadden opgedaan zijn ook duizenden anderen indirect beïnvloed." (Synan, *The Holiness-Pentecostal Tradition*, blz 105, 130).

Azusa Street-missie

Gedurende 1901 en 1902 heeft Seymour "God's Bible School" van Martin Knapp

gevolgd en zich aangesloten bij de "Evening Light Saints [Avondrood Heiligen]" in Cincinnati. Hij heeft de dwaalleer van 'volledige heiliging' aangenomen, gelovend dat twee "werken van genade" nodig waren om een mens te redden en te reinigen. Men moest eerst wedergeboren worden door geloof in Christus en vervolgens geheiligd worden door een tweede werk van genade.

Seymour geloofde dat de "ware kerk" hersteld werd in een eind-tijd wonderen opwekking. In 1903 volgde hij Parham's Bible School in Houston. Daar raakte hij onder de invloed van een andere dwaalleer: dat de christen achtereenvolgens moet worden "gedoopt in de Heilige Geest met als initiële bewijs het spreken in tongen".

In het begin van 1906 werd Seymour uitgenodigd om een kleine heiligingsgroep te leiden, die op het moment van de uitnodiging een vrouwelijke pastor had, Julie Hutchins. De groep was ontstaan uit mensen die uit de Second Baptist Church verbannen waren vanwege de "second blessing" zondeloze perfectie dwaalleer.

Toen Seymour in Los Angeles aankwam heeft hij maar een paar keer gepredikt voordat hij door deze kerk die hem had uitgenodigd werd buitengesloten. Zijn doctrine dat het spreken in tongen het initiële bewijs is voor de doop met de Heilige Geest werd niet goed ontvangen.

Seymour verplaatste zijn samenkomsten eerst naar een privéhuis en daarna naar een gebouw van een voormalige African Methodist Episcopal Church in Azusa Street 312, en er begonnen vreemde dingen te gebeuren. De samenkomsten begonnen in april 1906 en werden meer dan 3 jaar gehouden. Grote aantallen mensen bezochten Azusa Street om hun eigen Pinksteren te zoeken, en namen vervolgens de Pinkstertheologie en -ervaring mee terug naar hun huizen.

Diensten begonnen 's morgens en gingen tien uur of langer door. Er was geen orde van dienst en meestal had niemand de leiding. "Wie dan ook gezalfd was met een boodschap ging staan en bracht het naar voren. Het kon een man zijn, een vrouw of een kind." (Larry Martin, *The Life and Ministry of William J. Seymour*, blz 186).

Seymour predikte zelden. Vaak, in plaats daarvan boog hij zijn hoofd en bad staand in een lege verpakingskist die als preekstoel diende. Geestelijk toezicht was op zijn zachtst gezegd minimaal.

De mensen zongen tegelijkertijd maar ieder "met volledig andere teksten, ritmen en melodiën" (Ted Olsen, "American Pentecost", *Christian History*, Issue 58, 1998). Zij noemden dit het "Hemelse Koor".

Seymour's vrouw, Jennie, beweerde dat ze "door de kracht van de Geest in vele talen" kon zingen en zelfs door goddelijke inspiratie op de piano kon spelen (Larry Martin, *The True Believers*, blz 58).

De diensten werden gekenmerkt door veel verwarring: dansen, op en neer springen,

vallen, trances, vallen in de geest, "tongen", stuiptrekkingen, histerie, vreemde dierengeluiden, "holy laughter [heilig gelach]", "spiritual muteness [geestelijke verstijfdheid]" of dat mensen probeerden te praten maar dat niet konden, enz. De zoekenden zouden "gevangen genomen worden door een vreemde betovering en beginnen geluiden te brabbelen". Seymour zei dat "Vaak als God een golf van zegen op ons legt dat het dan mogelijk is dat we allemaal een tijdje in tongen kunnen spreken ... " (Martin, blz 188).

Een verslaggever van de Los Angeles Times legde vast dat de deelnemers "zichzelf in een toestand van wilde opwindung brengen met hun vreemde ijver".

Een biografie die zeer sympathisch staat tegenover William Seymour geeft toe dat "soms de samenkomsten zo luidruchtig werden dat de politie erbij werd gehaald" (Martin, *The Life and Ministry of Seymour*, blz 188).

Seymour leerde de mensen om uit te roepen naar God en heiliging, de doop met de Heilige Geest en goddelijke genezing te eisen (Synan, *The Holiness-Pentecostal Tradition*, blz 99).

Schudden was een belangrijk onderdeel van de Azusa-ervaring. Het eerste geval van spreken in tongen onder Seymour's bediening was met Edward Lee, die na een zogenaamd visioen waarin hij Petrus en Johannes zag schudden terwijl zij in tongen spraken, ervan overtuigd was dat mensen schudden en in tongen spreken als God's kracht over hen komt (Larry Martin, *The Life and Ministry of William J. Seymour*, blz 142).

Een man schudde zo wild tijdens Seymour's bediening dat er een ambulance werd geroepen. Toen de man die zo aan het schudden was tegen de dokter zei "Raak me niet aan, het is de kracht van God", antwoordde de dokter verstandig "Als dat de kracht van God is dan geeft het je een duivelse schudpartij" (Martin, blz 306).

William Seymour

Het vallen in de geest vormde ook een groot deel van de Azusa Street samenkomsten. Toen Seymour zijn handen op Edward Lee legde, "viel hij als een dode man op de vloer" (Martin, blz 143).

De eerste vrouw die in Azusa in tongen sprak, Jennie Moore, viel eerst op de grond (Martin, blz 146).

Seymour zelf viel toen hij de eerste keer in tongen sprak ook neer "alsof hij dood was" (Martin, blz 148).

"Soms vielen de mensen door het gehele huis heen, alsof het een leger was dat neergeveld was op het oorlogsterrein..." (Martin, blz 179).

Hetzelfde gebrek aan controle over de "tongen" en andere fenomenen als we gezien hebben bij Parham's Bible School in Topeka was aanwezig in Azusa Street. Jennie Moore, die later met Seymour getrouwd is en uiteindelijk zelf pastor werd van de Azusa Street Mission, werd door een welgesteld paar aangesteld als kokkin. Toen ze in "tongen" uitbarstte in tegenwoordigheid van haar werkgevers, waren ze bang dat ze gek was geworden, en dat was inderdaad zo (Larry Martin, *The True Believers*, blz 112). Later kwam ze "onder de macht" en barstte in "tongen" uit tijdens een Methodistenkerkdienst.

William Seymour en Charles Parham werden wel de "the co-founders of world Pentecostalism [co-oprichters van de wereld Pinksterbeweging]" (Antonio Arnold, *We are living in the Finished Work of Christ*, blz 143), maar Parham heeft nooit de Azusa street-ervaring als echt beschouwd.

Toen Parham in oktober 1906 de Azusa samenkomsten bezocht was hij geshockeerd door de verwarring tijdens de diensten. Hij was ontzet door de "vreselijke toevallen en spasmen" van de "holy rollers and hypnotists". Hij beschreef de Azusa "tongen" als "babbelen, brabbelen en sputteren, in het geheel geen taal sprekend" (Vinson Synan, *The Holiness-Pentecostal Tradition*, blz 102).

De Azusa Street samenkomsten waren zo wild dat Parham ze veroordeelde met de uitdrukking "sensationele Holy Rollers". Hij zei dat de Azusa Street samenkomsten grotendeels gekarakteriseerd werden door manifestaties van het vlees, spiritistische manipulatie en de beoefening van hypnotisme (Sarah Parham, *The Life of Charles F. Parham*, Joplin, MO: tri-State Printing, 1930, blz 163).

Toen Parham in 1906 in Azusa aankwam begon hij in zijn eerste preek de mensen te vertellen dat "God misselijk werd" vanwege de dingen die gebeuren in Azusa (Charles Shumway, *A Study of the "Gift of Tongues"*, A. B. thesis, University of California, 1914, blz 178, 179; geciteerd door Goff, *Fields White Unto Harvest*, blz 131). Volgens Parham is tweederde van de mensen die in zijn dagen de Pinksterbeweging aanhangen "òf gehypnotiseerd òf door een spook gedreven" (Sarah Parham, *The Life of Charles Parham*, blz 164).

Parham heeft nooit zijn mening gewijzigd. Aan het eind van zijn leven wees hij Azusa Street af als een geval van "prostitutie van geestelijke machten". Dus een "vader van de Pinksterbeweging" wijst ronduit de Azusa Street samenkomsten af als zijnde nep, gemanipuleerd en demonisch!

Hoewel er vele rapportages zijn over de genezings en financiële wonderen in Azusa, heeft de bank uiteindelijk het bezit van de kerk in beslag genomen, wat een slecht getuigenis was, terwijl Seymour op de jonge leeftijd van twee en vijftig jaar stierf en al lang daarvoor een slechte gezondheid had. Een paar maanden voor zijn dood werd Seymour beschreven als "versleten, vermoeid en vervallen" (John Matthews,

Speaking in Tongues, 1925, blz 14).

Er zijn wel meer mensen die op de leeftijd van twee en vijftig sterven maar Seymour beweerde dat de genezing verzekerd was in Christus' zalving, echter hij was een ziekelijke man die jong gestorven is.

Meer dan vijftigduizend aanwezigen waren bij de 100-jarige viering van de Azusa Street Mission in Los Angeles in april 2006.

Frank Bartleman

Een man die geholpen heeft de Azusa Street samenkomsten bekend te maken door zijn verreikende berichtgevingen was Frank Bartleman (1871-1935). In 1925 publiceerde hij *How "Pentecost" Came to Los Angeles -- How It Was in the Beginning*, waarin de Azusa samenkomsten beschreven werden.

Bartleman was een gelicenseerde Baptistenprediker toen hij in 1897 de dwaalleren van bij de verzoening inbegrepen genezing en totale heiliging aannam en zich aansloot bij de heiligingsbeweging. Van dat moment aan slingerde hij van groep naar groep -- naar het Leger des Heils, daarna naar het Moody Bible Institute, dan naar de Wesleyan Methodist, daarna naar de Pillar of Fire organisatie geleid door Alma White, daarna terug naar de Baptisten, dan naar de Azusa Street Pinkstersamenkomsten geleid door Seymour, dan voor zichzelf begonnen en uiteindelijk gedoopt te worden bij de "Jesus only" beweging dat de Bijbelse leer van de Drie-eenheid ontkende.

Bartleman was gedurende een halfuur "geveld in de geest" voor een congregatie waar hij aan het preken was. Bij een ander geval zei hij dat hij "electrische schokken" voelde die zo sterk waren dat hij bewusteloos raakte (Frank Bartleman, *Azusa Street*, introductie door Vincent Synan, blz xiii).

Ondanks zijn leer dat God lichamelijke genezing beloofde, was Bartleman vaak ziek, soms moedeloos tot het punt van zelfmoord toe, en zijn oudste dochter, Esther, stierf toen ze nog een kind was ondanks zijn geloof in haar genezing.

Bartleman promootte dezelfde oecumenische geest die populair is in de moderne charismatische beweging van vandaag. Het laatste hoofdstuk in zijn boek over Azusa Street was getiteld "Een pleidooi voor Eenheid". Zie het volgende uittreksel:

"Elke nieuwe divisie of partij in de kerk laat de wereld een tegenspraak zien met betrekking tot de eenheid van het lichaam van Christus en de waarachtigheid van het evangelie. Massa's mensen buigen zich en branden wierook voor een leer in plaats van voor Christus. ... De Geest werkt voor de eenheid van de gelovigen van nu, voor het 'ene lichaam', dat het gebed van Jezus verhoord mag

worden, 'dat ze allemaal één mogen zijn, dat de wereld mag geloven' "
(Bartleman, Azusa Street, blz 172, 73)."

Merk op hoe Bartleman zuiverheid in de leer denigreert en een eenheid van ervaring ophemelt. Dit is altijd een van de stokpaardjes van de Pinkster-Charismatische beweging geweest, maar men kan niet oprecht neerbuigen voor Christus zonder een zuivere Bijbelse leer over Christus aan te houden. De Bijbel waarschuwt dat er valse christussen, valse evangeliën en valse geesten zijn. De enige manier om geestelijk beschermd te zijn te midden van geestelijke afval en dwaling is om vastgekleefd te blijven aan zuivere apostolische leer en valse leer af te wijzen en te vermijden.

"En ik roep u ertoe op, broeders, hen in het oog te houden die onenigheden teweegbrengen en struikelblokken opwerpen tegen het onderricht dat u hebt ontvangen, en keer u van hen af." (Romeinen 16:17 HSV).

De Bijbel leert niet dat belijdende christenen eenheid zullen beleven in een grote geestelijke opwekking in de laatste uren van deze bedeling. Het profeteert veeleer een bijna universele afval.

"Maar de Geest zegt uitdrukkelijk dat in latere tijden sommigen afvallig zullen worden van het geloof en zich zullen wenden tot misleidende geesten en leringen van demonen" (1 Timotheüs 4: 1 HSV).

"Maar slechte mensen en bedriegers zullen van kwaad tot erger gaan: zij misleiden en worden misleid" (2 Timotheüs 3: 13 HSV).

"Want er zal een tijd komen dat zij de gezonde leer niet zullen verdragen, maar dat zij zullen zoeken wat het gehoor streelt, en voor zichzelf leraars zullen verzamelen overeenkomstig hun eigen begeerten. Ze zullen hun gehoor van de waarheid afkeren en zich keren tot verzinsels" (2 Timotheüs 4: 3-4 HSV).

Maria Beulah Woodworth-Etter

Faith healer evangelist [geloofsgenezend evangelist] Maria Beulah Woodworth-Etter (1844-1924) heeft een enorme invloed gehad in de vroege Pinkster-Charismatische bewegingen. *The Dictionary of Pentecostal and Charismatic Movements* zegt dat "ze een monumentaal figuur was op het gebied van het verspreiden van de Pinksterboodschap" en merkt op dat "de meeste vroege Pinkstergelovigen naar Woodworth-Etter keken als iemand die door God aan de beweging gegeven was en accepteerden haar kritiekloos".

De *Pentecostal Evangel*, uitgegeven door de Assemblies of God, zegt:

"Pinkstergelovigen vandaag beschouwen zuster Etter - tezamen met Raymond T. Richey, Charles S. Price, Aimee Semple McPherson en anderen - als een van de pioniers van de verlossingsgenezende rondreizende evangelisten die de weg vrij gemaakt hebben voor een stroom van tentevangelisten gedurende de eerste 10 jaren vanaf het eind van de jaren 1940" (*Pentecostal Evangel*, 31 mei, 1998, blz 22).

Toen Woodworth-Etter in Texas een vijf maanden durende genezingscrusade hield voor F.F. Bosworth, "was de lijst van invloedrijke Pinkstergelovigen die naar Dallas stroomden als een 'Wie is wie [prominentenlijst]' van de vroege Pinksterbeweging".

Haar samenkomsten kenmerkten zich door "vallen in de geest", profetie, trances en een algehele helse verwarring. "Ze raakte vaak in trances gedurende een dienst, bleef dan als een standbeeld een uur of meer staan met haar handen omhoog terwijl de dienst doorging" (*The Dictionary of Pentecostal and Charismatic Movements*, blz 901).

Daarom werd ze ook de "trance evangelist" of ook de "voodoo priesteres" genoemd. Ze heeft foutief geprofeteerd dat de San Francisco Bay Area in 1890 verwoest zou worden door een aardbeving en een tsunami.

The Latter Rain Covenant (David Wesley Myland)

In 1910 heeft David Wesley Myland (1858-1943) het invloedrijke boek *The Latter Rain Covenant* [Verbond van de Late Regen] gepubliceerd dat de doctrine van de Latter Rain op een systematische manier behandelt. Myland was een Methodistenpredikant die zich in 1890 aansloot bij de Christian and Missionary Alliance (CAMA). Toen hij hoorde van de Azusa Street "uitstorting" in 1906, nam hij de Pinksterleer aan en is als gevolg daarvan naderhand gedwongen om de CAMA te verlaten.

Myland geloofde dat het Latter Rain Covenant gebaseerd is op Deuteronomium 11:14, waarin God aan Israël beloofde om de vroege en de late regens te geven als ze Zijn wet zouden gehoorzamen. De term "latter rain" komt zes keer voor in het Oude Testament, en het refereert altijd naar de daadwerkelijke regen op het land van Israël, maar Myland geloofde dat de belofte van de latter rain een drievoudige vervulling had: ten eerste voor de natie Israël en het land Palestina; ten tweede voor het christelijke leven; en ten derde profetisch als een latter rain uitstorting voorafgaand aan Christus' wederkomst.

Volgens de Latter Rain doctrine had de komst van de Heilige Geest in Zijn

apostolische wonderen-werkende kracht en profetische uitstorting 2 stadia, de vroege en de late regens. Net zoals er een uitstorting was van teken-wonderen gedurende de dagen van de apostelen, zal er zogenaamd een soortgelijke uitstorting zijn aan het eind van de huidige bedeling voordat Christus wederkeert.

De enige keer echter dat de latter rain genoemd wordt in het Nieuwe Testament, is in Jacobus 5:7, en er is daar zelfs geen spoor van de leer van een eindtijd wonderen opwekking. Het is iets dat bewust in de tekst gelezen moet worden. De Nieuw-Testamentische profetiën die het einde van de gemeente-bedeling beschrijven spreken van valse wonderen, niet van ware:

"Want er zullen valse christussen en valse profeten opstaan en zij zullen grote tekenen en wonderen doen, zó dat zij – als het mogelijk zou zijn – ook de uitverkorenen zouden misleiden" (Mattheüs 24:24 HSV)

"... hem, wiens komst overeenkomstig de werking van de satan is, met allerlei kracht, tekenen en wonderen van de leugen" (2 Tessalonicenzen 2:9 HSV)

"En het doet grote tekenen, zodat het zelfs vuur uit de hemel laat neerkomen op de aarde, voor de ogen van de mensen" (Openbaring 13:13 HSV)

Myland gaf toe dat hoewel hij de Bijbel gedurende dertig jaar bestudeerd had, hij de Latter Rain niet had gevonden tot nadat hij "gedoopt was in de Heilige Geest". Hij zei dat God "hem dat in 7 aspecten er van geopenbaard heeft" (*The Latter Rain Covenant*, blz 5).

Om de Latter Rain doctrine te ontwikkelen heeft Myland mooiklinkende allegorische interpretaties van de bovengenoemde Oud-Testamentische passages gebruikt.

"Het koren is een type van de goddelijke manifestatie in het leven van Jezus ... De Heilige Geest is de wijn ... de olie is een type van de Vader, de manifestatie van God in schoonheid, in waardigheid, in glorie en macht ..." (*The Latter Rain Covenant*, blz 22).

Myland's boek staat vol van dit soort allegoriën waarbij hij dingen die aan Israël toebehoren rechtstreeks toepast op de Nieuw-Testamentische kerken. In werkelijkheid heeft de latter rain doctrine geen enkele basis in het Woord van God.

Myland schreef het eerste Pinksterlied in 1906, en het was getiteld "The Latter Rain".

In het gedeelte van dit boek met de naam "De dwaling van de Pinkster-Charismatische bewegingen" wijzen wij de Latter Rain Covenant af.

De Pinkster denominaties

Assemblies of God

International Church of the Foursquare Gospel

Aimee Semple McPherson

Jack Hayford

Church of God of Prohecy

Oneness Pentecostalism

United Pentecostal Church

De Healing Evangelists uit de Pinksterbeweging

William Branham

A.A. Allen

W.V. Grant

Jack Coe

Jamaica

Africa

Charles Price

Kathryn Kuhlman

T.L. en Daisy Osborn

The Happy Hunters

Oral Roberts

De New Order of the Latter Rain

Manifest Sons of God

John Robert Stevens

Paul Cain

Bill Hamon

De Word-Faith beweging

Kenneth Hagin

Benny Hinn

Kenneth Copeland

Trinity Broadcasting Network

John Avanzi

Jesse Duplantis

Rod Parsley

Roberts Liardon

Kim Clement

Creflo Dollar

Jerry Savelle

Charles Capps

Marilyn Hickey

Joel Osteen

Frederick Price

Morris Cerullo

David Yonggi Cho

De Charismatische beweging

Full Gospel Business Men's Fellowship

De Charismatische Beweging en Rome

David DuPlessis

Kansas City '77

New Orleans '87

James Robison

De New Pentecostal Profets

Mike Bickle

Bob Jones

Paul Cain

John Wimber

Prohetic Music

De Third Wave (de Derde Golf)

John Wimber en de Vineyard

Wimber's waarschuwing tegen grondig Bijbelonderzoek

Wimber's on-Bijbelse nadruk op wonderen

Wimber's promotie van buiten-Bijbelse openbaring

Wimber's sensuele charismatische lofprijzing

Wimber en de Rooms Katholieke Kerk

Een bezoek aan de Vineyard Church, Anaheim Californië

Recente Pinkster schandalen

Oral Roberts

Jim Bakker

Jimmy Swaggart

Peter Popoff

Robert Tilton

Bob Jones

Jamie Buckingham

Earl Paulk

Clarence McClendon

Poberts Liardon

Douglas Goodman

Paul Crouch

Paul Cain

Ted Haggard

Richard Roberts

Juanita Bynum en Thomas Weeks III

Randy en Paula White

Todd Bentley

Michael Guglielmucci

Riva en Zacharia Tims

Benny Hinn

Eddie Long

Kong Hee

David Yonggi Cho

De Laughing Revival

Rodney Howard-Browne

Carpenter's Home Church

John Arnott en de Toronto Airport Church

Holy Trinity Brompton

Brownsville Assembly of God

De gevolgen van de Laughing Revival

Todd Bentley en de Ingite Church

Conclusie

De dwaling van de Pinkster-Charismatische beweging

Hoewel er vele oprechte Pinkster christenen zijn die van de Heer houden, in het bijzonder onder de extreem kleine groep van oude-stijl Pinkstermensen die de charismatische beweging niet hebben willen accepteren, geloven wij dat de Pinkster christenen ernstig misleid zijn.

De Pinkster-Charismatische bewegingen hebben een paar gevaarlijke, onbijbelse karakteristieken gemeen. De Bijbel zegt dat de Heilige Geest de GEEST VAN DE WAARHEID is (Johannes 14:17; 15:26; 16:13; 1 Johannes 4:6), maar de vrucht van de Pinkster-Charismatische beweging is echter niet waarheid maar een leerstellige dwaling.

Hoewel niet iedere Pinkstergelovige of charismaticus ieder van de dwalingen beschreven in de volgende studie aanhangt, hangt hij er wel vele aan.

De Latter Rain Miracle Revival

Al vanaf het begin van de Pinksterbeweging is een van de slogans de leer geweest dat de wederkomst van de Heer voorafgegaan zal worden door een wereldwijde opleving van tekengaven en wonderen. Handelingen 2:16-20 wordt daarbij gebruikt als bewijstekst. Zij zeggen “Zie, zonen en dochters zullen profeteren en jonge mannen zullen visioenen zien en oude mannen zullen dromen dromen”.

Deze tekst is uit het verband gerukt.

“Maar dit is wat gesproken is door de profeet Joël: En het zal zijn in de laatste dagen, zegt God, dat Ik zal uitstorten van Mijn Geest op alle vlees; en uw zonen en uw dochters zullen profeteren, uw jongemannen zullen visioenen zien en uw ouderen zullen dromen dromen. En ook op Mijn dienaren en op Mijn dienaressen zal Ik in die dagen van Mijn Geest uitstorten en zij zullen profeteren. En Ik zal wonderen geven in de hemel boven en tekenen op de aarde beneden: bloed, vuur en rookwalm. De zon zal veranderd worden in duisternis en de maan in bloed, voordat de grote en ontzagwekkende dag van de Heere komt.” (Handelingen 2:16-20 HSV)

TEN EERSTE, PETRUS ZEGT DAT DE PROFETIE VAN JOËL VERVULD WAS IN ZIJN DAGEN DOOR DE GEBEURTENISSEN TIJDENS PINKSTEREN. Petrus legde aan degenen die op de dag van de Pinksteruitstorting bijeengekomen waren en voor hem stonden uit dat

de gebeurtenissen waarvan zij getuige waren, de tongentaal waarbij “ieder hoorde hen in zijn eigen taal spreken” (Handelingen 2:6 HSV), geprofeteerd was door Joël. Petrus zegt dat deze profetie was vervuld in zijn dagen, bij het begin van de gemeentebedeling. De profetie uit Handelingen 2:17-18 was direct gekoppeld met de tongentaal en het profeteren dat optrad op de Pinksterdag en tijdens de bediening van de apostelen. De rest van het Nieuwe Testament bevestigt dit. Paulus legt uit dat de tongentaal een teken was voor de ongelovige Joodse natie (1 Korintheërs 14:20-22). Als een natie hebben de Joden het teken van de tongentaal afgewezen en werden in 70 AD door de Romeinse legers verstrooid.

TEN TWEEDE, DE PROFETIE DIE PETRUS GECITEERD HEEFT BESTAAT UIT TWEE DELEN: ALS EERSTE DE PROFETIE EN ALS TWEEDE DE TEKENEN IN DE HEMELN. Van de tekenen in de hemelen wordt gezegd dat die in de toekomst zullen gebeuren (Ik ZAL wonderen geven in de hemel ...”), en we weten uit de andere Schriften dat de tweede helft van de profetie van Joël vervuld zal worden bij de wederkomst van de Heer. Deze dingen zullen niet gebeuren tot de tijd van de Grote Verdrukking direct voor de wederkomst van Christus. De hemelse tekenen staan beschreven in het boek Openbaring.

TEN DERDE, DE “LAATSTE DAGEN” IS EEN TIJDPERIODE DIE BEGON IN DE DAGEN VAN DE APOSTELN EN DIE DOOR DE HUIDIGE GEMEENTEBEDELING HEEN LOOPT EN DOORLOOPT TOT EN MET DE GEBEURTENISSEN DIE RONDOM DE WEDERKOMST VAN CHRISTUS PLAATS ZULLEN VINDEN. HET BEGINT MET WARE TEKENEN EN OPENBARING VAN GOD, EN HET EINDIGT MET VALSE TEKENEN EN OPENBARING VAN DE DUIVEL. De apostel Johannes zei “Kinderen, het is het laatste uur; en zoals u gehoord hebt dat de antichrist eraan komt, zijn er ook nu al veel antichristen gekomen, waaruit wij weten dat het het laatste uur is.” (1 Johannes 2:18 HSV). Johannes leerde dat er een antichrist zal zijn, enkelvoud, die op zal komen aan het eind van deze periode, maar dat er ook antichristen, meervoud, werkzaam zullen zijn doorheen deze gehele periode. Dit beschrijft de algemene ontwikkeling van het gemeentetijdperk die beschreven staat in het Nieuwe Testament. Afval, een zich afkeren van het apostolische geloof, is in de loop van het tijdperk toegenomen en heeft zich meer en meer verspreid. De Geest van God waarschuwde dat “slechte mensen en bedriegers zullen van kwaad tot erger gaan: zij misleiden en worden misleid” (2 Timotheüs 3:13 HSV). Uiteindelijk zal deze toename van dwaling uitgroeien tot de totale afval zoals beschreven in Openbaring 17-18.

De Bijbel waarschuwt dat het einde van dit tijdperk gekarakteriseerd zal worden door valse wonderen. Zie de volgende Schriftgedeelten:

“En er zullen veel valse profeten opstaan en die zullen er velen misleiden.”
(Mattheüs 24:11 HSV).

“want er zullen valse christussen en valse profeten opstaan en zij zullen grote

tekenen en wonderen doen, zó dat zij – als het mogelijk zou zijn – ook de uitverkorenen zouden misleiden.” (Mattheüs 24:24 HSV).

“En dan zal de wetteloze geopenbaard worden. De Heere zal hem verteren door de Geest van Zijn mond en hem tenietdoen door de verschijning bij Zijn komst; hem, wiens komst overeenkomstig de werking van de satan is, met allerlei kracht, tekenen en wonderen van de leugen” (2 Tessaloniëzen 2:8-9 HSV).

“En het misleidt hen die op de aarde wonen door middel van de tekenen die het gegeven zijn te doen voor de ogen van het beest. En het zegt tegen hen die op de aarde wonen, dat zij een beeld moeten maken voor het beest dat de wond van het zwaard had en weer levend werd.” (Openbaring 13:14 HSV).

De Here Jezus Christus heeft gezegd dat een verdorven en overspelig geslacht verlangt naar een teken (Mattheüs 12:39; 16:4 HSV).

Ervaringen boven de Schrift stellen

Wij wijzen de Pinker-Charismatische beweging af omdat het in de praktijk de ervaringen boven de Schrift stelt.

Hoewel Pinkstergelovigen en charismatici met de mond wel zeggen dat de Bijbel alléén voldoende is, geven ze in werkelijkheid aan ervaring en “persoonlijke openbaring” in het algemeen een hogere autoriteit.

Sommigen geven dit zelfs toe. Tommy Tenney, auteur van het populaire boek *The God Chasers* [Godjagers], zegt: “Een echte Godjager is niet tevreden met alleen de oude waarheid. Hij moet de waarheid van nu hebben. Godjagers willen niet alleen de beschimmelde pagina's bestuderen over wat God gedaan heeft; zij begeren te zien wat God nú aan het doen is”.

Henry Frost zegt “We mogen daarom niet zeggen dat het woord voldoende is” (*Miraculous Healing*, blz 110).

Michael Harper zegt dat de wereld moe is van de “fabelachtige leerstellingen van theologen” en “wacht op een nieuwe manifestatie van Christus” (*A New Way of Living*, 1973, blz 12).

Larry Christenson zegt: “... de doop met de Heilige Geest is geen theologie die geanalyseerd of waarover gediscussieerd moet worden. Het is een ervaring die men binnentreedt” (*Speaking in Tongues*, 1968, blz 40).

In zijn boek *Rise and be Healed*, beschrijft Benny Hinn zijn zogenaamde intieme relatie met de Heilige Geest en zegt hierin: “Je vraagt je misschien af 'Was dit het resultaat van een systematische Bijbelstudie?' Nee, het gebeurde toen ik de Heilige

Geest uitnodigde om mijn persoonlijke vriend te worden” (*Rise and be Healed*, blz 48).

Het is niet ongewoon als Pinkstergelovigen en charismatici de “Bijbel alleen” positie belachelijk maken.

John Wimber waarschuwde tegen “aanbidden van het boek” en bespote diegenen die alles strikt alleen aan de hand van de Bijbel beoordelen, zeggende dat zij “God de Vader, God de Zoon, en God de Heilige Schrift” hebben (Wimber, zoals geciteerd door Hank Hanegraaf, *Counterfit Revival*, blz 109). Bij een andere gelegenheid heeft Wimber gewaarschuwd tegen het “te rigide” en “te zwaar georiënteerd op het geschreven Woord” zijn. (Ibid.).

In tegenstelling daarmee zegt de Psalmist dat het geschreven Woord “een lamp is voor mijn voet en een licht op mijn pad” (Psalm 119:105 HSV). Het is onmogelijk om te sterk op de Bijbel georiënteerd te zijn!

In zijn genezingsseminar heeft Wimber de volgende verbazende opmerking gemaakt “Het is kwaadaardig als je je verschuilt achter je leerstellige overtuigingen die het werk van de Heilige Geest beknotten en beheersen. ... De kerk van vandaag pleegt kwaad in de naam van rechte leer. En zij blussen het werk van de Heilige Geest” (Wimber, Healing Seminar series, geciteerd uit *Testing the Fruit of the Vineyard* door John Goodwin).

Deze denkwijze ondermijnt het gezag van de Bijbel en zet iemand open voor geestelijke misleiding. Als de Heilige Geest tegengesteld werkt aan het Woord van God dan is er geen mogelijkheid meer om te onderscheiden tussen ware Geest en valse geesten en kan de Bijbel niet de enige en uiteindelijke autoriteit zijn in het leven van een gelovige.

De charismatische Anglicaan Michael Harper waarschuwt tegen diegenen die “alarmbellen laten rinkelen en nervous achter beschermende muren hurken” (These Wonderful Gifts, blz 107). Van degenen die geloven dat “de Bijbel God's laatste woord is” zegt Harper: “[Naar hen toe heeft God] sindsdien voor altijd gezwezen. Het wordt Hem niet toegestaan om Zijn mensen te bereiken behalve door de woorden van de Bijbel” (These Wonderful Gifts, blz 104). Dit is een totale misrepresentatie van wat wij heloven, en het is een truuk die typerend is voor Pinkster-Charismatici. We geloven niet dat God gezwezen heeft sinds de Schriften gereed waren of dat het Hem niet toegestaan is te spreken behalve door de woorden van de Bijbel. Wij geloven echter wel dat de canon van de Schriften is vastgelegd en dat het preken en leren van het Woord onder de zalving van de Heilige Geest legitiem is, maar spreken van een nieuwe openbaring niet. Wij geloven dat iedere leer en praktijk getest kan en ook moet worden aan de hand van de Schriften,

en wij geloven niet dat God iets zegt dat tegen de Schriften ingaat. Wij geloven dat God persoonlijk Zijn volk door Zijn Geest leidt maar dat Hij nooit zal leiden in tegenspraak met de Bijbel.

Het is typerend voor de Pinkster-Charismatische beweging dat zij mensen aanmoedigen om open te staan voor nieuwe ervaringen en vooral niet “God in een hokje te stoppen” door alles nauwgezet na te gaan aan de hand van de Schriften. Er zijn uitzonderingen op geweest maar dit is wel een algemeen kenmerk van de Pinksterbeweging en het is zeker een kenmerk van de charismatische beweging.

Bij voorbeeld, in 1994 bezocht Phillip Johnson de Anaheim Vineyard, waar wijlen John Wimber vroeger pastor was, en tegen hem en de rest van de gemeente werd door een van de Vineyard pastors verteld:

“Dadelijk ga ik vragen of de Heilige Geest naar beneden wil komen. Dingen die je nog nooit hebt gezien zullen beginnen te gebeuren. ... Wees niet verontrust door iets wat je zult zien ... En bovenal, probeer niet rationeel de dingen die je ziet te evalueren. .. ONDERWERPEN VAN DE OPWEKKING AAN LEERSTELLIGE TESTS IS DE ZEKERSTE MANIER OM HET VUUR TE DOVEN” (Phillip R. Johnson, “My visit to the Anaheim Vineyard”, 1995, www.gty.org:80/~phil/articles/laught.htm).

Tijdens dezelfde samenkomst leidde een vrouwelijk staflid van de kerk een openbaar gebed met deze afschuwelijke woorden:

“Wij weigeren om met onze gedachten het werk te bekritisieren dat U wilt doen in onze harten. WE WEIGEREN OM UW WERK AAN ONZE KLEINE LEERSTELLIGE TESTS TE ONDERWERPEN”.

In zijn boek *The touch of God* waarschuwt Rodney Howard-Browne: “Als je binnenkomt en met je geest probeert te analyseren of probeert uit te zoeken wat er gebeurt in deze samenkomsten, mis je [waarom] het [gaat]” (blz 99).

Als de mensen naar voren komen om “de zalving” te ontvangen instrueert Howard-Browne hen herhaaldelijk: “Niet bidden. LAAT JE VERSTAND NIET IN DE WEG STAAN!”

Toen Dale Brooks, pastor van een Assemblies of God gemeente in Tampa, Florida, zijn eigen diensten stopte en bij zijn mensen er op aandrong om de Rodney Howard-Browne crusade in Lakeland in 1993 bij te wonen, adviseerde hij: “Vecht er niet tegen. Geniet ervan. Wandel er in. PROBEER HET NIET TE BEGRIJPEN” (*Charisma*, augustus 1993).

Colin Dye, een promotor van de Pentecostal Laughing Revival in Engeland, zegt: “We moeten niet wagen om het werk van de Geest te beproeven!” (*Directions* magazine, april 1995).

In een dienst van de Brownsville Assembly of God op 22 februari 1996 zei Stephen Hill dat hij kon onderscheiden dat de duivel analisten naar de dienst had gestuurd en waarschuwde de gemeente om niet gaan analyseren. “Hij ging door met te zeggen: 'LAAT JEZELF GAAN: DENK ER ZELFS NIET OVER NA OVER WAT JE AAN HET DOEN BENT; vergeet degenen om je heen en wat zij aan het doen zijn. Ontspan je verstand; ontspan je geest; en laat de machtige rivier van de Heilige Geest je meenemen naar waar Hij je ook maar mee wil nemen” (Jimmy Robbins, *Revival ... Or Satanic Counterfeit*. Februari 1996, Southern Pines, NC: Midnight Cry Ministries, www.midcry.org/revival.htm).

Dennis Bennet, een Episcopale priester die een belangrijke rol speelde bij de oprichting van de charismatische beweging in het begin van de jaren 1960, vertelt vele verhalen over hoe mensen “gedoopt door de Heilige Geest” nadat ze gestopt waren met analyseren en zichzelf gewoon “open stelden naar God”. Bij voorbeeld, in het boek *Nine O'Clock in the Morning*, beschrijft Bennet een ervaring die hij kreeg tijdens een samenkomst in Oregon:

“... een jonge predikant daagde me uit. Hij was niet onhoffelijk; hij was het gewoon niet eens met mijn theologie. Hij voerde een beleefd debat met mij in de aanwezigheid van andere aanwezigen—de meesten zakenmensen—en ging toen weg, denkend dat hij zijn punt gemaakt had. Kort nadat hij weg was vroeg een jonge zakenman om de Doop in de Heilige Geest en hij ontving die ook. Hij stroomde zo over met de vreugde van de Heer dat hij, net zoals de anderen op de Pinksterdag zelf, vervuld leek met nieuwe wijn. Ik kon het trieste contrast tussen de jonge predikant die weggegaan was in intellectuele triomf, maar nog steeds droog en hongerig in zijn ziel, en deze jonge zakenman vervuld met de vreugde die hij in eenvoud en vertrouwen van God had geaccepteerd, niet missen. ... Ook wij kunnen net zoals de jonge predikant ZO VERSTRIKT RAKEN IN INTELLECTUELE BEVRAGINGEN dat wij al onze tijd spenderen aan het hebben van 'geweldige redeneringen onder elkaar' en de glorie van God missen!” (*Nine O'Clock in the Morning*, blz 248).

Dit is een extreem gevaarlijke houding. Merk op dat Bennet de jonge predikant in een negatief licht afschildert, als strikt intellectueel en niet als echt open voor God's leiding en als geestelijk droog (Bennet was niet in de positie om zo'n oordeel te kunnen maken). In tegenstelling daarmee portraiteert hij de goedgegelovige zakenman in een compleet positief licht omdat hij om iets vroeg dat de Bijbel ons nooit instrueert om te vragen en een ervaring kreeg die nooit in het Nieuwe Testament beschreven is (“de doop van de Heilige Geest en geestelijke dronkenschap”).

Het feit is dat de “jonge predikant” het bij het rechte eind had. Om een leerstelling te beproeven en geestelijke praktijken en ervaringen te analyseren aan de hand van het Woord van God is niet alleen juist maar het is noodzakelijk. Het is

gehoorzaamheid aan God's bevel (bv Handelingen 17:11; 1 Tessaloniëzen 5:21; 1 Johannes 4:1).

In november 1993 vloog John Arnott, pastor van de Airport Church in Toronto, op zoek zijnde naar een nieuwe “zalvingservaring”, samen met zijn vrouw naar Argentinië om door Claudio Friedzon de handen opgelegd te krijgen tijdens een Argentijnse pastor's conferentie georganiseerd door Luis Palau's zwager, Ed Silvoso. Deze gebeurtenis is als volgt omschreven door Guy Chevrau, die met Arnott in Toronto samenwerkte:

“John stond met zijn handen omhoog, daarmee zijn openheid naar God aangevend, en Claudio keek hem aan en zei: 'Wil je het?' Hij zei: 'Ja, ik wil het echt'. Daarna zei Claudio: 'Dan neem het aan!' en hij sloeg John op allebei zijn handen, John viel opnieuw. MAAR DEZE KEER HEEFT HIJ EEN HOOP VAN ZIJN ANALYSE UITGESCHAKELD EN ZEI: 'HET KAN ME NIET MEER SCHELEN, IK NEEM GEWOON WAT GOD MIJ HEEFT TE GEVEN'. Er ging op dat moment ergens een knop om in zijn hart”(nadruk toegevoegd) (Chevrau, *Catch the Fire*, blz 24).

Dit is een erg belangrijk getuigenis. Arnott was niet in staat geweest om de “zalving” te ontvangen OMDAT HIJ BEZIG WAS HET TE ANALYSEREN AAN DE HAND VAN DE BIJBEL. Toen hij uiteindelijk in wanhoop toegaf en stopte met het te analyseren, begon hij de vreemde onschriftuurlijke ervaringen te ontvangen.

Zelfs die Pinkstermensen die sterk theologisch georiënteerd zijn en die schijnbaar hun denken grondig baseren op de Bijbel verhogen *in de praktijk* meestal toch ervaringen en “persoonlijke openbaring” tot op hetzelfde niveau als goddelijke autoriteit.

Kijk naar Derek Prince. Hij herinnert zijn luisteraars eraan dat hij vanaf dat hij 10 jaar oud was Grieks heeft gestudeerd en daarin les gegeven heeft aan de Cambridge Universiteit, maar ondanks zijn intieme kennis van de bijbelse talen komt hij in het vreemde water terecht van buiten-bijbelse leringen. Hij zegt bijvoorbeeld:

“Als je gedoopt wordt in de Heilige Geest, wordt je een soort gebedswiel. De Heilige Geest draait je in de rondte en bidt door jou heen. ... Een voor velen bekende vrouw was geboren en opgegroeid in de Rooms Katholieke religie in Ierland. Ze kwam naar Londen, waar ze gered werd en gedoopt in de Heilige Geest. In die tijd werkte ze als een hulp in een hotel in Londen en deelde een kamer met een ander Iers Katholiek meisje. Op een dag zei het andere meisje tegen haar: 'ik wil je wat vragen. Ik hoop dat je het niet erg vindt maar iedere avond nadat jij naar bed gegaan bent en het lijkt of je slaapt, hoor ik je praten in een of andere buitenlandse taal. Wat is dat voor taal?' Deze jonge vrouw kwam er voor de eerste keer achter dat iedere avond nadat haar lichaam in slaap was gevallen de Heilige Geest aan het bidden was door haar heen”

(Prince, *Baptism in the Holy Spirit*, blz 56-57).

Er staat niets wat hierop lijkt in het Nieuwe Testament dus is het veel meer waarschijnlijk dat het onintelligente dromengemompel die hij heeft beschreven demonisch of vleselijk is. Toch in tegenstelling tot zijn stoutmoedige toevoegen en tegenspreken van het Woord van God, zou Derek Prince belijden dat de Bijbel zijn enige autoriteit voor geloof en praktijk is.

Kijk naar Four-Square pastor Jack Hayford. *Christianity Today* magazine noemt hem "The Pentecostal Gold Standard" (CT, juli 2005), maar als je Hayford's theologie en praktijk onder de microscoop legt ontdekken we dat zijn standpunt niet het onbevleete goud van de Schrift is maar de roest en de corrosie van buiten-bijbelse "openbaring".

Zo sprak Hayford bijvoorbeeld tijdens St Louis 2000 over hoe zijn dochter op een dag naar hem toe kwam omdat ze bezorgd was over haar "spreken in tongen". Ze was bang dat ze alleen maar gemompel uitsprak, maar hij bemoedigde haar door te zeggen dat de gelovige eerst moet leren spreken in babytongen voordat hij in volwassen tongen kan spreken. Omdat ik de conferentie bijwoonde als media verslaggever zat ik maar ongeveer een meter van hem vandaan toen hij dit zei.... Er is absoluut geen Bijbelse ondersteuning voor zulke nonsens en het ontkracht de claim van de Pinksterbeweging dat de Bijbel de enige autoriteit voor geloof en praktijk is.

Hayford zegt dat hij in 1969 roen hij een grote Katholieke kerk in het zuiden van Californië naderde, God tot hem sprak en hem instrueerde om de Rooms Katholieke Kerk niet te oordelen. Hij zegt dat hij een boodschap van God hoorde waarin Hij zei: "Waarom zou Ik niet blij zijn met een plaats waar iedere morgen het getuigenis van het bloed van Mijn Zoon opgeheven wordt van het altaar?" ("The Pentecostal Gold Standard", *Christianity Today*, July 2005).

Gebaseerd op deze "persoonlijke openbaring" heeft Hayford een neutrale houding tot het Katholicisme aangenomen, maar aan de hand van de autoriteit van de Bijbel weet ik dat de boodschap die Hayford hoorde demonisch was. De verzoening van Jezus Christus wordt NIET verheerlijkt op Rooms Katholieke altaren. De mis is een onbeschaamde ontkenning van de leer dat Christus eenmalig-en-voor-iedereen verzoening heeft gedaan zoals we die vinden in het boek Hebr 9:26. Merk op wat het Tweede Concilie van het Vaticaan zegt over de mis:

"Want hierin zet Jezus op een onbloedige manier het offer gebracht aan het kruis voort, zichzelf offerend aan de Vader voor de redding van de wereld door de bediening van de priesters" (The Constitution of the Sacred Liturgy, "Instruction on the Worship of the Eucharistic Mystery", Intro., C 1, 2, blz 108).

Dit is maar een klein gedeelte van de Roomse dwaalleringen, en het is onmogelijk

dat God Jack Hayford zou aanmoedigen om op een positieve en niet-oordelende manier naar de Rooms Katholieke Kerk te kijken. Als Jack Hayford zijn theologie over de Rooms Katholieke Kerk alleen op de Bijbel had gebaseerd, zou hij niet voor zo'n dwaling zijn gevallen.

Dus ongeacht wat de Pinkstermensen en charismatici zeggen over het zich houden aan de Bijbel als enige autoriteit voor geloof en praktijk, blijkt deze claim bijna altijd onwaar te zijn als het nauwkeurig onderzocht wordt. Het is een geval van "wat je doet spreekt luider dan wat je zegt".

Lees nauwkeurig wat het volgende Schriftgedeelte zegt:

"Heel de Schrift is door God ingegeven en is nuttig om daarmee te onderwijzen, te weerleggen, te verbeteren en op te voeden in de rechtvaardigheid, opdat de mens die God toebehoort, volmaakt zou zijn, tot elk goed werk volkomen toegerust." (2 Timotheüs 3:16-17 HSV).

Het is de Schrift (en niet traditie of ervaringen of persoonlijke openbaring of een "woord van kennis" of een stem of een visioen of een buiten het lichaam ervaring) die ons gegeven is door goddelijke inspiratie, en de Schrift is in staat om de mens Gods perfect te maken, doortimmerd in alle goede werken.

Let op de extreem sterke nadruk die hier gebruikt wordt voor de genoegzaamheid van de Schrift. Let op de woorden die er gebruikt worden: "nuttig", "perfect", "doortimmerd" en "alle goed werk". Het is duidelijk dat God's volk niets nodig hebben naast de Schrift. Pinkstermensen en charismatici geven toe dat hun profetiën en dromen en visioenen en ervaringen niet-schriftuurlijk zijn en in het licht van 2 Timotheüs 3:16-17 is het duidelijk dat ze ook niet benodigd zijn.

De canon van de Schrift is bijna tweeduizend jaar geleden gecompleteerd en het is het enige noodzakelijke voor de leer, voor weerlegging, voor verbetering en voor instructies in rechtvaardiging. Niets naast de Bijbel is nodig voor deze dingen. We hebben geen persoonlijke openbaring of een persoonlijke profetie voor een leer of een "woord van kennis" voor correctie nodig.

Petrus leert hetzelfde:

"Want wij zijn geen kunstig bedachte verzinsels gevolgd, toen wij u de kracht en de komst van onze Heere Jezus Christus bekendmaakten, maar wij zijn ooggetuigen geweest van Zijn majesteit. Want Hij heeft van God de Vader eer en heerlijkheid ontvangen, toen een stem als deze van de verheven heerlijkheid tot Hem kwam: Dit is Mijn geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb. En deze stem hebben wij gehoord, toen deze vanuit de hemel kwam, terwijl wij met Hem op de heilige berg waren. En wij hebben het profetische woord, dat vast en zeker is, en u doet er goed aan daarop acht te slaan als op een lamp die schijnt in een duistere plaats, totdat de dag aanbreekt en de morgenster opgaat

in uw hart. Dit moet u allereerst weten, dat geen enkele profetie van de Schrift een eigenmachtige uitleg toelaat; want de profetie is destijds niet voortgebracht door de wil van een mens, maar heilige mensen van God, door de Heilige Geest gedreven, hebben gesproken.” (2 Petrus 1:16-21 HSV).

Hier plaatst Petrus de Schrift boven mystieke (ervaringsgerichte) visioenen en stemmen. Petrus was een ooggetuige van Christus' verheerlijking op de Berg van de Transfiguratie en hoorde de daadwerkelijke stem van God uit de hemel en zag Mozes en Elia, maar hij zegt dat de Bijbel “a more sure word of prophesy” is [een meer zeker woord van profetie' in de NBG vertaalt met ' wij achten het profetische woord (daarom) des te vaster' (maar de redenatie is hier feitelijk omgekeerd: de NBG beschouwt de Bijbel méér zeker ómdat Petrus dat gezien heeft, maar Petrus zegt dat wat de Bijbel zegt belangrijker is dan wat hij gezien heeft!....)]. Een grotere verheffing van de Bijbel als de enige autoriteit voor geloof en praktijk zou niet gemaakt kunnen worden.

De Schrift is “meer zeker” dan visioenen en stemmen omdat deze demonisch geïmiteerd kunnen worden en foutief geïnterpreteerd kunnen worden. Vele Pinkstermensen, zoals William Branham en David DuPlessis, hebben stemmen gehoord die hun van de Bijbelse waarheid af hebben geleid waardoor zij dingen gingen doen zoals het ontkennen van de Heilige Drieëenheid en het accepteren van “latter rain” dwaalleringen en “second baptisms” en oecumenisme en vele andere dwalingen.

“Geliefden, toen ik mij er met alle inzet toe zette u te schrijven over de gemeenschappelijke zaligheid, werd ik genoodzaakt u te schrijven met de aansporing om te strijden voor het geloof dat eenmaal aan de heiligen overgeleverd is.” (Judas 3 HSV).

Hier zien we dat het Nieuw-Testamentische geloof “eenmaal aan de heiligen overgeleverd is”. Dit betekent dat het compleet werd in de dagen van de apostelen. Het wordt niet vandáág overgeleverd. De Here Jezus beloofde de apostelen in alle waarheid te leiden:

“Maar wanneer Die komt, de Geest van de waarheid, zal Hij u de weg wijzen in heel de waarheid, want Hij zal niet vanuit Zichzelf spreken, maar wat Hij gehoord zal hebben, zal Hij spreken, en de toekomstige dingen zal Hij u verkondigen.” (Johannes 16:13 HSV).

Dit is vervuld met het schrijven van het Nieuwe Testament en de voltooiing van de canon van de Schrift.

Het Nieuwe Testament is verzegeld met een waarschuwing tegen het toevoegen of weglaten van zijn profetiën:

“Want ik getuig aan ieder die de woorden van de profetie van dit boek hoort:

Als iemand iets aan deze dingen toevoegt, zal God hem de plagen toevoegen die in dit boek geschreven zijn. En als iemand afdoet van de woorden van het boek van deze profetie, zal God zijn deel afdoen van het boek des levens, en van de heilige stad, van de dingen die in dit boek geschreven zijn.” (Openbaring 22:18-19 HSV).

Deze waarschuwing heeft niet allen betrekking op enkel het boek Openbaring maar op het gehele Boek waarvan Openbaring het laatste hoofdstuk vormt. De Openbaring van God voor dit tijdperk (gemeentebedeling) is voltooid. Sindsdien zijn degenen die beweren dat ze een profetie uitspreken of andere buiten-bijbelse openbaringen zijn misleid. Dit is inclusief Montanisten, Rooms Katholieke pausen, concilies en “heiligen”, de profeten van St. Medard, de Cevennol profeten, de Irvingieten, de Shakers, Zevendedag Adventisten, Jehova Getuigen, de Kerk van Jezus Christus van de Laatste Dagen, en Pinksterprofeten.

“Terug naar de wet en het getuigenis! Als zij niet overeenkomstig dit woord spreken, zal er voor hen geen dageraad zijn.” (Jesaja 8:20 HSV).

Jesaja herinnert ons eraan dat in Oud-Testamentische tijden de Schrift de enige autoriteit voor geloof en praktijk was en elke lering diende eraan te worden vergeleken en elke lering die er tegengesteld aan was moest worden afgewezen. Alles wat gesproken of gedaan werd dat niet in overeenstemming met de Schrift was moest geweigerd worden als zijnde duisternis, en degen die zulke dingen spraken volgen niet het licht. Dit is de onfeilbare test.

“En dezen waren edeler van gezindheid dan die in Thessalonica, want zij ontvingen het Woord met grote bereidwilligheid en onderzochten dagelijks de Schriften om te zien of die dingen zo waren” (Handelingen 17:11 HSV).

De Bereanieten werden “edel” genoemd omdat zij alles nagingen aan de hand van de Schrift. Deze handelwijze wordt door de Geest van God tot edel christendom bestempeld, en elk type christenheid dat iets probeert toe te voegen op datzelfde autoriteitsniveau als de Schrift en elk type christenheid dat afdoet van het alles zorgvuldig nagaan aan de hand van de Schrift is onedel en verkeerd.

“Veracht de profetieën niet. Beproof alle dingen, behoud het goede ” (1 Tessalonisenzen 5:20-21 HSV).

Hier geeft de Geest van God twee onderling samenhangende regels. Profeteren moet niet veracht worden, maar alle dingen moeten getest worden. Dat is wat we zien in 1 Korintheërs 14:29 HSV: “En laten twee of drie profeten spreken, en laten de anderen het beoordelen”. In de eerste gemeenten hield profeteren zowel preken als openbaring in, maar het openbaringsaspect stopte met de voltooiing van de canon van de Schrift. Paulus definieerde profeteren als het spreken tot mensen “Wie echter profeteert, spreekt tot mensen woorden van opbouw en vermaning en troost ” (1

Korinthiërs 14:3 HSV), wat een bediening is die door dit gemeentetijdperk heen in de gemeenten zo is gebleven. Het belangrijkste punt van 1 Tessaloniëzen 5:20-21 is dat alle prediking en lering aan de hand van de Schrift getest moet worden en alleen dat wat in overeenstemming met de Schrift is aangenomen kan worden.

De leer van het exclusieve gezag van de Schrift weerlegt de Pinkster en charismatische bewegingen.

De nadruk op het wonderbaarlijke

We wijzen de Pinkster-Charismatische beweging af omdat het meer nadruk legt op het wonderbaarlijke dan op een eenvoudige wandel in het geloof.

De Pinkster en charismatische bewegingen leggen duidelijk de nadruk op het wonderbaarlijke. John Wimber geloofde dat het wonderbaarlijke nodig was voor effectieve evangelisatie en noemde het “doing the stuff [zorgen dat het werkt]”.

Ik zou honderden boeken op kunnen noemen die geschreven zijn door Pinkstermensen en charismatici en die focuseren op wonderbaarlijke ervaringen en heel vaak geldt: hoe radicaler en buitensporiger hoe beter!

De Full Gospel Businessmen's Fellowship heeft vele boeken en artikelen gepubliceerd waarin charismatische ervaringen worden aangeprezen. Eén genaamd *The Happiest People on Earth*, had een verhaal die typerend was. Na de beschrijving van de glorieuze dingen die zogenaamd optraden nadat een stel was “gedoopt in de Heilige Geest”, zei een van hen hierover: “Zelfs als er geen hemel is, dit is zo goed dat het niet uit zou maken”. Ik heb zo'n boek in de jaren 1980 gekocht in een restaurant in Cody, Wyoming, en op dat moment was mijn ervaring met het christenleven precies het tegenovergestelde van dat verhaal. Ik was ziek, straatarm, eenzaam en ontmoedigd! Ik kwam in de verleiding om een Pinkstergelovige of charismaticus op te zoeken zodat hij zijn handen op mij kon leggen, zodat ik ook zo'n gloriëus verhaal op al de momenten in mijn christenleven zou krijgen, maar toen ik serieus over de zaak bad en het Woord van God bestudeerde, kwam ik tot bezinning en herinnerde mij dat God niet zo'n ervaring belooft voor het huidige leven. Paulus beschreef het “normale christenleven” in Romeinen 8:18-23, en dat lijkt in het geheel niet op de verhalen gegeven door de charismatici.

“Want ik ben ervan overtuigd dat het LIJDEN VAN DE TEGENWOORDIGE TIJD niet opweegt tegen de heerlijkheid die aan ons geopenbaard zal worden. Met reikhalzend verlangen immers verwacht de schepping het openbaar worden van de kinderen van God. Want de schepping is aan de zinloosheid onderworpen, niet vrijwillig, maar door hem die haar daaraan onderworpen

heeft, in de hoop dat ook de schepping zelf zal bevrijd worden van DE SLAVERNIJ VAN HET VERDERF om te komen tot de vrijheid van de heerlijkheid van de kinderen van God. Want wij weten dat HEEL DE SCHEPPING GEZAMENLIJK ZUCHT EN GEZAMENLIJK IN BARENSNOOD VERKEERT TOT NU TOE. En dat niet alleen, maar ook wijzelf, die de eerstelingen van de Geest hebben, ook WIJ ZELF ZUCHTEN IN ONSZELF, in de verwachting van de aanneming tot kinderen, namelijk de verlossing van ons lichaam” (Romeinen 8:18-23 HSV).

Paulus zegt dat de christenervaring van dit huidige leven er een is van lijden en slavernij van het verderf (wat verwijst naar de inwonende zondige natuur en het lichaam van de dood) en wachten op verheerlijking die zal komen als we uiteindelijk de opstanding zullen ervaren en het Koninkrijk van Christus.

Paulus beschrijft zijn eigen christenervaring op vele plaatsen in zijn brieven, en ook dat lijkt in niets op de ervaringen die de charismatici beschrijven. In 2 Korintheërs 1:5 (HSV) getuigt hij dat “het lijden van Christus overvloedig over ons komt”. Hij vertelde de Korintheërs : “Want wij willen niet, broeders, dat u geen weet hebt van onze verdrukking, die ons in Asia overkomen is: dat wij het uitermate zwaar te verduren hebben gekregen, boven ons vermogen, zodat wij zelfs aan ons leven wanhoopten” (2 Kor 1:8 HSV). Toen hij zijn ervaringen opsomde om zijn apostelschap aan te tonen, beschreef hij dat eerder lijden dan glorie en eerder voorzichtigheid dan onbezonnenheid:

“Zijn zij dienaars van Christus? – ik spreek als een waanzinnige – ik sta boven hen; in ingespannen arbeid veel vaker, in slagen bovenmate, in gevangenissen veel vaker, vaak in doodsgevaar. Van de Joden heb ik vijfmaal de veertig min één zweepslagen ontvangen. Driemaal ben ik met de roede gezeseld, eenmaal ben ik gestenigd, driemaal heb ik schipbreuk geleden, een heel etmaal heb ik in volle zee doorgebracht. Op reis was ik vaak in gevaar door rivieren, in gevaar door rovers, in gevaar van de kant van volksgenoten, in gevaar van de kant van heidenen, in gevaar in de stad, in gevaar in de woestijn, in gevaar op zee, in gevaar onder valse broeders, in inspanning en moeite, vaak in nachten zonder slaap, in honger en dorst, vaak in vasten, in koude en naaktheid. Afgezien van wat van buitenaf komt, overvalt mij dagelijks de zorg voor alle gemeenten.” (2 Korintheërs 11:23-28 HSV).

Andere voorbeelden van de op ervaringen georiënteerde charismatici zijn de geschriften van Dennis Bennet (*Nine O'Clock in the Morning* en *The Holy Spirit and You*), een Episcopale priester die een belangrijke rol speelde bij de oprichting van de charismatische beweging in het begin van de jaren 1960. Deze boeken staan letterlijk vol met het “charismatische” type ervaringen die naar voren gebracht worden als bewijs van de realiteit van het “Geestgedoopte leven”.

Een ander voorbeeld is *Overcome by the Spirit* van de Anglicaanse charismaticus Francis MacNutt. Dit boek bevat de ervaringen van mensen die “slain by the Spirit [gefallen in de Geest]” zijn.

Wat je niet zult vinden in dit soort boeken is een beschrijving van de eenvoudige en nederige wandel in het geloof, let echter op wat er gezegd wordt in de volgende belangrijke Schriftgedeelten:

“Het geloof nu is een vaste grond van de dingen die men hoopt, en een bewijs van de zaken die men niet ziet” (Hebreeë 11 :1 HSV).

“Want wij wandelen door geloof, niet door aanschouwing” (2 Korinthiërs 5:7 HSV).

“Want in de hoop zijn wij zalig geworden. Hoop nu die gezien wordt, is geen hoop. Immers, wat iemand ziet, waarom zou hij dat nog hopen? Maar als wij hopen wat wij niet zien, dan verwachten wij het met volharding” (Romeinen 8:24-25 HSV).

Geloof of hoop is het tegenovergestelde van iets dat gezien kan worden (of gevoeld of zelfs ervaren). Geloven is geduldig wachten op iets dat men nog niet heeft. De gelovige heeft alle geestelijke zegeningen in de hemelse gewesten (Efeziërs 1:3 HSV), is gezeten in de hemelse gewesten met Christus Jezus (Efeziërs 2:6 HSV), en heeft een erfenis die in de hemelen bewaard wordt (1 Petrus 1:4 HSV), maar hij kan nog niet genieten van al deze zegeningen. We wachten op hen. We hebben nog geen Koninkrijksautoriteit omdat het Koninkrijk nog niet is gekomen. We hebben nog geen perfecte gezondheid omdat het opstandingslichaam nog niet is gegeven. We leven nog niet in overvloedige rijkdom omdat we nog niet zijn verheerlijkt. Het christenleven is een leven uit geloof en dat betekent dat we geduldig wachten op die dingen die God al beloofd heeft terwijl we nog in deze huidige vervloekte wereld en in een “lichaam van deze dood” moeten leven (Romeinen 7:24 HSV).

Verder, de Here Jezus heeft het verlangen naar wonderen in de meest sterke termen afgekeurd.

“Toen antwoordden sommigen van de schriftgeleerden en Farizeeën: Meester, wij zouden van U een teken willen zien. Maar Hij antwoordde en zei tegen hen: Een verdorven en overspelig geslacht verlangt een teken, maar het zal geen teken gegeven worden dan het teken van Jona, de profeet” (Mattheüs 12:38-39 HSV).

“Het verdorven en overspelig geslacht verlangt een teken; maar hun zal geen teken gegeven worden dan het teken van Jona, de profeet. En Hij verliet hen en ging weg” (Mattheüs 16:4 HSV).

“En de Farizeeën liepen uit en begonnen met Hem te redetwisten en

verlangden van Hem, om Hem te verzoeken, een teken uit de hemel. En Hij zuchtte diep in Zijn geest en zei: Waarom verlangt dit geslacht een teken? Voorwaar, Ik zeg u: Eer aan dit geslacht een teken gegeven zal worden!” (Marcus 8:11-12 HSV).

De gelovige moet niet gaan verlangen naar het wonderbaarlijke; hij wordt geacht nederig in geloof te wandelen, gehoorzaam dienend terwijl hij geduldig wacht op de komst van Jezus.

“Want zij vermelden zelf over ons hoezeer wij ingang bij u gekregen hebben en hoe u zich van de afgoden tot God bekeerd hebt om de levende en waarachtige God te dienen, en Zijn Zoon uit de hemelen te verwachten, Die Hij uit de doden heeft opgewekt, namelijk Jezus, Die ons verlost van de komende toorn” (1 Tessaloniëzen 1:9-10 HSV).

Wonderen leveren geen geloof op. Hele menigten waren getuige van Christus' machtige wonderen maar slechts heel weinigen kwamen tot geloof.

“Zo is dan het geloof uit het gehoor en het gehoor door het Woord van God” (Romeinen 10:17 HSV).

De wonderen die de gelovige nodig heeft om zijn geloof te ondersteunen worden gevonden in het geschreven Woord van God. Zie het volgende Schriftgedeelte:

“Jezus zei tegen hem: Omdat u Mij gezien hebt, Thomas, hebt u geloofd; zalig zijn zij die niet gezien zullen hebben en toch zullen geloven. Jezus nu heeft in aanwezigheid van Zijn discipelen nog wel veel andere tekenen gedaan, die niet beschreven zijn in dit boek, MAAR DEZE ZIJN BESCHREVEN, OPDAT U GELOOFT DAT JEZUS DE CHRISTUS IS, DE ZOON VAN GOD, en opdat u, door te geloven, het leven zult hebben in Zijn Naam” (Johannes 20:29-31 HSV).

Het christenleven is een wandel in geloof, en geloof is gebaseerd op het Woord van God en niet op ervaringen. Deze leer en de waarschuwingen van Christus tegen het verlangen naar wonderen weerleggen de Pinkster en de charismatische bewegingen.

Messiaanse wonderen zijn voor vandaag

We wijzen de Pinkster-Charismatische beweging af vanwege de valse leer dat de messiaanse wonderen vandaag ook nog gereproduceerd kunnen worden.

Velen hebben anderen geleerd dat Jezus de wonderen heeft uitgevoerd als voorbeeld voor christenen om na te doen. Ik heb Pinkstergelovige Larry Lea horen zeggen dat we een “rode brief” christenheid nodig hebben, wat verwijst naar de

woorden van de Here Jezus in de Evangeliën die in sommige Nieuwe Testamenten in rood gedrukt zijn.

Dit idee gaat voorbij aan het feit dat Jezus genas en wonderen verrichtte als een teken dat Hij de Messias was, de beloofde Redder, de Zoon van God.

Jezus' genezingsbediening was geen voorbeeld voor ons om te volgen maar was deel van Zijn unieke identiteit als de Christus.

Zie de volgende Schriftgedeelten:

“Maar Ik heb een getuigenis dat groter is dan dat van Johannes, want de werken die de Vader Mij gegeven heeft om die te volbrengen, juist die werken die Ik doe, getuigen van Mij dat de Vader Mij gezonden heeft” (Johannes 5:36 HSV).

“Jezus antwoordde hun: Ik heb het u gezegd en u gelooft het niet. De werken die Ik doe in de Naam van Mijn Vader, die getuigen van Mij” (Johannes 10:25 HSV).

“Als Ik niet de werken van Mijn Vader doe, geloof Mij dan niet, maar als Ik ze doe en u Mij niet gelooft, geloof dan de werken, opdat u erkent en gelooft dat de Vader in Mij is en Ik in Hem ” (Johannes 10:37-38 HSV).

“Geloof Mij, dat Ik in de Vader ben en de Vader in Mij is, en zo niet, geloof Mij dan om de werken zelf” (Johannes 14:11 HSV).

“Als Ik onder hen niet de werken gedaan had die niemand anders gedaan heeft, hadden zij geen zonde, maar nu hebben zij ze gezien en Mij en Mijn Vader gehaat” (Johannes 15:24 HSV).

“Jezus nu heeft in aanwezigheid van Zijn discipelen nog wel veel andere tekenen gedaan, die niet beschreven zijn in dit boek, maar deze zijn beschreven, opdat u gelooft dat Jezus de Christus is, de Zoon van God, en opdat u, door te geloven, het leven zult hebben in Zijn Naam” (Johannes 20:30-31 HSV).

Deze Schriftgedeelten laten geen twijfel bestaan over het doel van Christus' wonderen. Zelfs de apostelen konden niet al de verbazingwekkende dingen doen die Jezus deed (bv, stormen tot kamte brengen en de menigten van voedsel voorzien), en hadden ze het wel gedaan dan zou het karakter van Christus' wonderen als teken niet meer effectief geweest zijn.

Hoe zit het dan met Johannes 14:12 (HSV) --

“Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Wie in Mij gelooft, zal de werken die Ik doe, ook doen, en hij zal grotere doen dan deze, want Ik ga heen naar Mijn Vader”?

Dit kan niet betekenen dat de gelovigen door de eeuwen heen in staat waren om

grotere tekenwonderen te doen dan Jezus. Dat zou onmogelijk zijn. Wat kan er nog groter zijn dan water in wijn veranderen, de menigten te voeden, lopen op het water, en het opwekken van de doden?

Jezus heeft niet gezegd dat de discipelen grotere wonderen zouden doen; Hij zei dat zij grotere *werken* zouden doen. Hoewel het woord “werken” soms gebruikt wordt om Jezus' wonderen te beschrijven, is het daar niet tot begrensd. Waar Jezus alleen een bediening had in Palestina en alleen relatief weinig zielen gered zag worden in Zijn directe bediening, hebben Zijn discipelen een bediening over de gehele wereld gehad en hebben menigten van zielen gered zien worden. Terwijl Jezus geen boeken heeft geschreven, hebben de apostelen de canon van de Schrift voltooid. God's volk heeft de kracht ontvangen om geheiligde levens te leiden tussen een goddeloze generatie, de meest heftige vervolging te doorstaan, en om het Evangelie te preken tot aan het einde van de aarde. God's volk is wonderen blijven meemaken en zij hebben grote werken gedaan, maar ze hebben niet de Messiaanse tekenwonderen gedaan.

De leer dat de wonderen van Christus een specifieke tijdelijke functie hadden weerlegt de Pinkster en charismatische bewegingen.

Apostolische wonderen zijn voor vandaag

We wijzen de Pinkster-Charismatische beweging af vanwege de valse leer dat de apostolische wonderen vandaag ook nog gereproduceerd kunnen worden.

De Pinkster-Charismatische beweging heeft geleerd dat de apostolische wonderen gepraktiseerd zouden moeten worden door de kerken in het algemeen en speciaal door kerken aan het einde van de gemeentebedeling als de “latter rain [late regen]” uitgestort wordt.

Kathryn Kuhlman zei dat bij “Iedere kerk de genezingen uit het boek Handelingen zouden moeten optreden” (Jamie Buckingham, *Daughter of Destiny*, blz 104).

In feite echter, was de genezingsbediening van de apostelen uniek en had tot doel om hun werk te autoriseren.

“De tekenen van een apostel zijn onder u verricht, in al mijn volharding, in tekenen, wonderen en krachten” (2 Korintheërs 12:12 HSV).

“En Hij stelde er twaalf aan om bij Hem te zijn, en om hen uit te zenden om te prediken, en macht te hebben om de zieken te genezen en de demonen uit te drijven ” (Marcus 3:14-15 HSV).

“En er kwam vrees over iedereen; en er werden veel wonderen en tekenen door de apostelen gedaan” (Handelingen 2:43 HSV).

“Petrus zei echter: Zilver en goud heb ik niet, maar wat ik heb, dat geef ik u: in de Naam van Jezus Christus de Nazarener, sta op en ga lopen! En hij greep hem bij de rechterhand en richtte hem op, en onmiddellijk werden zijn voeten en enkels vast. En met een sprong stond hij overeind en liep rond, en hij ging met hen de tempel in, lopend en springend en God lovend” (Handelingen 3:6-8 HSV).

“En de apostelen legden met grote kracht getuigenis af van de opstanding van de Heere Jezus; en er was grote genade over hen allen” (Handelingen 4:33 HSV).

“En er gebeurden door de handen van de apostelen veel tekenen en wonderen onder het volk; en zij waren allen eensgezind bijeen in de zuilengang van Salomo” (Handelingen 5:12 HSV).

“Zodat zij de zieken naar buiten droegen op de straten en hen op bedden en ligmatten legden, opdat, wanneer Petrus voorbijkwam, ook maar zijn schaduw op iemand van hen zou kunnen vallen ” (Handelingen 5:15 HSV).

“Maar nadat Petrus allen naar buiten had gestuurd, knielde hij neer en bad; en hij keerde zich naar het lichaam en zei: Tabitha, sta op! En zij deed haar ogen open en zodra zij Petrus zag, ging zij overeind zitten. En hij gaf haar de hand en hielp haar opstaan. Hij riep de heiligen en de weduwen en plaatste haar levend voor hen” (Handelingen 9:40-41 HSV).

“zo zelfs dat, als de zweetdoeken of de doeken die hij om zijn middel droeg, van zijn lichaam op de zieken gelegd werden, de ziekten van hen weken en de boze geesten uit hen weggingen” (Handelingen 19:12 HSV).

“En toen Paulus een bos takken bijeengeraapt en op het vuur gelegd had, kwam er door de hitte een adder uit en die beet zich vast in zijn hand. En toen de inlandse bevolking het beest aan zijn hand zag hangen, zeiden zij tegen elkaar: Deze man is vast en zeker een moordenaar, die de wraakgodin niet wilde laten leven nadat hij uit de zee ontkomen was. Hij schudde het beest echter af in het vuur en leed geen enkel kwaad” (Handelingen 28:3-5 HSV).

“En hier, op ongeveer dezelfde plaats, had de voornaamste van het eiland, van wie de naam Publius was, een landgoed. Hij ontving ons en bood ons vriendelijk drie dagen onderdak. En het gebeurde dat de vader van Publius, door koorts en buikloop bevangen, op bed lag. Paulus ging naar hem toe, en nadat hij gebeden had, legde hij hem de handen op en maakte hem gezond. Toen dit nu gebeurd was, kwamen ook de anderen op het eiland die ziekten hadden, naar hem toe en zij werden genezen” (Handelingen 28:7-9 HSV).

Niet alle gelovigen konden in die dagen tekenwonderen doen. De enige uitzonderingen waren een paar mannen die nauwe banden hadden met de apostelen en waarop de apostelen hun handen hadden opgelegd. Als de apostolische wonderen zonder uitzondering door iedere christen uitgevoerd zou kunnen worden, zou het als teken geen waarde meer hebben.

Als ik een vreemde die ik wil ontmoeten op het vliegveld vertel dat ik een rode hoed zal dragen als ik uit het vliegtuig stap, dan is de rode hoed het teken van de herkenning; maar als andere mensen op mijn vlucht uitstappen ook rode hoeden dragen dan heeft het teken geen werking.

Er was geen algemene werking van wonderen in de eerste kerken. Als het er wel was geweest had Paulus niet in 2 Korintheërs 12:12 op zijn wonderen kunnen wijzen als “de tekenen van een apostel”. Als alle gelovigen wonderen hadden kunnen doen alsof het de normaalste zaak was, hadden de broeders in Joppe niet aan Petrus hebben gevraagd om te komen en Dorcas uit de dood laten opstaan (Handelingen 9:36-42). Het door Petrus' verrichte wonder op die dag was een “teken van een apostel”.

Het is nooit God's wil voor alle gelovigen geweest om tekenwonderen te doen en iedereen te genezen. Dat is niet gebeurd in de eerste eeuw en het gebeurt zeer zeker niet vandaag. Laat je niet misleiden. Ga niet dát zoeken wat God NIET heeft beloofd en je jezelf daarmee in gevaar brengt van terechtkomen in geestelijke dwaling.

Jezus waarschuwde dat een kwaadaardig geslacht verlangt naar een teken (Mattheüs 12:39). Laten we niet vereenzelvigd worden met het kwade.

Het is gebruikelijk onder Pinkstergelovigen en charismatici om de standpunten van de niet-charismatici over wonderen verkeerd voor te stellen door te beweren dat wij niet in het wonderbaarlijke geloven. Michael Harper zegt: “Volgens hen is het alsof God nu verlamd is. Hij grijpt niet meer in onze levens in. Zijn hand is te kort geworden” (*These Wonderful Gifts*, blz 105).

In feite is dit zóver van verwijderd van wat wij geloven dat het smaad is. Wij geloven dat de Bijbel leert dat de tekengaven die door Christus en de apostelen zijn gedaan speciaal waren en een tijdelijk doel hadden en daarom gestopt zijn, maar we geloven niet dat God's wonderbaarlijke krachten zijn gestopt.

Jezus Christus is gisteren, vandaag en voor altijd Dezelfde, maar Hij handelt niet exact hetzelfde in elke dispensatie. Hij geeft geen opdracht meer aan mannen om arken te bouwen om aan een wereldwijde vloed te ontkomen, en geeft ook geen verwarring door de talen zoals bij de toren van Babel, en geeft ook niet de Wet op de berg Sinai vergezeld van donder en bliksem, en ook wordt Hij vandaag niet meer geboren in een voederbak, of sterft Hij voor onze zonden, en ook staat Hij niet meer op uit het graf, en stort Hij (de Geest) niet meer uit met geluiden van een machtige,

ruisende, wind zoals tijdens Pinksteren. Hij doet vandaag ook niet “de tekenen van een apostel” omdat het werk van de apostelen voltooid is in de eerste eeuw.

Dit wil niet zeggen dat God geen wonderen meer doet. Hij heeft grote wonderen gedaan in iedere eeuw van de gemeentebedeling en Hij doet ook vandaag grote wonderen. Hij wekt geestelijk de doden op en geeft licht aan verblinden en overwint rebellerende zielen door de kracht van het Evangelie. Hij geeft dat wat Zijn kerken nodig hebben, geeft geestelijk inzicht en leiding aan Zijn volk, geneest de zieken in antwoord op gebed overeenkomstig aan Jacobus , geeft bovennatuurlijke kracht aan diegenen die vervolgd en verdrukt worden, en nog vele andere dingen. God doet dit soort wonderen vandaag de dag maar tekenwonderen hadden een tijdelijk doel dat ophield na de apostelen.

We zien hetzelfde gebeuren in dispensatie van het Oude Testament. Er waren slechts twee belangrijke perioden met wonderen. In de eerste periode werden wonderen gedaan gedurende de dagen van Mozes toen God daarmee Mozes' autoriteit bevestigde om Israël als een natie te vestigen en haar de Wet te geven. In de tweede periode werden er wonderen gedaan gedurende de eerste dagen van de profeten om hun autoriteit te bevestigen om daarmee Israël terecht te wijzen en om de canon van de Oud-Testamentische Schrift te voltooien. Het tekentype wonderen werd niet algemeen uitgeoefend gedurende de dispensatie van het Oude Testament en het wordt ook niet algemeen uitgeoefend gedurende de gehele Nieuw-Testamentische dispensatie.

De leer dat de apostolische wonderen een speciale tijdelijk doel hadden weerlegt de Pinkster en charismatische bewegingen.

De doop van de Heilige Geest

We wijzen de Pinkster-Charismatische beweging af vanwege de valse leer over de doop van de Heilige Geest.

Vanaf hun ontstaan hebben de meeste Pinksterdenominaties geleerd dat de doop van de Heilige Geest een ervaring is die moet worden gezocht volgend op de redding en dat het vergezeld gaat met het spreken in tongen.

Zo is bijvoorbeeld de leerstelling van de Fundamental Truths van de Assemblies of God gegeven in de standaard Pinksterzienswijze:

“Alle gelovigen hebben recht op en zouden vurig moeten verwachten en ernstig zoeken naar de belofte van de Vader, de doop in de Heilige Geest en vuur, overeenkomstig het bevel van onze Heer Jezus Christus. Dit was de normale

ervaring van allen in de vroege christelijke kerk. Ermee vergezeld komt het ontvangen van kracht voor leven en dienst, de schenking van gaven en hun gebruik in het bedieningswerk. ... Deze ervaring staat apart van en volgt op de ervaring van de wedergeboorte.”

Charismaticus Michael Harper is het daarmee eens:

“Ik geloof dat we dit onderscheid kunnen zien als twee werkingen van de ene Heilige Geest [dwz. wedergeboorte en bekrachtigd worden door de Geest]. In de eerste komt de Heilige Geest om nieuw leven en nieuwe geboorte te geven. ... Terwijl in de andere de Geest christenen zalft oftewel bekrachtigt voor hun getuigenis en hun dienst. ... Het is de doop in de Geest die miljoenen christenen geïntroduceerd heeft in het leven van vernieuwing. ... Koninklijke kracht die, als we het eenmaal ontvangen hebben, ons leidt in de nieuwe dimensie van het christenleven” (*These wonderful Gifts*, blz 28, 29, 33).

ANTWOORD

1 (van 5). De doop van de Heilige Geest was een historisch gebeuren dat vervuld werd op de Pinksterdag. Het was geprofeteerd door Jezus Christus gedurende de eerste dagen van Zijn bediening (Johannes 14:16, 26; 16:7-17). En na Zijn opstanding vertelde Jezus aan de discipelen dat de tijd van deze vervulling aanstaande was:

“En toen Hij met hen samen was, beval Hij hun dat zij niet uit Jeruzalem weg zouden gaan, maar de belofte van de Vader zouden verwachten, die u, zei Hij, van Mij gehoord hebt; want Johannes doopte wel met water, maar u zult met de Heilige Geest gedoopt worden, niet lang na deze dagen” (Handelingen 1:4-5 HSV).

2 (van 5). Het ontvangen van de Heilige Geest gebeurde in drie delen, beschreven in het boek Handelingen: voor de Joden (Handelingen 2), voor de Samaritanen (Handelingen 8:14-17), en voor de heidenen (Handelingen 10:44-47). De speciale komst van de Heilige Geest op de Samaritanen en de heidenen ná de Pinksterdag was om aan de Joden te tonen dat God een nieuw werk aan het doen was en wel het scheppen van een geestelijke eenheid bestaande uit Joden en heidenen.

In Handelingen 8 ontvingen de Samaritanen de Heilige Geest. De Samaritanen werden veracht door de Joden omdat hun religie een mix was, gedeeltelijk Joods en gedeeltelijk heidens. Samaria is het centrum van afgodendienst van de noordelijke stammen van Israël geweest (1 Koningen 13:32; 16:32). Toen Samaria ingenomen werd door de koning van Assyrië, werden er heidenen uit andere landen naar toe gehaald om het te bevolken en de Oud-Testamentische Joodse religie raakte verweven met het heidendom (2 Koningen 17:5-6, 24-29).

De Joden haatten de Samaritanen, en de Samaritanen haatten de Joden. Toen Jezus in Samaria aan het praten was met de vrouw aan de waterbron, zei ze: “Hoe vraagt

U, Die een Jood bent, van mij te drinken, die een Samaritaanse vrouw ben? (Want Joden hebben geen omgang met Samaritanen.)” (Johannes 4:9 HSV). (niet 4:29!)

Door met de Samaritanen in Handelingen 8 op een speciale manier om te gaan liet God aan de Joden zien dat Hij hield van de Samaritanen en hen op dezelfde geestelijke basis accepteerde indien ze in Christus geloofden. Tegelijkertijd liet God aan de Samaritanen zien dat redding uit de Joden is. Door te wachten met het schenken van de Heilige Geest totdat de apostelen uit Jeruzalem hun de handen hadden opgelegd, liet God aan de Samaritanen zien dat zij de Joodse apostelen moesten accepteren als Zijn vertegenwoordigers. Het feit dat er een tijdsperiode zat tussen wanneer ze tot geloof waren gekomen en wanneer ze de Heilige Geest ontvingen was niet toevallig en was geen voorbeeld voor de gehele gemeentebedeling. Het had te maken met de speciale situatie die toen bestond.

“Er bestonden religieuze, raciale en culturele barrières tussen hen. Ze haatten elkaar. Als de kortste route voor een reis zou betekenen dat ze door Samaria heen moesten, zouden de Joden, anders dan de Here Jezus, niet aarzelen om hun reis te verlengen door een heel eind om te gaan. De Samaritanen, laat er geen misverstand over bestaan, hadden precies zo'n zelfde houding. Op een avond, toen Jezus en Zijn discipelen bij een klein Samaritaans dorpje stopten om daar te overnachten, bood niemand hen een slaapplek aan omdat zij op weg waren naar Jeruzalem! (Lucas 9:52, 56). De [Joodse] discipelen spuugden vuur. Omdat zij Elia wilden nabootsen (2 Koningen 1:10, 12), vroegen zij: 'Heer, wilt U dat wij bevelen dat er vuur uit de hemel neerkomt en hen verteert, zoals Elia deed?' Wauw! Zij zouden zeker de laatsten zijn geweest die de handen op de Samaritanen opgelegd hadden om de Heilige Geest te ontvangen ... En geen enkele Samaritaan zou ooit zich de handen hebben laten opleggen door een verachte Jood. ...

“Dus, als de Samaritanen de Heilige Geest op het moment van bekering ontvangen hadden, in de gemoedstoestand die ze toen hadden, zou de verschrikkelijke kloof die ze scheidden zijn blijven bestaan in de Christelijke Kerk. Het zou een ontkenning zijn geweest van de doop van de Heilige Geest waarvan geschreven staat: 'Want in één Geest zijn wij allemaal gedoopt in één lichaam'! De Samaritanen moesten ertoe gebracht worden om toe te geven dat wat er met ze gebeurde niet een 'Samaritaanse Pinksteruitstorting' was en dat er maar één geboorte was van de Kerk. De Pinksteruitstorting in Jeruzalem was het begin van een nieuw tijdperk, terwijl de evangelisatie in Samaria alleen hun toetreden was tot de zegeningen van dat tijdperk en niet de instelling ervan. DE EPISODE IN SAMARIA WAS EEN DEEL VAN DE GROEI VAN DE KERK, EN NIET ZIJN GEBOORTE. HET WAS BELANGRIJK DAT AL DEGENEN AANWEZIG IN SAMARIA ZOULDEN WETEN DAT ER NIET TWEE LICHAMEN ZIJN, TWEE KERKEN, MAAR

SLECHTS ÉÉN. ...

“Het was cruciaal dat de Samaritanen toegaven wat Jezus had gezegd tegen de Samaritaanse vrouw: 'de zaligheid is uit de Joden' (Johannes 4:22 HSV), zowel als het erkennen van de autoriteit van Zijn apostelen, de bewaarders van de Waarheid. DAAROM IS HET TIJDSINTERVAL, TUSSEN HET MOMENT DAT DE SAMARITANEN CHRISTUS ONTVINGEN EN HET MOMENT DAT ZIJ DE HEILIGE GEEST ONTVINGEN, NIET TOEVALLIG. Het was opzettelijk, omdat net zoals de Samaritanen moesten gaan zien dat ze afhankelijk waren van de autoriteit van de Joodse apostelen, het net zo noodzakelijk voor de apostelen (dezelfde apostelen die wilden bidden dat er voor vuur uit de hemel naar beneden kwam om de Samaritanen te verteren) was om te begrijpen dat deze mensen waar ze slechts zo'n erg broze relatie mee hadden ook mochten toetreden tot dezelfde Kerk, hebbende dezelfde Christus, dezelfde redding, dezelfde God en dezelfde Heilige Geest. ... DOOR DEZE DINGEN OP DEZE WIJZE TE DOEN HEEFT DE HEILIGE GEEST DE BARRIÈRES VAN BITTERHEID NEERGEHAALD 'EN DOOR DE TUSSENMUUR, DIE SCHEIDING MAAKTE, AF TE BREKEN' (Efeziërs 2:14 HSV)”.
(Fernand Legrand, *All about Speaking in Tongues*, blz 84, 85).

In Handelingen 10 ontvingen de heidenen de Heilige Geest. De heidenen werden door de Joden uiteraard nog meer gehaat dan de Samaritanen. Dus gaf God in Handelingen 10 aan de Joden een speciale demonstratie om te laten zien dat Hij gelovige heidenen accepteerde op dezelfde geestelijke basis als henzelf. In dit geval gaf God twee tekenen aan de Joden: Petrus' drievoudige visioen en het spreken in tongentaal. In het verslag van Handelingen 10 is het duidelijk dat Petrus nog steeds terughoudend was om het Evangelie aan de heidenen te preken ondanks dat hij het teken van de tongentaal had gezien op de Pinksterdag en zelfs op die dag had gepreekt dat God Zijn Geest ging uitstorten op alle vlees (Handelingen 2:17) en dat “Het zal zo zijn dat ieder die de Naam van de Heere zal aanroepen, zalig zal worden” (Handelingen 2:21 HSV). De Here Jezus Christus had de discipelen bevolen om het Evangelie aan alle naties te verkondigen (Handelingen 1:8) maar de meerderheid van hen aarzelden nog op dit gebied vanwege hun diepgewortelde racisme en geestelijke trots. Het visioen dat Petrus zag in Handelingen 10:9-16 bereidde hem voor om de heidenen te ontvangen en niet langer op hen neer te zien als zijnde onrein of buiten God's liefde geplaatst. En dat had inderdaad het bedoelde effect. Vanwege dit visioen was Petrus gewillig om naar Cornelius te gaan en aan hem en aan zijn heidense vrienden het Evangelie te brengen.

Maar het was het teken van de tongentaal dat de barrière volledig doorgebroken heeft.

“Terwijl Petrus deze woorden nog sprak, viel de Heilige Geest op allen die het Woord hoorden. En de gelovigen die van de besnijdenis waren, zovelen als er

met Petrus waren meegekomen, waren buiten zichzelf dat de gave van de Heilige Geest ook op de heidenen uitgestort werd, want zij hoorden hen spreken in vreemde talen en God grootmaken” (Handelingen 10:44-46 HSV).

Merk op dat het het teken van de tongentaal was dat de Joden verbaasd heeft, die hen op deze wijze getoond heeft dat God definitief en niet misverstaanbaar de gelovige heidenen gered heeft en op hen de Heilige Geest heeft uitgestort. De tongentaal was bij die gelegenheid een teken voor de Joden, precies zoals Paulus had uitgelegd.

“Broeders, word geen kinderen in uw denken, maar wees kinderlijk in de slechtheid, en word in uw denken volwassen. In de wet staat geschreven: Door mensen die een andere taal spreken, en door andere lippen zal Ik spreken tot dit volk, en ook dan zullen zij niet naar Mij luisteren, zegt de Heere. Zo zijn de andere talen dus tot een teken, niet voor hen die geloven, maar voor de ongelovigen, en zo is de profetie niet voor de ongelovigen, maar voor hen die geloven” (1 Korinthiërs 14:20-22 HSV).

Toen Petrus over de ervaring met Cornelius verslag uitbracht aan de Joodse Kerk in Jeruzalem zei hij:

“En ik herinnerde mij het woord van de Heere, hoe Hij zei: Johannes doopte wel met water, maar u zult met de Heilige Geest gedoopt worden. Als God dan aan hen dezelfde gave gegeven heeft als aan ons die in de Heere Jezus Christus geloven, wie was ik dan dat ik bij machte zou zijn God tegen te houden?” (Handelingen 11:16-17 HSV).

Dus Petrus associeerde de gebeurtenissen in Handelingen 10 op directe wijze met die in Handelingen 2. Op deze wijze liet de Heilige Geest op exclusieve wijze zien dat Hij het Evangelie aanbood aan alle mensen en bezig was zowel de Joden (Handelingen 2) en de heidenen (Handelingen 10) in een nieuw geestelijk lichaam te plaatsen (Efeziërs 2:16).

Hoe zit het dan met Handelingen 19:1-7?

De laatste keer dat spreken in tongentaal optrad in het boek Handelingen staat beschreven in hoofdstuk 19. Paulus had een paar mannen ontmoet die waren gedoopt met “de doop van Johannes” maar zij hadden niet de Heilige Geest ontvangen. Blijkbaar heeft hij iets aan hen gezien waardoor hij aan hen vroeg of zij echte christenen waren, en na aan hen Jezus Christus verkondigd te hebben doopte Paulus hen, legde daarna zijn handen op hen, en zij ontvingen de Heilige Geest en spraken in tongen(taal).

In Pinkster-Charismatische kringen wordt deze passage in het algemeen als bewijstekst gebruikt voor de leerstelling dat de doop van de Heilige Geest iets is dat gebeurt na de redding en vergezeld gaat met het spreken in tongen.

Om de volgende 5 redenen wijzen we deze interpretatie af:

1 (van 5). Het is duidelijk dat de mannen niet in het Evangelie van Jezus hadden geloofd maar in een verwrongen versie van Johannes' (de Doper) zijn boodschap. Dit waren geen geredde mannen die de Heilige Geest nog niet hadden ontvangen...dit waren óngeredde mannen. Hoewel zij gedoopt waren met de “doop van Johannes” kenden zij Johannes' boodschap niet. Wij zeggen dit om de volgende redenen: Om te beginnen predikte Johannes redding door Jezus Christus (Johannes 1:29) maar deze mannen begrepen deze redding niet, blijkbaar kenden ze alleen het ritueel van de doop zonder zijn betekenis. Vervolgens, Johannes heeft de komst van de Heilige Geest verkondigd (Mattheüs 3:11) maar deze mannen wisten niets van de Heilige Geest.

De mannen in Handelingen 19 waren geëmigreerde Joden die een verwrongen gelijkenis op de boodschap van Johannes hadden gehoord en waren gedoopt, maar ze hebben nooit het Evangelie van Jezus Christus gehoord of geloofd en waren niet in contact met de gelovigen in Efeze.

2 (van 5). Merk op dat het opleggen van de handen werd gedaan door een apostel (Handelingen 19:6). Dit patroon kan daarom vandaag niet gevolgd worden aangezien er geen apostelen zijn.

De situatie in Handelingen 19 was uniek.

Deze mannen waren Joden, en ze spraken in talen als een teken van conformering aan Paulus' boodschap en als nóg een bewijs aan hen en aan de andere Joden dat God dit nieuwe werk aan het doen was.

“De episode in Efeze (Handelingen 19:1-7), waar twaalf mannen plotseling in talen begonnen te spreken, gaat volgens dezelfde lijnen. Deze Joden ... leefden in gemeenschappen of mini-kolonies, hun Joodse culturele identiteit angstvallig bewakend tussen de heidense bevolking. Het Evangelie was echter begonnen binnen te dringen in de heidense massa's en er waren al kerken aan het ontstaan tussen hen. Geconfronteerd met hun natuurlijke weigering om te geloven dat zij EEN zouden worden met deze omringende volkeren, heeft de Heilige Geest de macht over hun lippen overgenomen en heeft hun de God van Israël doen lofprijzen in de talen van de heidenen, Die, in hun Joodse ogen, niet de God van de Naties zou worden. Deze twaalf mannen, deel van DIT VOLK [1 Korinthiërs 14:21], had het teken van de talen nodig om geleerd te worden over de wereldwijde dimensie die hun Jahweh nu aan Zijn redding aan het geven was” (Legrand, *All about Speaking in Tongues*, blz 34).

3 (van 5). Er staan diverse methoden en bewijzen van het ontvangen van de Heilige Geest in het boek Handelingen, maar één methode overheerste. Als we zeggen dat we de Heilige Geest zouden moeten ontvangen zoals de Joden in de bovenzaal op de

Pinksterdag in Handelingen 2, of zoals de Samaritanen in Handelingen 8, of zoals de heidenen in Handelingen 10, of zoals de Efeziërs in Handelingen 19, is het negeren van het feit dat dit unieke situaties waren die niet met elkaar overeenkwamen en die niet werden herhaald.

De Joden in Handelingen 2:1-4. De Joden die wachtten in de bovenzaal op de Pinksterdag ontvingen de Heilige Geest terwijl zij wachtten op Jezus' belofte. Dit was de vervulling van een profetie. Toen de Heilige Geest kwam was het bewijs daarvan een geluid uit de hemel als het geruis van een machtige wind en gespleten tongen als van vuur zittend op het hoofd van iedere persoon en het spreken van tongen (bedoeld wordt: talen). Als Pinkstergelovigen Pinksteren willen herhalen, zouden ze een duplicering van al deze bewijzen moeten verwachten maar in plaats daarvan focussen ze liever op het spreken in 'tongen' omdat dit nagebootst en gemanipuleerd kan worden terwijl dat met een machtige wind en gekloofde tongen als van vuur niet kan.

De Joden in Handelingen 2:41-42. Bij diegenen die op diezelfde dag Petrus' preek geloofden waren géén van de vorige tekenen zichtbaar. Er was geen machtige wind, geen gekloven tongen als van vuur, en geen spreken in talen. Ze kregen eenvoudig het Evangelie, werden gedoopt, en lieten de echtheid van hun redding zien door in de leer van de apostelen en de gemeenschap te volharden.

De Joden in Handelingen 4:4. Deze geloofden in het gepredikte Evangelie, maar er is geen indicatie dat zij in talen spraken of enig ander type “Pinkster” fenomeen, en er is geen verslag van dat zij later “gedoopt met de Heilige Geest” werden.

De Joden in Handelingen 6:7. Ook hier is er geen nergens in de Bijbel een verslag van dat deze gelovigen in talen spraken of dat zij later als een aparte gebeurtenis “gedoopt met de Heilige Geest” werden.

De Samaritanen in Handelingen 8:14-17. Deze ontvingen de Heilige Geest door handoplegging van de apostelen uit Jeruzalem. Dit toonde de autoriteit van de Joodse apostelen. Er is geen verslag van dat de Samaritaanse gelovigen in talen spraken toen zij de Heilige Geest ontvingen. Vele Pinkster en charismatische gelovigen beweren dat de Samaritanen wel in 'tongen' gesproken moeten hebben, maar zij lezen dit in de Schrift erbij.

De Ethiopische eueuch in Handelingen 8:35-39. Deze man geloofde en werd gedoopt en vervolgde zijn weg met vreugde, maar hij sprak niet in talen en er was geen sprake van het opleggen van handen.

De heidenen in Handelingen 10. Deze ontvingen de Heilige Geest door het horen en geloven van het Evangelie, en zij spraken in talen. Dit is een van de slechts drie plaatsen in het boek Handelingen waarbij het spreken in talen volgde op geloof in Christus. De talen waren in dit geval niet “het initiële bewijs van de doop van de

Heilige Geest”, maar was een duidelijk en effectief teken naar de Joden dat God de redding aan het uitbreiden was naar de heidenen. Dit wordt benadrukt in Handelingen 10:45-46 en Handelingen 11:15-18.

De mensen in Antiochië in handelingen 11:20-21. De eerste gelovigen van de gemeente te Efeze geloofden in Jezus maar ze spraken niet in talen en er is geen verslag dat ze later nog “gedoopt in de Heilige Geest” werden.

Lydia en haar huishouding in Handelingen 16:13-15. Deze geloofden en werden gedoopt maar spraken niet in talen en er is geen verslag dat zij “gedoopt werden in de Heilige Geest” op een later tijdstip.

De Fillipeinse gevangenebewaarder in Handelingen 16:30-33. De gevangenebewaarder geloofde in Jezus en werd gedoopt, maar hij sprak niet in talen en er is geen verslag dat hij later “werd gedoopt in de Heilige Geest”.

De gelovigen in Tessalonica en Berea en Athene in Handelingen 17:4, 12, 34. Al dezen geloofden in Jezus Christus maar geen enkele sprak in talen en er is geen verslag dat zij “gedoopt werden in de Heilige Geest” op een later tijdstip.

Crispus en andere Korinthiërs in Handelingen 18:8. Hoewel zij geloofden en gedoopt werden, spraken zij niet in talen en hadden geen aparte “doop van de Heilige Geest”.

De discipelen te Efeze in Handelingen 19:4-6. Deze ontvingen de Heilige Geest door te geloven in Christus en gedoopt te worden en door het opleggen van Paulus' handen. Dit was een unieke situatie die nooit herhaald is in Handelingen en was een teken van Paulus' apostelschap naar de heidenen. Dit is de derde en laatste keer dat in het boek Handelingen degenen die geloofden in talen spraken, en in elk van deze situaties waren Joden aanwezig. In deze situatie te Efeze waren degenen die spraken Joden en hun tongentaal was een teken voor alle verstrooide Joden dat God de redding naar de heidenen aan het uitbreiden was en dat Paulus' bediening naar de heidenen authentiek was.

Degenen die geloofden te Efeze in Handelingen 19:17-19. Er is hier niets vastgelegd over wie dan ook over het spreken in talen of over de noodzaak om de “doop van de Heilige Geest” te zoeken.

Dus we zien dat er diverse manieren waren waarop de Heilige Geest ontvangen werd gedurende de overgangsperiode waarover het boek Handelingen schrijft. De Geest werd ontvangen vergezeld van een machtige ruisende wind en gekloven tongen als van vuur en het spreken in talen in Handelingen 2:1-4. Hij werd ontvangen door het opleggen van de handen door de apostelen en zonder spreken in talen in Handelingen 8. Hij werd ontvangen door het opleggen van de handen door de apostelen vergezeld met spreken in talen in Handelingen 19.

In alle andere gevallen werd de Heilige Geest eenvoudig ontvangen door het geloven

in Jezus Christus zonder handoplegging of het spreken in talen.

De leerstelling over hoe de gelovige de Heilige Geest ontvangt moet gebaseerd zijn op de meerderheid van deze gevallen. Het permanente en aanhoudende patroon voor de zondaar is dat hij zijn geloof op Jezus Christus stelt en door dat te doen wordt hij gered en ontvangt de Heilige Geest. Er komt geen “halve redding” in de Bijbel voor. Alles wat God heeft is in Jezus Christus, en door het aannemen van Jezus Christus en in Hem te geloven ontvangt diegene alles.

We zien deze permanente methode van ontvangst van de Heilige Geest in Handelingen 2:37-42, waar de eerste gelovigen uit de nieuwe dispensatie ná de komst van de Heilige Geest beschreven worden. De regel van eerstvermelding is een belangrijke methode in Bijbelstudie. Deze mannen en vrouwen ontvingen de Heilige Geest na berouw en het met vreugde gaan geloven in Jezus Christus, met de waterdoop als uitwendig teken van hun inwendig geloof. Het bewijs dat volgde op de ontvangst van de Heilige Geest was níét het spreken in 'tongen' of een machtige ruisende wind of gekloofde tongen als van vuur of schudden of het op de grond vallen. Eerder het “En zij volhardden in de leer van de apostelen en in de gemeenschap, in het breken van het brood en in de gebeden” (Handelingen 2:42 HSV).

We zien deze aanhoudende methode van ontvangen van de Heilige Geest ook in de brieven aan de gemeente.

“Opdat wij tot lof van Zijn heerlijkheid zouden zijn, wij, die al eerder onze hoop op Christus gevestigd hadden. In Hem bent ook u, nadat u het Woord van de waarheid, namelijk het Evangelie van uw zaligheid, gehoord hebt; in Hem bent u ook, toen u tot geloof kwam, verzegeld met de Heilige Geest van de belofte, Die het onderpand is van onze erfenis, tot de verlossing die ons ten deel viel, tot lof van Zijn heerlijkheid” (Efeziërs 1:12-14).

We zien hier dat de Heilige Geest ontvangen wordt als de zondaar het Evangelie hoort en zijn vertrouwen in Jezus Christus stelt. De gelovige wordt verzegeld met de Heilige Geest [tot het moment van] zijn opstanding en verheerlijking.

De enige plaats waar de doop van de Heilige Geest in de brieven genoemd wordt is in 1 Korinthiërs 12:13 en daar zien wij dat het voor alle gelovigen een realiteit is.

“Ook wij allen immers zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt, hetzij dat wij Joden zijn, hetzij Grieken, hetzij slaven, hetzij vrijen; en wij allen zijn van één Geest doordrenkt” (1 Korinthiërs 12:13 HSV).

Dat het spreken in 'tongen' géén bewijs is van het gedoopt zijn met de Heilige Geest blijkt duidelijk uit 1 Kor 12. Vers 13 zegt dat állen gedoopt zijn door de Heilige Geest maar vers 30 zegt dat zij níét allen in 'tongen' spraken.

Dus de doop van de Heilige Geest is éénmalig gebeurd op de Pinksterdag zelf, maar er was een speciale ontvangst van de Heilige Geest voor de Samaritanen in Handelingen 8 en voor de heidenen in Handelingen 10. Dat waren unieke situaties waarin God aan de Joden liet zien dat Hij de redding uitbreiden was naar alle naties. In de normale situatie hebben de gelovigen automatisch deel in die ene geestelijke doop toen zij gered werden.

4 (van 5). Het is belangrijk om te begrijpen dat het boek Handelingen een overgangsboek is. Niet alles wat opgeschreven is in Handelingen is een patroon voor de rest van de gemeenteperiode. Pinkster en charismatische gelovigen spreken vaak over een “type christendom als in het boek Handelingen” of over een “apostolisch christendom”, maar er zijn vele dingen die de apostelen deden en vele dingen die we in Handelingen vinden die nadien niet meer gedaan zijn in de Nieuw-Testamentische gemeenten. De bediening van de apostelen was uniek. De apostelen konden handen opleggen bij mensen om de Heilige Geest te ontvangen (Handelingen 8:18; 19:6). Zij hadden speciale tekenwonderen om hun bediening te autoriseren. “De tekenen van een apostel zijn onder u verricht, in al mijn volharding, in tekenen, wonderen en krachten” (2 Korintheërs 12:12 HSV). Als wonderen gedaan konden worden door elke gelovige, zelfs al was dit in de eerste eeuw, waar blijft dan het nut van het teken?

5 (van 5). Het Nieuwe Testament leert nergens dat gelovigen moeten zoeken naar de Heilige Geest of te zoeken naar de doop door de Heilige Geest.

Pinkster en charismatische gelovigen leren dat de doop van de Heilige Geest een extra ervaring is ten opzichte van de redding en dat er naar gezocht moet worden.

Michael Harper komt met vier dingen die zogenaamd nodig zijn voor de ontvangst van de Geestesdoop: geloof, gebed, handelen, en een teken (tongen).

In het begin van de 80'er jaren woonde ik in Nepal een door een Pinkster”profeet” uit Engeland geleide dienst bij, en hij drong er bij zijn toehoorders op aan om “naar voren te komen en gedoopt te worden in de Heilige Geest”. De enige tekst die hij las om zijn leer te ondersteunen was 1 Korintheërs 12:13, maar dit vers leert niet “kom naar voren en wordt gedoopt”; het zegt “Ook wij allen immers ZIJN door één Geest tot één lichaam gedoopt”.

Twee passages die gebruikt worden om de leer te ondersteunen dat er naar de doop van de Heilige Geest gezocht moet worden zijn Lucas 11:13 en Lucas 24:49:

“Als u die slecht bent, uw kinderen dus goede gaven weet te geven, hoeveel te meer zal de hemelse Vader de Heilige Geest geven aan hen die tot Hem bidden?” (Lucas 11:13 HSV).

“En zie, Ik zend de belofte van Mijn Vader op u; maar blijft u in de stad Jeruzalem, totdat u met kracht uit de hoogte bekleed zult worden” (Lucas 24:49 HSV).

Lucas 11:13 kan niet gaan over het vragen om de doop van de Heilige Geest, omdat van zoiets geen enkel voorbeeld gegeven wordt in Handelingen of de Brieven. Lucas 11:13 verwijst eerder naar het vragen om de continue vervulling met en bijstand van de Heilige Geest in overeenstemming met de duidelijke instructies in Efeziërs 5:18 en andere passages.

Het bevel uit Lucas 24:49 is maar eenmalig in de Schrift gegeven en dat was aan de discipelen die in de bovenzaal samengekomen waren om te wachten op de komst van de Heilige Geest op de Pinksterdag. Het wachten op zich bracht de Heilige Geest niet en niets van wat zij tijdens het wachten deden bracht de Heilige Geest. Hij kwam als vervulling van Bijbelse profetie. De Oud-Testamentische feesten beschreven in Leviticus 23 waren karakteristiek voor de leer van het Nieuwe Testament. Het Pesachfeest verwees naar het kruis van Jezus (Leviticus 23:4); het Eerstelingenfeest verwees naar Christus' opstanding (Leviticus 23:10); Pinksteren (oogstfeest) verwees naar de komst van de Heilige Geest (Leviticus 23:15-16). Het gebeurde exact 50 dagen na het Eerstelingenfeest, nadat Christus opgestaan was van tussen de doden.

Er is eenvoudigweg voor gelovigen geen bevel of voorbeeld in het Nieuwe Testament om de Heilige Geest te zoeken of te zoeken naar een tweede doop of een "second blessing" [tweede zegen] of iets dergelijks.

Hetgeen bevolen wordt is het vervuld worden met de Geest:

"En word niet dronken van wijn, waarin losbandigheid is, maar word vervuld met de Geest, en spreek onder elkaar met psalmen, lofzangen en geestelijke liederen, en zing voor de Heere en loof Hem in uw hart, en dank altijd voor alle dingen God en de Vader in de Naam van onze Heere Jezus Christus. Wees elkaar onderdanig in de vreze Gods" (Efeziërs 5:18-21 HSV).

Elke ware gelovige heeft de Heilige Geest en is gedoopt door de Heilige Geest en is daarmee bevolen om vervuld te worden met de Geest. Dit betekent dat je je open moet stellen voor de leiding van de Geest.

De kenmerken van de vervulling met de Heilige Geest in Efeziërs zijn het zingen van geestelijke liederen voor de Heer, lofprijzen van God, en onderdanig zijn aan elkaar. Het spreken in tongen of emotionele ervaringen zoals "inner healing" [innerlijke genezing] of schudden of vallen of lachen worden nergens genoemd.

Als de doop van de Heilige Geest iets was wat de gelovige nodig had als aanvulling op zijn redding, als hij het nodig zou hebben voor kracht en effectiviteit en heiliging, zou de Schrift dit duidelijk vermelden en zou duidelijk beschrijven hoe dit te ontvangen. Als deze Pinksterleerstelling waar zou zijn dan zouden de apostelen de gemeenten langs deze lijn geïnstrueerd hebben.

Zo zou Paulus bijvoorbeeld in zijn schrijven aan de vleeselijke gemeente te Korinthe

aan hen hebben uitgelegd dat ze een doop in de Geest of een doop met vuur of een tweede aanraking van de Geest of iets dergelijks nodig hadden en hij zou hebben beschreven hoe zij deze ervaring zouden kunnen krijgen. In tegenstelling daarmee zegt Paulus dat deze gelovigen al door God in alles rijk geworden zijn (1 Korintheërs 1:5), gedoopt waren door de Heilige Geest (1 Korintheërs 12:13), en waren verzegeld met de Geest (2 Korintheërs 1:22). In plaats van hen te onderrichten over een “tweede doop” of een “tweede zegen”, onderrichtte Paulus hen over heilig leven. Ze behoefden de Heilige Geest niet te ontvangen; zij moesten wandelen in gehoorzaamheid aan de Heilige Geest die ze al hadden. Zij hadden niet méér van de Heilige Geest nodig; zij moesten zichzelf meer openstellen voor Hem. Zij behoefden niet door middel van een geestelijke ervaring boven hun geestelijke strubbelingen uit te *springen*; zij moesten getrouw stap-voor-stap *wandelen* in de overwinning. Zij behoefden niet te springen met behulp van een speciaal “wonder”; zij moesten nederig wandelen in geloof als een doorlopend wonder.

De Bijbel waarschuwt dat er valse geesten zijn die de Heilige Geest imiteren en we moeten erg voorzichtig zijn om iets te zoeken waarvan de Bijbel ons niet beveelt dat te zoeken. Paulus was vanwege dit gevaar bezorgd over de gemeente te Korinthe.

“Maar ik vrees dat, zoals de slang met zijn sluwheid Eva verleid heeft, zo misschien *ook* uw gedachten bedorven worden, weg van de eenvoud die in Christus is. Want als er iemand komt die een andere Jezus predikt, die wij niet gepredikt hebben, of als u een andere geest ontvangt dan die u ontvangen hebt, of een ander evangelie, dat u niet aangenomen hebt, dan verdraagt u *dat* best. ... Want zulke lieden zijn valse apostelen, bedrieglijke arbeiders, die zich voordoen als apostelen van Christus. En geen wonder, want de satan zelf doet zich voor als een engel van het licht” (2 Korintheërs 11:3-4, 13, 14).

De leerstelling dat de doop van de Heilige Geest deel is van de redding en geen ervaring is waar naar gezocht moet worden wijst daarmee de Pinkster en charismatische bewegingen af.

Het verheerlijken van de Heilige Geest

Wij wijzen de Pinkster-Charismatische beweging af vanwege de manier waarop het de Heilige Geest verheerlijkt.

De Pinkster-Charismatische beweging zou “beweging van de Heilige Geest” genoemd kunnen worden vanwege hun focus op de Heilige Geest.

Het is gebruikelijk voor charismatische leiders om de Heilige Geest uit te nodigen om te komen als ze naar hun manifestaties zoeken. De Airport Christian Church in

Toronto had een “Come Holy Spirit” [Kom Heilige Geest] -dienst op de vrijdagavonden.

Een van de meest prominente figuren in de moderne Pinkster-Charismatische beweging is Benny Hinn. Zijn on-Schriftuurlijke leer van de Heilige Geest staat beschreven in zijn boek *Good Morning, Holy Spirit*. Hij bidt tot de Heilige Geest, nodigt de Heilige Geest uit, laat mensen vallen door de Heilige Geest, etc.

Niets van dit alles is gefundeerd op wat de Schrift leert.

De ware Heilige Geest is de derde Persoon van de Drieëenheid. Hij is niet slechts een verschijning of een invloed van God, maar Hij is daadwerkelijk God Zelf. Hij kwam op de Pinksterdag neer op de gemeente te Jeruzalem en heeft de gelovigen kracht gegeven voor het werk van de Grote Opdracht (Handelingen 1:8) De Here Jezus Christus heeft duidelijk voorzegt wat de rol van de Heilige Geest zou zijn tijdens de gemeentebedeling:

“Maar wanneer Die komt, de Geest van de waarheid, zal Hij u de weg wijzen in heel de waarheid, want Hij zal niet vanuit Zichzelf spreken, maar wat Hij gehoord zal hebben, zal Hij spreken, en de toekomstige dingen zal Hij u verkondigen. DIE ZAL MIJ VERHEERLIJKEN, want Hij zal het uit het Mijne nemen en het u verkondigen. Alles wat de Vader heeft, is het Mijne; daarom heb Ik gezegd dat HIJ HET UIT HET MIJNE ZAL NEMEN EN HET U ZAL VERKONDIGEN” (Johannes 16:13-15 HSV).

De Heilige Geest plaatst Zichzelf niet op de voorgrond of de aandacht naar Zich toe trekken. Hij is zoiets als “de stille partner” van de Drieëenheid. Zijn doel is het bekend maken en verheerlijken van de Here Jezus Christus.

Nergens in het Nieuwe Testament is te vinden dat de discipelen bidden tot de Heilige Geest of de Heilige Geest aanbidden of de Heilige Geest uitnodigen om in ons midden te komen of enige andere wijze van op de voorgrond zetten of het zoeken naar de Geest Zelf.

De Here Jezus leerde ons te bidden tot de Vader, niet tot de Heilige Geest (Mattheüs 6:6, 9; Johannes 16:23). Christus' eigen gebeden waren altijd gericht tot de Vader (Mattheüs 11:25; 26:39; Johannes 11:41; 12:28; 14:16; 17:1). De apostel Paulus leerde ons te bidden tot God de Vader door de Here Jezus Christus in de Heilige Geest. (Romeinen 1:8; 7:25; Efeziërs 6:18).

Als de gelovige tot God in algemene zin bidt, bidt hij tot de Drieënige God, inclusief de Heilige Geest; maar er is geen bijbelse instructie om speciaal tot de Heilige Geest te bidden, en er zijn ook geen voorbeelden van tot de Heilige Geest gerichtte gebeden. Gebeden kunnen worden gericht naar de Vader, en gebeden kunnen worden gericht tot Jezus, maar nooit tot de Heilige Geest.

De Heilige Geest zet de Here Jezus op de voorgrond en focust de aandacht van de gelovige op Christus. Hij verandert de gelovige om meer op Christus te lijken (2 Korinthiërs 3:18).

De gelovige ontvangt de Heilige Geest niet door het zoeken van de Heilige Geest; hij ontvangt de Heilige Geest door zijn vertrouwen in de Here Jezus te stellen:

“Opdat wij zouden zijn tot prijs Zijner heerlijkheid, wij, die eerst in Christus gehoopt hebben. In Welken ook gij [zijt], nadat gij het woord der waarheid, [namelijk] het Evangelie uwer zaligheid gehoord hebt; in Welken gij ook, nadat gij geloofd hebt, zijt verzegeld geworden met den Heiligen Geest der belofte; Die het onderpand is van onze erfenis, tot de verkregene verlossing, tot prijs Zijner heerlijkheid” (Efeziërs 1:12-14 HSV).

De doop met Vuur

Wij wijzen de Pinkster-Charismatische beweging af vanwege de valse leer over de “doop met vuur”.

Sinds zijn oprichting heeft de Pinkster-Charismatische beweging beweert dat de doop met vuur voor christenen is. Sommige Pinkstergroepen hebben zichzelf zelfs namen gegeven als “Fire Baptized Holy Ghost” [met vuur gedoopte Heilige Geest] mensen. In zijn historische gegevens over de Assemblies of God merkt Carl Brumback op: “In deze mannen en vrouwen gingen vele schakeringen van het Protestantisme schuil, maar nu hebben ze een soort 'United Denominations' [Verenigde Denominaties] gevormd, samengemolten door een doop met vuur in één enkel Pinksterlichaam” (*Like a River: The Early Years of the Assemblies of God*, blz 13).

Dit idee van gedoopt worden met de Heilige Geest en met vuur is door de hele charismatische beweging uitgedragen. Ralph Martin's boek uit 1976 over de charismatische beweging had de naam *Fire on the Earth*. De Toronto Airport Christian Fellowship houdt “Catch the Fire” conferenties. Een van Toronto's favouriete liederen is “A Festival of Joy” door Toronto Airport's aanbiddingsleider Jeremy Sinnott. Het roept God aan met “laat vuur deze ruimte vullen”. Een andere favouriet van Toronto is “Let it Burn” door David Ruis.

Het concept van het gedoopt worden met de Heilige Geest en vuur komt uit de profetie van Johannes [de Doper]:

“Ik doop u wel met water tot bekering, maar Hij Die na mij komt, is sterker dan ik; ik ben het niet waard Hem Zijn sandalen na te dragen. Hij zal u dopen met de

Heilige Geest en met vuur” (Mattheüs 3:11 HSV).

Pinkstergelovigen hebben deze tekst genomen en op zichzelf toegepast, maar zoals zovele andere Pinkster-Charismatische leerstellingen wordt ook hier de context genegeerd en resulteert daarmee in dwaling.

Johannes de Doper sprak tot de Joden toen hij deze profetie zei. Degenen die geloofden werden met de Heilige Geest gedoopt op de Pinksterdag maar de doop met vuur is een waarschuwing van oordeel voor de ongelovige. Johannes legt dit uit in het volgende vers:

“Zijn wan is in Zijn hand en Hij zal Zijn dorsvloer grondig reinigen en Zijn tarwe in de schuur verzamelen en Hij zal het kaf met onuitblusbaar vuur verbranden” (Mattheüs 3:12 HSV).

Dit kan niet duidelijker gezegd worden. De doop met vuur verwijst naar de dag dat Christus zal wederkeren en de ongelovigen zal bezoeken met eeuwigdurende bestraffing in de poel van vuur. Vergelijk Jesaja 66:15-16; Maleachi 3:2-4:1; en 2 Tessalonicenzen 1:9-11.

De Schriften waarschuwen dat de doop met vuur eeuwige pijniging betekent. We mogen God prijzen dat als gevolg van het bloed van Christus geen enkele wedergeboren christen ooit gedoopt zal worden met vuur.

Het woord “vuur” komt drie-en-tachtig keer voor in het Nieuwe Testament, en in verreweg de meeste gevallen slaat het op oordeel door vuur in de hel. In slechts één vers wordt “vuur” gebruikt in verband met de bediening van de Heilige Geest om mensen uit dit huidige leven te redden, en dat zijn de “tongen als van vuur” in Handelingen 2:3. Het claimen dat dit vers een vervulling is van de doop met vuur in Mattheüs 3:11-12 is het negeren van de duidelijke context van die passage en ook het consistente bijbelse gebruik van vuur als een term voor oordeel.

Spreken in tongen

Wij wijzen de Pinkster-Charismatische beweging af vanwege de valse leerstelling dat het spreken in tongen voor vandaag is.

Het gezichtspunt dat het spreken in tongen een gave is voor iedere gelovige en dat het vandaag uitgeoefend moet worden is vanaf het begin een integraal deel van de Pinksterbeweging geweest.

Het spreken in tongen heeft volgens de meeste Pinkstergelovigen en charismatici een drievoudig doel: Ten eerste is het een teken van de “doop van de Heilige Geest”.

In deze hoedanigheid is het een teken voor zowel de gelovige zelf als voor degenen die het waarnemen. Ten tweede is het een middel waarmee God communiceert met de kerk. Dit gebeurt zogenaamd als de in tongen gesproken boodschappen worden geïnterpreteerd. Ten derde is het een “private prayer language” [privé gebedstaal] waarbij de gebruiker zichzelf opbouwt. Binnen deze categorie wordt er beweerd dat deze persoonlijke opbouw een groot aantal voordelen oplevert, inclusief bemoediging gedurende geestelijke beproevingen, fysieke genezing, geestelijke leiding, en zelfs hulp bij het slapen!

Zie sommige beweringen van Pinkstergelovigen en charismatici:

“De duidelijke leer van de Pinksterkerken is dat het spreken in tongen het 'initiële bewijs' is van de doop in de Heilige Geest” (Donald Gee, *Now That You've Been Baptized in the Spirit*, 1972, blz ..).

“God haalde de doop met de Heilige Geest uit het abstracte door de gelovige een onmiskenbaar fysiek bewijs te geven wanneer de gelovige vervuld was. Dat bewijs is het spreken in tongen. ... Feit is dat diegenen die de gift/gave van de Heilige Geest ontvangen in tongen zullen spreken” (Charles Crabtree, “How Practical Is the Pentecostal Lifestyle?”, *Questions and Answers about the Holy Spirit*, 2001, blz 70; Crabtree was assistent van het algemene management bij de Assemblies of God). Let op dat hij de term “doop in de Heilige Geest” en “gevuld worden met de Heilige Geest” als synoniemen gebruikt.

“Het spreken in tongen manifesteert zich altijd als mensen gedoopt worden in de Heilige Geest” (Kenneth Hagin, Sr., *Concerning Spiritual Gifts*, 1974, blz 89).

“Het spreken in tongen is niet de doop in de Heilige Geest maar het is dat wat gebeurt wanneer en als je gedoopt wordt in de Heilige Geest, en het wordt een belangrijke bron om je te helpen door te gaan...” (Dennis Bennet, *The Holy Spirit and You*, blz 71).

“Ik zeg tegen allen die problemen hebben met slapeloosheid als gevolg van hun gedachten en redematies: 'spreek in tongen en je zult slapen'. ... Als je in tongen spreekt in je bed zullen je beredeneringen stoppen en je zult spoedig in slaap zijn. ... Dit is een feilloze remedie” (G. Ramseyer, *You Think Too Much*).

“Zelfs je lichamelijke en geestelijke vermoeidheid zullen verdwijnen [als je in tongen spreekt]” (Thomas Roberts, overleden Franse Pinksterleider, geciteerd uit Fernand Legrand, *All about Speaking in Tongues*, 2001, blz 123).

In zijn autobiografie zegt David DuPlessis dat God hem heeft laten zien dat het spreken in tongen een middel was om de goddelijke wil te bepalen.

“... het licht ging aan. Ik sprak tot God in tongen, en Hij sprak tot mij terug in mijn geest. Op die manier begon ik mooie openbaringen te krijgen. ... Bidden in

tongen bleek een wonderbaarlijke stap te zijn om uit zo'n impasse te komen [in het niet in staat te zijn God's wil te kunnen ontdekken]. Ik hoefde slechts in tongen te spreken, en als het idee dan overeind bleef, wist ik dat het echt was" (*A Man Called Mr. Pentecost*, blz 76-78).

Sommigen binnen de bredere charismatische beweging van vandaag leggen minder nadruk op het spreken in tongen als een teken van de doop van de Heilige Geest. Een vroegere charismaticus schreef:

"James Robison en anderen kwamen met het idee dat je in de Heilige Geest gedoopt kunt worden (als 2e ervaring na de redding) en dat het zichtbaar wordt door een andere tekengave of door de vrucht van de Geest (in het bijzonder door liefde). Dat was een veel meer algemeen gehanteerd geloof in de Pinkster-Charismatische kerken die wij bijgewoond hebben buiten de Assemblies of God. Wij hebben bijgewoond: Church of God of Cleveland, TN; Assemblies of God; de Foursquare denominatie; Calvary Chapel; Vineyard; Open Bible denominatie; diverse onafhankelijke Charismatische kerken en de People of Destiny kerken (nu PDI Sovereign Grace Churches)" (Dave en Tami Lee, 31 maart 2006).

Daarom wordt het tekenaspect van het spreken in tongen vandaag minder wijd nageleefd dan het was vóór de aanval op de charismatische beweging.

Dus hoewel de hieronder staande studie relevant is voor de Pinkster-Charismatische beweging als geheel, is niet elk gedeelte toepasbaar op iedere Pinkster of charismatische kerk.

Hieronder volgt een opsomming van Bijbelse redenen waarom wij de Pinkster-Charismatische beweging leer van het spreken in tongen afwijzen.

Allereerst moet ik zeggen dat ik ervan overtuigd ben dat er bepaalde details met betrekking tot het spreken in tongen zijn die wij vandaag niet kunnen begrijpen, aangezien de legitieme gave voor bijna tweeduizend jaar niet gepraktiseerd is. Dit soort dingen komen in de Schrift vaak voor. We weten bijvoorbeeld bijna niets over de werking van de Urim en de Thummim, ondanks dat het genoemd wordt in zeven passages in het Oude Testament. We weten dat het iets was dat in de borstplaat van de Hogepriester bewaard zat (Exodus 28:30) en dat het een middel was waarmee de priester zekerheid kreeg over God's wil (Numeri 27:21; 1 Samuel 28:6). Buiten dit weten wij totaal niets. We weten niet hoe de Urim en de Thummim er uit zagen, en we weten niet hoe ze gebruikt werden om de goddelijke leiding vast te stellen. Aangezien de Urim en de Thummim niet in gebruik zijn in onze dagen, is het voldoende te geloven wat de Bijbel zegt en er alleen algemene geestelijke richtlijnen voor onze tijd mee te trekken.

“Want alles wat eertijds geschreven is, is tot onze onderwijzing eerder geschreven, opdat wij in de weg van volharding en vertroosting door de Schriften de hoop zouden behouden” (Romeinen 15:4 HSV).

Dit is eenzelfde situatie als waarin we nu zitten met betrekking tot het spreken in tongen. Zelfs al aan het eind van de vierde eeuw heeft de priester John Chrystocom (347 – 407 AD) de volgende opmerking gemaakt over 1 Korinthiërs 12-14:

“Dit gehele gedeelte is erg onduidelijk: maar de onduidelijk komt door onze onwetendheid over de feiten waarnaar verwezen wordt, en dat deze feiten opgehouden zijn te bestaan zoals ze toen waren en nu niet langer plaatsvinden” (“Homilies on 1 Corinthians”, Vol. XII, *The Nicene and Post-Nicene Fathers*, Hom. 29:2).

Dus, ondanks dat er vragen blijven met betrekking tot het spreken in tongen die ik niet kan beantwoorden, geloof ik niet dat ik verplicht ben om iedere vraag te beantwoorden. WIJ ZIJN WÉL VERPLICHT OM ONZE EIGEN LEERSTELLING HIEROVER TE VORMEN (NET ALS OVER IEDER ANDER ONDERWERP) GEBASEERD OP WAT DE DUIDELIJKSTE SCHRIFTGEDEELTEN LEREN, EN DAN ZULLEN DE MEER ONDUIDELIJKE ZICHZELF GAAN OPHELDEREN.

De valse leraar doet precies het tegenovergestelde. Hij bouwt zijn lievelingsleerstellingen op relatief onduidelijke en moeilijke Schriftgedeelten, terwijl de duidelijksten genegeerd en weggegooid worden. De charismaticus hangt zijn leer van een “privé gebedstaal” bestaande uit onintelligent gebrabbel op aan 1 Korinthiërs 14:15, ondanks dat dat op zijn minst een twijfelachtige interpretatie er van is, terwijl de duidelijke en meervoudige onderwijzing van de Schriften is dat het spreken in tongen bovennatuurlijke uitgesproken talen waren als teken aan Israël als natie.

Bijbelse tongen waren bestaande aardse talen

Een fundamenteel feit over het Bijbelse spreken in tongen is dat het bestaande talen waren en niet een of ander onintelligent gebrabbel.

De wet van de eerste vermelding is een belangrijke regel voor interpretatie van de Bijbel. De eerste keer dat we het spreken in tongen gepraktiseerd zien in het Nieuwe Testament is in Handelingen 2. Hier zien we dat de gave van het spreken in tongen een wonderbaarlijke mogelijkheid was om in een taal te spreken die men nooit geleerd had.

“Toen dan dit geluid klonk, kwam de menigte samen en raakte in verwarring, want ieder hoorde hen IN ZIJN EIGEN TAAL spreken. En zij waren allen buiten zichzelf en verwonderden zich, en zij zeiden tegen elkaar: Zie, zijn het niet allen

Galileeërs die daar spreken? En hoe kunnen wij hen dan horen, eenieder IN ONZE EIGEN TAAL, waarin wij geboren zijn? Parthen, Meden en Elamieten en zij die inwoners zijn van Mesopotamië, Judea, Kappadocië, Pontus en Asia, Frygië, Pamfylië, Egypte, en de streken van Libië, dat bij Cyrene ligt, alsook de nu hier verblijvende Romeinen, zowel Joden als proselieten, Kretenzen en Arabieren, wij horen hen IN ONZE TAAL over de grote werken van God spreken” (Handelingen 2:6-11 HSV).

Tenminste veertien of vijftien verschillende talen worden hier genoemd. Dit waren normale aardse talen die in die dagen door de mensen gesproken werden, en de Joodse discipelen waren in staat in deze talen te spreken ondanks dat het niet hun moedertaal was en ze ze nooit aangeleerd hadden.

Er is geen reden om aan te nemen dat de gave van tongen genoemd in 1 Korintheërs 12-14 iets anders is dan dat genoemd in het boek Handelingen. In beide gedeelten bestaan de tongen uit de wonderbaarlijke gave van het spreken in aardse talen die men nooit had geleerd.

Het Griekse woord “glossa” wordt zowel in Handelingen 2 als in 1 Korintheërs 12-14 gebruikt. Het woord verwijst naar de tong zelf (Marcus 7:33) of naar een taal gesproken door de tong.

Bijbelse tongen waren een teken voor het ongelovige Israël

Een andere fundamentele waarheid over Bijbelse tongen is dat tongen een teken waren aan Israël dat God het Evangelie aan het uitbreiden was naar alle naties. Let op de volgende onderwijzing die Paulus aan de gemeente te Korinthe gaf:

“Broeders, word geen kinderen in uw denken (verstand NBG), maar wees kinderlijk in de slechtheid, en word in uw denken volwassen. In de wet staat geschreven: Door mensen die een andere taal spreken, en door andere lippen zal Ik spreken tot dit volk, en ook dan zullen zij niet naar Mij luisteren, zegt de Heere. Zo zijn de andere talen dus tot een teken, niet voor hen die geloven, maar voor de ongelovigen, en zo is de profetie niet voor de ongelovigen, maar voor hen die geloven” (1 Korintheërs 14:20-22 HSV).

Dit is de fundamentele passage over het doel van de tongen. Ieder die de Bijbelse leer en praktijk van het spreken in tongen wil begrijpen moet hier beginnen.

De Korintheërs maakten misbruik van de geestelijke gaven en waren in het bijzonder gecharmeerd door het spreken in tongen. Als geestelijke kinderen (1 Korintheërs 3:1), waren ze elkaar “de loef aan het afsteken”. Paulus zegt tegen ze dat ze moeten stoppen zich als kinderen te gedragen en zich als mannen moeten gedragen door het begrijpen van het ware doel van de tongen.

Hij vertelt ons dat de gave van tongen een vervulling is van de profetie uit Jesaja 28:11-12 die tot de Joden gericht was:

“Ja, met belachelijke [stamelende] klanken en in een andere taal zal Hij tot DIT VOLK spreken, tegen wie Hij zei: Dit is de rust, geef de vermoeide rust, en dit is de verademing – maar zij wilden niet luisteren” (Jesaja 28:11-12 HSV).

“DIT VOLK” verwijst naar de Joodse natie tot wie de profeet Jesaja aan het spreken was.

Het wonder van de tongentaal was een teken voor de ongelovige Joden dat God tot de mensen uit alle naties sprak en hen door het Evangelie riep in een nieuw geestelijk lichaam bestaande uit zowel Joden als heidenen.

Elke keer dat we de gave van tongen gepraktiseerd zien worden in het boek Handelingen, waren er Joden bij aanwezig (Handelingen 2:6-11; 10:46; 19:6). Op de Pinksterdag en in Handelingen 19 waren het de Joden zélf die in tongen spraken.

Fernand Legrand, een vroegere Pinkstergelovige, deed deze belangrijke observatie:

“Het is belangrijk op te merken dat iedere keer als het teken optreedt, is het altijd in de aanwezigheid van JODEN, en waar we geen Joden vinden, zoals in Athene of Malta, vinden we ook het teken niet. ... Het is precies in de aard van het teken dat we de aard van hun ongeloof zien. ... Het teken veroordeelde of corrigeerde hun gebrek aan geloof betreffende de redding van diegenen die talen spraken die vreemd waren aan hun eigen taal, dat wil zeggen de heidenen. ... Want dit was precies wat de Joden níét wilden geloven. In feite waren zij 'alle mensen vijandig gezind. Zij verhinderen ons tot de heidenen te spreken opdat die zalig zouden worden' (1 Tessalonicenzen 2:15-16 HSV). ... Het idee om nu één gemaakt te worden met buitenlanders was meer dan de eerste-eeuwse Joden konden verdragen. De gedachte alleen al was voldoende om hun Hebreeuwse atavisme [terugvallen op zichzelf] op te stoken. Toch was dit het eerste wat zij moesten begrijpen en uiteindelijk toegeven. Daarom gaf God hen het best mogelijke teken opdat zij zouden gaan begrijpen wat zij niet konden of wilden begrijpen: HIJ LIET OP WONDERLIJKE WIJZE JODEN SPREKEN IN DE TALEN VAN BUITENLANDERS. DOOR DIT TE DOEN HEEFT GOD JOODSE LOFPRIJZING IN DEZE HEIDENSE TALEN OMGEZET. ...

“Het eenvoudige maar oplettende lezen van de Bijbel laat het scenario zien van heftige oppositie van de Joden tegen alles wat niet specifiek Joods was. We zien Jona die de mensen van Ninevé haat tot het punt van ongehoorzaamheid aan God. ... In zijn frustratie gaat hij zover dat hij om zijn eigen dood vraagt. Als Ninevé blijft leven, dan mag Jona doodgaan! ... Deze geest van oppositie en ongeloof wordt gedurende de opvolgende eeuwen alleen maar sterker. De Joden behoren bij Jahweh en Jahweh bij hen, in een gesloten cirkel van

intolerantie; ieder ander is vervloekt. ...

“Het durven voorstellen dat mensen die een andere taal spraken dan zichzelf konden genieten van de goedheid van God, betekende zijn leven op het spel zetten. Zij hebben Jezus naar de top van een heuvel gebracht om Hem naar beneden te kunnen werpen alleen maar omdat Hij gezegd had: 'Maar Ik zeg u naar waarheid: Er waren veel weduwen in Israël in de dagen van Elia, toen de hemel drie jaar en zes maanden gesloten was, zodat er grote hongersnood kwam over heel het land, en naar geen van hen werd Elia gezonden, maar wel naar Zarfath bij Sidon, naar een vrouw, een weduwe.' Jezus voegde er tot hun enorme woede nog aan toe: 'Ook waren er veel melaatsen in Israël in de tijd van de profeet Elisa, en geen van hen werd gereinigd, maar wel Naäman, de Syriër.' (Lucas 4:25-27 HSV). Dit was in hun ogen meer dan voldoende om de doodstraf te verdienen. ...

“Wat een verhaal staat daar in Handelingen 22! De gevangene Paulus staat op de trappen van het (Romeinse) fort. Hij wenkt met een hand naar de menigte en vraagt om te kunnen spreken. Als hij in het Hebreeuws begint valt er een stilte over de menigte. ... Maar op het precieze moment dat hij zegt 'En Hij zei tegen mij: Ga, want Ik zal u ver weg zenden, naar de heidenen', blijft de zin in de lucht steken. Zij luisterden tot aan dat woord heidenen (of naties); en zij gooiden stof in de lucht, schreeuwend: 'Weg van de aarde met zo iemand, want hij behoort niet te blijven leven.' Wat was de reden dat zij zo explodeerden? Gewoon het idee dat God ook de God zou kunnen zijn van iedere mens en van iedere taal. Het is nu gemakkelijker om te begrijpen waarom het spreken in tongen een teken is van deze grote waarheid en dat het voor 'dit volk' de weg was om dit te bereiken. ...

“Speciaal zij moesten worden overtuigd om deze vorm van ongeloof los te laten en de volken en de talen die God rein heeft verklaard niet langer als onrein te beschouwen, talen rein genoeg om door de Heilige Geest gesproken te worden. ... Dit teken van vreemde talen, net als het drievoudige visioen van Petrus, leerde hen dat redding voor 'wie dan ook' is, voor 'alle vlees', voor 'iedere taal'...

“Maar WIE moet er in de tegenwoordige kerk bestaande uit mensen, stammen, naties en talen, WIE moet er nu nog overtuigd worden door een herhaling van het teken dat de Geest van God heeft uitgestort op alle mensen, naties, stammen en talen?” (Fernand Legrand, *All about speaking in Tongues*, blz 24-27, 33).

Het is onmogelijk om een juist inzicht in het spreken in tongen te hebben zonder te begrijpen dat het een teken was voor het volk Israël. Het was een teken van het nieuwe dat God aan het doen was, te weten het uitbreiden van het Evangelie naar

alle mensen en zowel Joden als heidenen samen te brengen in één nieuw geestelijk lichaam.

De noodzaak voor zo'n teken hield op in de eerste eeuw. In het jaar 70 AD werd de Joodse tempel door de romeinse legers onder leiding van Titus vernietigd en de Joden werden verstrooid onder de volken. Tegen die tijd waren er tienduizenden heidenen tot Jezus Christus gekomen en werden er kerken bestaande uit heidenen opgericht door geheel het Romeinse Rijk. Het doel voor de gave van het spreken in tongen als teken voor het volk Israël was beëindigd. Israël had het teken geweigerd en was nu geoordeeld net zoals de profeet had voorzien:

“Ja, met belachelijke klanken en in een andere taal zal Hij tot dit volk spreken, tegen wie Hij zei: Dit is de rust, geef de vermoeide rust, en dit is de verademing – MAAR ZIJ WILDEN NIET LUISTEREN. Daarom zal voor hen het woord van de HEERE zijn: gebod op gebod, gebod op gebod, regel op regel, regel op regel, hier een beetje, daar een beetje, ZODAT ZIJ, ALS ZIJ WEGGAAN, ACHTEROVERVALLEN, VERPLETTERD WORDEN, VERSTRIKT RAKEN EN GEVANGEN WORDEN.” (Jesaja 28:11-13 HSV).

Jesaja profeteerde niet alleen dat God het teken van het spreken in tongen aan Israël zou geven, maar hij profeteerde ook dat Israël het zou afwijzen en veroordeeld zou worden, wat ook exact zo gebeurd is.

In 1 Korinthiërs 13 leert Paulus aan de gemeente te Korinthe dat de gave van het spreken in tongen zou stoppen:

“De liefde vergaat nooit. Wat dan profetieën betreft, zij zullen tenietgedaan worden, wat talen betreft, zij zullen ophouden, wat kennis betreft, zij zal tenietgedaan worden. Want wij kennen ten dele en wij profeteren ten dele, maar wanneer het volmaakte zal gekomen zijn, zal wat ten dele is, tenietgedaan worden.” (1 Korinthiërs 13:8-10 HSV).

In deze passage wordt gesproken over de openbare gaven van profetie, spreken in tongen, en kennis. Het is niet de kennis op zichzelf die zal verdwijnen; het is de gáve van kennis die verdwijnt. Het is niet het spreken in tongen of talen dat zal verdwijnen; het is de gáve van het spreken in tongen die verdwijnt.

Wanneer zullen deze gaven ophouden? De passage geeft aan dat het zal gebeuren in twee fases. De gave van het spreken in tongen wordt apart behandeld van de gaven van profetie en kennis. De gave van het spreken in tongen wordt genoemd in vers 8 en wordt dan niet meer genoemd, terwijl de gaven van profetie en kennis opnieuw genoemd worden in versen 9-10.

Ik geloof dat dit leert dat de gave van het spreken in tongen vanzelf stopt voordat de andere twee gaven beëindigd werden. Dat kunnen we zien in het boek Handelingen. De laatste keer dat we het spreken in tongen tegenkomen is in Handelingen 19. Op

dat punt in de kerkgeschiedenis was het geen vraag meer of God de heidenen riep door het Evangelie. De zaak was al geregeld.

Als een teken eenmaal vervuld is, is het dwaas er mee door te gaan. Als ik iemand die ik op het vliegveld zal ontmoeten vertel dat hij mij kan herkennen omdat ik een rode hoed zal dragen, dan is de rode hoed het teken. Als hij mij eenmaal ontmoet en hij mij herkent aan het teken van de rode hoed, is de noodzaak van het teken gestopt. Als ik door zou gaan met het dragen van een rode hoed voor de rest van het bezoek zou dat zinloos zijn.

De gave van het spreken in tongen stopte zelfs nog voor de gebeurtenissen die in het boek Handelingen opgeschreven zijn voltooid waren, maar de gaven van profetie en kennis bleven werkzaam totdat “het volmaakte zal gekomen zijn”, wat de voltooide canon van de Schriften is. 2 Timotheüs 3:16-17 HSV zegt dat de Schrift in staat is de mens Gods zodanig te maken dat hij “volmaakt zou zijn, tot elk goed werk volkomen toegerust”. De gaven van profetie en kennis werden door de profeten en de apostelen gebruikt om de Schriften af te ronden en daarna verdwenen zij.

Het boek van de Schriften dat het laatst geschreven werd was Openbaring. Johannes schreef dat in zijn extreem hoge ouderdom op het eiland Patmos in ongeveer 96 AD, en het eindigt met een plechtige goddelijke waarschuwing niet iets toe te voegen of weg te laten van “de woorden van het boek van deze profetie” (Openbaring 22:18-19). Dit heeft niet alleen betrekking op het boek Openbaring zelf maar ook op het gehele Boek (Bijbel) waarvan Openbaring het laatste hoofdstuk is.

Deze duidelijke Bijbelse leer over het spreken in tongen weerlegt op zichzelf al het moderne spreken in tongen.

Toen Charles Parham's Bible School studenten in 1901 in “tongen” spraken of toen in 1906 in Azusa Street de “tongen” uitbraken, waren er toen Joden bij aanwezig? En indien er Joden aanwezig zouden zijn geweest op welke manier zou dit spreken in tongen dan een teken zijn geweest dat God het Evangelie aan het uitbreiden was naar alle naties en door het Evangelie een nieuw lichaam aan het creëren was? Dat teken was 1900 jaar eerder gegeven. Op welke manier was dat teken niet geheel vervuld in de eerste eeuw?

Dit zijn moeilijke vragen die elke Pinkstergelovige en elke charismaticus moet beantwoorden. Als iemand daarop zou beweren dat de Joden vandaag nog steeds het teken van de tongen nodig hebben, zouden we vragen: “Waarom hebben de Pinkster-Charismatische bewegingen dan dit aspect van het spreken in tongen genegeerd?” Parham in Topeka en Seymour in Los Angeles verlangden niet naar het spreken in tongen als een teken voor Israël maar als een teken van “doop met de Heilige Geest”. Hetzelfde is waar voor de Assemblies of God en de Church of God of Prophecy en de Foursquare Pentecostal Churches en noem maar op.

“Iemand zei, na het lezen van mijn boek: 'Voor jou komt het er allemaal op neer dat het een teken is'. Natuurlijk is dat zo! Kijk bijvoorbeeld naar een seinpaal; je kunt uitgebreid praten over zijn hoogte, zijn vorm, de kleur, de fosforescentie en grootte van de letters, maar hoe gedetailleerd je opmerkingen ook zijn, het is onmogelijk er aan voorbij te gaan dat het enige en ultieme doel is dat het een seinpaal is. En zo is het ook met het spreken in tongen. Hoe je er ook naar kijkt, de Heilige Geest heeft gezegd dat het een TEKEN was voor ongelovig Israël. In deze kwestie en ook in andere kwesties is te zien dat de regels van het spel niet gevolgd worden.” (Fernand Legrand, *All about Speaking in Tongues*, blz 67).

Bijbelse tongen waren geen teken voor gelovigen

“Broeders, word geen kinderen in uw denken, maar wees kinderlijk in de slechtheid, en word in uw denken volwassen. In de wet staat geschreven: Door mensen die een andere taal spreken, en door andere lippen zal Ik spreken tot dit volk, en ook dan zullen zij niet naar Mij luisteren, zegt de Heere. ZO ZIJN DE ANDERE TALEN DUS TOT EEN TEKEN, NIET VOOR HEN DIE GELOVEN, maar voor de ongelovigen, en zo is de profetie niet voor de ongelovigen, maar voor hen die geloven.” (1 Korintheërs 14:20-22 HSV).

De Bijbel stelt duidelijk dat het spreken in tongen niet een teken is voor gelovigen.

Dit is een verrijkende waarheid, omdat in de context van de Pinkster-Charismatische bewegingen in het algemeen beweerd wordt dat het spreken in tongen een teken voor de gelovigen is. Het spreken in tongen wordt beschouwd als een teken van geloof en een teken van God's zegen en een teken van de inwonende Heilige Geest en een teken van kracht. In al deze gevallen wordt het spreken in tongen gezien als een teken *voor gelovigen*.

In 1 Korintheërs 14:20-22 weerlegt Paulus deze dwaling in niet mis te verstane bewoordingen.

Bijbelse tongen waren gericht tot God

“Wie namelijk in een andere taal spreekt, SPREEKT NIET TOT MENSEN, MAAR TOT GOD, want niemand begrijpt het, maar in zijn geest spreekt hij geheimenissen.” (1 Korintheërs 14:2 HSV).

Paulus zegt dat Bijbelse tongen niet tegen mensen maar tegen God gesproken werden. Dat is wat we zien op de dag van de Pinksteruitstorting. Degenen die de

discipelen op die dag in tongen hoorden spreken zeiden: “Wij horen hen in onze taal over de grote werken van God spreken.” (Handelingen 2:11 HSV).

De booschappen van de tongen waren gericht tot God maar werden begrepen door degenen die ze in de verschillende talen hoorden. De Joodse tongensprekers hebben op die dag misschien wel van de Psalmen geciteerd. De Joden die hen hoorden waren verbaasd om hun eigen Joodse broeders God te horen lofprijzen in “onreine” heidense talen.

Toen die dag het tijdstip aangebroken was dat God rechtstreeks tot de mensen ging spreken, gebruikte Hij de preek van Petrus en dat was geen tongentaal. Niemand werd gered door het horen van een boodschap in tongentaal; ze werden gered door het horen en het geloven van het Evangelie.

Paulus zegt dat het spreken in tongen in de kerken hetzelfde doel hadden. De tongen waren gericht tot God, en als ze vertaald werden konden de mensen begrijpen wat er werd gezegd tot God en op die manier opgebouwd worden. Maar het spreken in tongen was niet een direct tot mensen gerichte boodschap, zoals profeteren wel was.

In tegenspraak met deze duidelijke Bijbelse lering hebben Pinkstergelovigen en charismatici overal beweerd dat spreken in tongen boodschappen gericht tot mensen zijn.

Zie het onderstaande van de hand van de vroegere Pinkstergelovige Fernand Legrand:

“Na meer dan dertig jaar van nauw contact met deze kerken, en na sommige van hun ideeën aangenomen te hebben, ben ik gedwongen om toe te geven dat er een flagrante disharmonie bestaat met het Woord van God op dit punt. Allereerst heb ik mij overgegeven aan de autoriteit van het Woord; daarna ben ik verder gegaan om voor mijzelf te verifiëren wat er nu geleerd en gepraktiseerd wordt. Bij verschillende gelegenheden, pratend met mensen die diep in hun overtuigingen verankerd zaten, stelde ik de vraag: 'Als tongen in jullie vergadering geïnterpreteerd worden, wat is dan de context van de boodschap?' Ik vroeg dat niet omdat ik het antwoord niet wist maar omdat ik het rechtstreeks 'uit de mond van het paard' [uit de bron] wilde horen zodat er geen dubbelzinnigheid kon ontstaan. Zonder uitzondering conformeerden de antwoorden zich aan wat ik al had waargenomen. Het was een woord van bemoediging, of profetie, of vermaning, of zelfs van evangelisatie. Heel duidelijk was dat deze gericht waren tot degenen die aanwezig waren, dat wil zeggen tot mensen en was daarom compleet in tegenspraak met de Heilige Geest die juist het tegenovergestelde zegt: 'Wie namelijk in een andere taal spreekt, spreekt niet tot mensen, maar tot God'. ... Een van mijn vrienden, een

enthousiaste pastor, nodigde mij uit voor een Evangelisatie campagne in zijn kerk. Hij vertelde mij over een vrouw die in een privégesprek met hem had gesproken in tongen. 'In wat zij zei' legde hij uit 'onderscheidde ik een boodschap voor mijzelf'. De gelegenheid kon niet mooier zijn. Ik vroeg hem eenvoudig 'Hoe verzoen je je met het idee van een persoonlijk tot je gerichte boodschap met de Bijbelse stelling dat "Wie namelijk in een andere taal spreekt, spreekt niet tot mensen, maar tot God"? Jij bent God niet!' Het was alsof hij een klap op zijn hoofd kreeg. Hij was totaal sprakeloos. Hij had zojuist een tekst ontdekt die hij nooit tevoren had gezien, of niet de tijd voor had genomen om het te onderzoeken. ...

"Dertig jaar later lijkt er nog niets te zijn veranderd. Het laatste interview dat hiervoor is genoemd eindigde op dezelfde manier als de eerste. Na nogmaals duidelijk gemaakt te hebben dat het spreken in tongen in zijn kerk, zoals bevestigd door zijn persoonlijke ervaringen en waarnemingen, heel duidelijk gericht was tot mensen, en dat het in tegenspraak was met wat de Bijbel zegt, vroeg ik hem: 'Wat zul je opzij schuiven, het Woord van God of jouw ervaringen; je moet een keuze maken tussen de twee; wat zal het worden?' Zonder aarzeling en twee keer achter elkaar was zijn antwoord: 'Ik kies voor de ervaringen!' Deze begrijpelijke maar kwaadaardige opstandigheid is verklaarbaar door de vreselijke bekentenis van een pastor die over dit bepaalde punt van de leer tegen mij zei: 'Toen dit woord van Paulus begon rond te gaan in onze vergaderingen had het het effect van een bom. We konden niet toestaan het door te laten gaan, omdat we DAN HADDEN MOETEN TOEGEVEN DAT ALLES WAT WE TOT DAN TOE GEDAAN HADDEN VALS WAS!' " (Legrand, *All about Speaking in Tongues*, blz 12-14).

Bijbelse tongen werden begeleid door uitleg

"Want aan de één wordt door de Geest een woord van wijsheid gegeven en aan de ander een woord van kennis, door dezelfde Geest; en aan een ander geloof, door dezelfde Geest, en aan een ander genadegaven van genezingen, door dezelfde Geest; en aan een ander werkingen van krachten, en aan een ander profetie, en aan een ander het onderscheiden van geesten, en aan een ander allerlei talen, en aan een ander uitleg van talen." (1 Korintheërs 12:8-10 HSV).

"En als iemand in een andere taal spreekt, laat het dan door twee of hoogstens drie mensen gedaan worden, ieder op zijn beurt, en laat één het uitleggen. Maar als er geen uitlegger is, laat hij dan in de gemeente zwijgen, maar laat hij tot zichzelf spreken en tot God." (1 Korintheërs 14:27-28 HSV)

De gave van uitlegging was een bovennatuurlijke mogelijkheid waardoor een

gelovige een exacte interpretatie van een boodschap kon geven die door God gegeven was in tongentaal. Er werd geen spreken in tongen toegelaten in de kerk zonder dat er uitlegging bij was, omdat het God's wil is dat iedereen die aanwezig is in de kerkdiensten alles begrijpt wat er gezegd en gedaan wordt en daardoor wordt opgebouwd.

Dus zelfs als er een of twee mensen in de dienst aanwezig zouden zijn die de boodschap van de tongentaal begrepen omdat het gegeven werd in hun natuurlijke taal, was dit niet voldoende omdat iedereen het moest kunnen begrijpen.

Op de Pinksterdag was er geen uitlegging nodig omdat er mannen aanwezig waren uit vele plaatsen die de talen spraken die gegeven werden in de tongentaal. Bovendien was dat geen kerkdienst.

Als we het gaan hebben over de Pinkster-Charismatische bewegingen, is de "interpretatie van tongen" een heel vreemd iets, omdat er weinig overeenkomst is tussen de "tongen" en de "interpretatie". Ik heb vaak korte tongenboodschappen gehoord waaraan een lange interpretatie werd gegeven, en ik heb tongenboodschappen gehoord samengesteld uit drie of vier (verschillende) woorden (bv. shalalama, shalabama, shalaloona, shalalama, shalabama, shalaloona) geïnterpreteerd als een complexe geestelijke boodschap.

De vroegere Pinkstergelovige Fernand Legrand uit Frankrijk beschrijft het Pinkster "interpretatie dilemma" als volgt:

"IN ALLE GEVALLEN VAN INTERPRETATIE DIE IK PERSOONLIJK MET DE GROOTSTE ZORG EN MET EEN OPEN GEEST GECONTROLEERD HEB, HEB IK NIETS ANDERS ONTDEKT DAN MENSELIJKE VERZINSELS EN BEWUSTE MISLEIDING. Wat mij verbaasde was het onacceptabele verschil tussen de kortheid van de tongen en de disproportionele lengte van de interpretatie. ... Nadat ik beledigd was geworden over zulk bedrog, werd mij openlijk verteld dat de interpretatie geen échte vertaling was maar een vertaling die je met je hart moest voelen!! Dus het was maar net wat de fantasie van de pseudo-interpretator ervan maakte. ... Iemand anders, die probeerde zichzelf uit deze beschamende situatie te redden, vertelde mij dat de interpretatie niet de vertaling is van wat er wordt gezegd in tongen, maar de reactie van de hemel op wat er juist was gezegd! Hier zijn we compleet aan het raaskallen. De Schriften worden bewust onder de voeten vertrapt, terwijl juist dit Woord duidelijk maakt (1 Korintheërs 14:16) dat het dank geven in tongen geïnterpreteerd moet worden zodat we kunnen begrijpen 'wat u zegt', zodat de gemeente hun instemming kan laten zien en meegaan in de dankzegging door te zeggen: 'Amen!'

"Een andere Pinksterleider durfde mij zelfs te vertellen dat hetzelfde geval van

spreken in tongen heel goed meerdere interpretaties kan hebben!! ""Verwacht je dat een kat tegelijkertijd jongen kan krijgen van katjes, puppies en kuikens? Maar niemand maakt zich in het geestelijke vlak druk als ons gevraagd wordt te geloven dat EEN soort van spreken in tongen verschillende soorten interpretatie voortbrengt? Bestaat er Pinkster Darwinisme? Zijn we getuige van een soort mutatie van de soorten? Moet ik dit allemaal maar gewoon passief accepteren zonder op het bedrog te wijzen? ...

“Ik heb persoonlijk bemerkt dat deze vervalsing een bekend gegeven is in de betreffende kringen. Ik was aanwezig in een samenkomst toen een christen van de Kaap Verdische Eilanden zojuist gebeden had in zijn eigen taal, een Portugees dialect. Nauwelijks had hij 'Amen' gezegd toen een oudste die wijzer was dan de anderen het woord van de interpretatie onderbrak door te zeggen 'Onze broeder heeft zojuist gedankt in zijn eigen taal'. Dat betekent dat zonder interventie er een 'wonderbaarlijke' interpretatie zou zijn geweest, evangelisch qua woordgebruik, maar in de geest zo vals als de woorden van de jonge waarzegster uit Handelingen 16:17. ...

“Men kan zich voorstellen hoe aandachtig ik luisterde naar een voorval van spreken in tongen die even schokkerig, staccato en onbegrijpelijk was als al die anderen, waarin middenin plotseling een driemaal herhaald 'spiriti sancti' [Heilige Geesten, meervoud] in het Italiaans voorkwam. Toen ik die drievoudige herhaling gehoord had, lette ik op het opnieuw voorkomen daarvan in de interpretatie. Ik wachtte er voor niets op....

Diep bedroefd door deze nieuw ontdekte oneerlijkheid, besloot ik een meer geavanceerde verificatiemethode te gaan gebruiken. Ik vroeg een Schotse broeder die met dat typische platte accent van zijn land sprak, om het Hogepriesterlijk gebed twee keer achter elkaar op een cassette in te spreken. Gewapend met deze opname en met die van twee 'echte' tongen gevolgd door hun interpretaties die 'op locatie' zijn opgenomen, ging ik naar een paar zeer gematigde Pinkstervrienden die wars waren van overdrijvingen en uitweidingen. Niemand in de gemeenschap twijfelde aan hun conversies, of hun oprechtheid, of de echtheid van hun 'charisma'. Nadat we samen gebeden hadden, vroeg ik aan hen of zij die pseudo en 'echte' tongen wilden interpreteren. Dit werd zonder bezwaar of terughoudendheid gedaan. Helaas, en nogmaals helaas, het 'Hogepriesterlijk gebed' in het Engels transformeerde zichzelf in een boodschap van bemoediging in het Frans! En wat betreft de overige dingen, die waren zo verschillend van de oorspronkelijke versies als de Rhone verschilt van de Rijn en tevens in de tegenovergestelde richting stroomt.

“Kunnen wij onszelf nog wel christenen noemen als we zo nauw samen

optrekken met hem die zichzelf vermomt als een engel van het licht?

“Om uit deze lastige situatie te komen claimen veel mensen, zonder het zelf echt te geloven, dat men geen elektronische test mag toelaten op de gift van de Geest. Maar voor de duidelijkheid moet er gezegd worden dat het bedrog niet door de test gecreeërd wordt, het bevestigt dit alleen maar en het demonstreert verder dat deze zogenaamde gaven zich niet tussen die goede en volmaakte geschenken die van boven neerdalen bevinden (Jacobus 1:17 HSV).

“Bovendien, wat meer dan overvloedig laat zien dat alles in de tegenwoordige gave van het spreken in tongen puur menselijk en subjectief is, en dat de Heilige Geest er totaal niets mee van doen heeft, is dat de interpretatie altijd een weerspiegeling is van bepaalde neigingen en gevoelens. De Rooms Katholieke charismatici laten hun banden met hun Kerk zien. De spiritualisten krijgen occulte openbaringen. De Pinkstergelovigen, zijnde evangelicalen, adopteren een evangelische taal en daarnaast ook terminologie en overtuigingen van hun groep” (Legrand, *All about Speaking in Tongues*, blz 47-51).

Legrand bedacht een eenvoudige test voor de interpretatie van tongentaal, maar geen enkele Pinkstergelovige of charismaticus heeft aangeboden om er aan mee te werken. Dit was zijn voorstel:

“Bereid een samenkomst voor waar één van jullie in tongen zal spreken en drie anderen ieder apart een opgenomen interpretatie ervan zal maken. De interpretaties, die toch min of meer hetzelfde zouden moeten zeggen, zullen dan worden vergeleken. ... ZOALS HIER OP SCHRIFT GESTELD STA IK ACHTER DIT NOG STEEDS ONBEANTWOORDE VOORSTEL AAN IEDERE IN CHARISMATISCHE TONGEN SPREKENDE GEMEENSCHAP. Waarom is er tot nu toe nog geen antwoord en zal er ook nooit een antwoord op dit toch oprechte voorstel komen?” (*All about Speaking in Tongues*, blz 52).

Als Pinkstergelovigen en charismatici de echte wondergave hebben van spreken in en interpreteren van talen, laat ze dan naar voren komen en het bewijzen. Anders is hun weigering op zich al een weerlegging van hun praktijk.

Gezien de Bijbelse waarschuwingen tegen het reële gevaar van geestelijke misleiding, zouden we dwaas zijn om deze dingen zomaar op het eerste gezicht aan te nemen zonder ze te testen. God heeft ons bevolen de “geesten te beproeven” en “alle dingen te bewijzen” en om “de Schriften dagelijks te doorzoeken of deze dingen zo zijn”.

We worden gewaarschuwd dat er valse christussen zullen komen, VALSE GEESTEN, en valse evangeliën (2 Korintheërs 11:4). De Geest van God Zelf heeft ons gewaarschuwd dat er in de laatste dagen een aanval van misleiding zal zijn:

“Maar de Geest zegt uitdrukkelijk dat in latere tijden sommigen afvallig zullen worden van het geloof en zich zullen wenden tot misleidende geesten en leringen van demonen” (1 Timotheüs 4:1 HSV).

We worden gewaarschuwd “dat in de laatste dagen zware tijden zullen aanbreken” (2 Timotheüs 3 [en niet 4]:1 HSV) omdat belijdende gelovigen zullen “hebben een schijn van godsvrucht, maar hebben de kracht ervan verloochend” en “slechte mensen en bedriegers zullen van kwaad tot erger gaan: zij misleiden en worden misleid” (2 Timotheüs 3:5, 13 HSV).

We worden gewaarschuwd dat “er zal een tijd komen dat zij de gezonde leer niet zullen verdragen, maar dat zij zullen zoeken wat het gehoor streelt, en voor zichzelf leraars zullen verzamelen overeenkomstig hun eigen begeerten. Ze zullen hun gehoor van de waarheid afkeren en zich keren tot verzinsels.” (2 Timotheüs 4:3-4 HSV).

Zouden valse tongen en valse interpretaties niet tot deze verzinsels kunnen behoren? Natuurlijk kan dat en daarom moeten we buitengewoon voorzichtig zijn.

Het feit dat het voor Pinkstergelovigen en charismatici kenmerkend is dat zij niet willen dat hun 'gaven' nauwkeurig geanalyseerd worden is bewijs van bedrog.

Bijbelse tongen waren onderhevig aan Apostolische richtlijnen

Paulus zei: “verbied niet het spreken in tongen” maar hij gaf daarbij ook vele serieuze beperkingen over hoe tongen gebruikt konden worden.

Ik ben getuige geweest van deze zogenaamde uitoefening van tongentaal in conferenties en kerken in tientallen landen, en nooit heb ik deze uitoefening van “tongen” in de huidige tijden op de volgende manier zien ingeperkt:

- Tongen dienen te worden gesproken om de beurt, één voor één (“En als iemand in een andere taal spreekt, laat het dan door twee of hoogstens drie mensen gedaan worden, ieder op zijn beurt ...” 1Korinthiërs 14:27 HSV). In de meeste van de Pinkster-Charismatische samenkomsten waar ik bij ben geweest werden de “tongen” gesproken door vele mensen tegelijk.
- Tongen moeten geïnterpreteerd worden.

“En als iemand in een andere taal spreekt, laat het dan door twee of hoogstens drie mensen gedaan worden, ieder op zijn beurt, en laat één het uitleggen.” (1 Korinthiërs 14:27 HSV).

Zelden worden de boodschappen van de tongen in het moderne Pinksterdom geïnterpreteerd, en als ze dat wel worden is het vaak duidelijk dat de “interpretatie”

iets anders is dan de "tong".

- Er mag geen verwarring of gebrek aan vrede zijn.

"Want God is geen God van wanorde, maar van vrede, zoals in alle gemeenten van de heiligen." (1 Korinthiërs 14:33 HSV).

Iedere keer dat ik een Pinkster-Charismatische dienst "waar de Geest aan het werk was" heb bijgewoond, dacht ik bij mijzelf: "Dit is verwarrend". Hier regeert de wanorde. De "tongen" kunnen niet begrepen worden. Er gebeuren dingen die niet kloppen en die in de Bijbel teruggevonden kunnen worden. Er wordt ons daarin echter verteld dat God niet een God is van wanorde maar van orde, en dat heeft vërreikende gevolgen.

- Vrouwen is het niet toegestaan in tongen te spreken.

"Laten uw vrouwen in de gemeenten zwijgen. Het is hun immers niet toegestaan te spreken, maar bevolen onderdanig te zijn, zoals ook de wet zegt." (1 Korinthiërs 14:34 HSV).

Paulus refereert aan de Wet van Mozes, welke zegt dat de vrouw onder de autoriteit van de man geplaatst is (Genesis 3:16; Numeri 30:3-13).

Vrouwen hebben steeds vooraan gestaan op het gebied van het spreken in "tongen" vanaf het ontstaan van de Pinksterbeweging. De eerste die in tongen sprak op Charles Parham's Topeka Bible School was een vrouw. Een vrouw was de eerste die in tongen sprak bij Seymour's Azusa Street Mission. Een journalist van de Los Angeles Times die de Mission op 17 april 1906 bijwoonde merkte op dat "de oude vermaner [Seymour] de 'zusters' drong om 'de tongen los te laten' en de vrouwen gaven zich daarna over aan een uitbarsting van religieuze vurigheid."

Als je de vrouwen zou kunnen verwijderen uit het moderne spreken in tongen zou het ineens storten, maar de Geest van God verbied hen duidelijk om in tongen te spreken of te profeteren in de samenkomsten waar de heiligen verzameld zijn en er mannen aanwezig zijn. Vrouwen is het wel toegestaan andere vrouwen (Titus 2:3-4) en kinderen (2 Timotheüs 1:5; 3:15) te leren, maar het is hen verboden om mannen te leren of zich aan te matigen autoriteit over hen uit te oefenen (1 Timotheüs 2:12).

- Degenen die waarlijk geestelijk zijn zullen Paulus' autoriteit bevestigen.

"Als iemand denkt dat hij een profeet is of een geestelijk mens, laat hij dan erkennen dat wat ik u schrijf geboden van de Heere zijn." (1 Korinthiërs 14:37 HSV).

Vele keren nadat ik deze restricties heb laten zien aan Pinkstergelovigen en Charismatici zijn ze daartegen in verweer gekomen en hebben allerlei redenen gegeven waarom zij zich niet verplicht voelen om ze te gehoorzamen. Dit bewijst alleen maar dat ze niet echt geestelijk zijn en niet waarachtig afgestemd zijn en

gehoorzaam aan de stem van de Almachtige God. Zij hebben zichzelf misleid, en het bewijs daarvan is dat ze niet willen erkennen dat de dingen die Paulus schreef geboden van God zijn.

- Alles moet op gepaste wijze verlopen.

“Laat alle dingen op een gepaste wijze ... gebeuren.” (1 Korintheërs 14:40 HSV).

Het Griekse woord dat met op gepaste wijze vertaald wordt is “euschemonos”, wat ook vertaald kan worden met “oprecht” (Romeinen 13:13 HSV; 1 Thessaloniësen 4:12 HSV). Er wordt morele waardigheid en oprechtheid en integriteit mee bedoeld, het op zo'n wijze met het Evangelie van Jezus Christus omgaan dat er door jouw acties geen smaad op komt. Als we denken aan de misleiding en het bedrog dat zo duidelijk aanwezig is in de Pinkster-Charismatische beweging en als we denken aan de vele keren dat vrouwen zogenaamd overmand zijn door de Geest en in een onzedelijke houding neervallen en bedekt moeten worden, is het wel duidelijk dat niet alles orderlijk verloopt.

- Alles moet orderlijk verlopen.

“Laat alle dingen op een gepaste wijze en in goede orde gebeuren.” (1 Korintheërs 14:40 HSV).

De God van de schepping is een God van orde. Hij is niet een God van verwarring en wanorde.

George Gardiner is vele jaren een Pinkstergelovige geweest en hij zegt dat zijn uittocht uit de Pinksterbeweging “begon met knagende vragen over de kloof tussen charismatische praktijken en Schriftuurlijke uitspraken – een erg brede kloof!” (Gardiner, *The Corinthian Catastrophe*, blz 8).

Hij besloot om het boek Handelingen te bestuderen.

“Ik heb het boek Handelingen opnieuw gelezen, langzaam en nauwkeurig, terwijl ik bidde: 'Heer, laat mij zien wat er staat, en alleen wat het Woord zegt. Geef mij de genade om het te aanvaarden als ik er naast heb gezeten en de genade om mij te verontschuldigen als ik onterecht kritisch ben geweest.' De reis door Handelingen heeft mijn ogen geopend! De handelingen en de ervaringen van de eerste kerken waren ver verwijderd van de handelingen en de 'ervaringen' van de moderne beweging. In sommige gevallen waren ze compleet tegengesteld!”

Ik heb ditzelfde ontdekt toen ik nog pas christen was. Nadat ik door een godvrezende Pinkstergelovige, die mij beïndrukt had door de kwaliteit van zijn christenleven, tot Christus was geleid, stond ik positief tegenover het spreken in tongen. Het was van God, en ik wilde het ook, maar één ding dat mij heeft overtuigd dat de Pinksterbeweging niet Schriftuurlijk is, was dat hun “tongen” niet op een

Bijbelse manier uitgevoerd werden. Ik heb tientallen keren Pinkster en charismatische samenkomsten bijgewoond in allerlei delen van de wereld en ik heb nooit meegemaakt dat tongen op een Bijbelse wijze werden uitgevoerd.

De Pinksterwijze van spreken in tongen is on-Bijbels en gevaarlijk

Bijbelse tongen werden niet gezocht of geleerd of gepraktiseerd. Er was geen ontwikkeling in het spreken in tongen zoals dat met een natuurlijke taal is. Het spreken in tongen was een gift dat op soevereine en wonderlijke wijze door God gegeven was.

Als we het eens zouden zijn dat er vandaag de dag zoiets als “spreken in tongen” of een “privé gebedstaal” bestaat en het ons zou helpen om betere christenlevens te leiden, en als we de charismatische uitdaging om “te proberen en te zien” zouden aannemen, is de volgende vraag “Hoe spreek ik in deze 'tong' of 'gebedstaal'?”

De eerste stap, zo wordt ons verteld, is stoppen met dingen analyseren aan de hand van de Schriften en jezelf open stellen voor nieuwe ervaringen. Een hoofdstuk in het boek *These Wonderful Gifts* van Michael Harper is getiteld 'Letting Go and Letting God', waarin de gelovige geïnstrueerd wordt om te stoppen met het nauwgezet analyseren van ervaringen, te stoppen met het “opzetten van alarmsystemen” en het “nervus achter beschermende muren” blijven zitten. Hij zegt dat de gelovige achter de “muren en onfeilbare systemen” vandaan moet komen en zich gewoon openstellen voor God. Dat is een on-Schriftuurlijke en extreem gevaarlijke stap om die charismatische ervaringen te ontvangen.

Na gestopt te zijn met het analyseren via de Schrift, is de standaardmethode voor het ervaren van de “gave van de tongen” of een “privé gebedstaal” het open doen van de mond en beginnen met woorden spreken maar niet woorden die men kan verstaan en dan zal zogenaamd “God het overnemen”.

Dennis Bennet zegt:

“Open je mond en laat zien dat je gelooft dat God je in de Geest gedoopt heeft door te beginnen met spreken. Spreek niet in het Engels of enige andere taal die je machtig bent want God kan je niet in het spreken in tongen leiden als je in een taal spreekt die je kent. ... Open je mond en spreek de eerste lettergrepen en geluiden die naar je lippen opkomen, precies zoals een kind voor de eerste keer leert praten. ... Het kan zijn dat je wel begint te praten maar dat je maar een paar stotterende geluiden eruit krijgt. Dat is al prachtig! Je hebt de 'geluidsbarrière' doorbroken! Blijf die geluiden maken. Offer ze aan God. Vertel Jezus in die 'vreugdevolle geluiden' dat je van Hem houdt! Op een hele echte wijze kan ieder geluid dat je maakt, waarbij je je tong in eenvoudig

geloof aan God offert, kan het begin zijn van het spreken in tongen.” (*The Holy Spirit and You*, blz 76, 77, 79).

Dit is op zo'n grove wijze on-Schriftuurlijk en onzinnig dat het onnodig lijkt om het te weerleggen. Er staat in het Nieuwe Testament absoluut niets wat hier op lijkt. Het negeren van de Bijbel en het zoeken naar iets waarvan de Bijbel nergens zegt dat je er naar moet zoeken en op manieren die de Bijbel niet ondersteunt en jezelf kritiekloos open te stellen voor religieuze ervaringen zoals deze brengt jezelf in gevaar “een andere geest” te ontvangen (2 Korintheërs 11:4 HSV).

De Bijbel waarschuwt ervoor dat er misleidende geesten bestaan die proberen de gelovigen te beïnvloeden en zich kunnen voordoen als engelen van het licht en apostelen van God (2 Korintheërs 11:13-15; Mattheüs 24:24 HSV). Paulus waarschuwde de Korintheërs dat zij in gevaar waren van het ontvangen van valse geesten vanwege hun vleeselijke gezindheid en hun tolerantie voor dwaling.

“Maar ik vrees dat, zoals de slang met zijn sluwheid Eva verleid heeft, zo misschien ook uw gedachten bedorven worden, weg van de eenvoud die in Christus is. Want als er iemand komt die een andere Jezus predikt, die wij niet gepredikt hebben, of als u een andere geest ontvangt dan die u ontvangen hebt, of een ander evangelie, dat u niet aangenomen hebt, dan verdraagt u dat best.” (2 Korintheërs 11:3-4 HSV).

De ware christen kan niet bezeten worden door kwade geesten maar ze kunnen hem wel beïnvloeden.

De Bijbel leert duidelijk dat het spreken in tongen een goddelijk wonder was en dat het souverain gegeven was.

De discipelen zochten op de Pinksterdag niet naar het spreken in tongen en ook hebben ze geen cursus gevolgd in “jezelf laten gaan en God Zijn gang laten gaan”. Er is zelfs geen bewijs dat ze zelfs maar verwachtten in tongen te zullen spreken. In elk situatie dat christenen in het boek Handelingen in tongen spraken, zijn de tongen souverain gegeven. In geen enkele situatie probeerden de ontvangers zelf in tongen te spreken.

Niet alle Christenen spraken in tongen

Zelfs in de eerste eeuw werden Bijbelse tongen niet door alle christenen gesproken.

“Aan ieder echter wordt de openbaring van de Geest gegeven tot wat nuttig is voor de ander. Want aan de één wordt door de Geest een woord van wijsheid gegeven en aan de ander een woord van kennis, door dezelfde Geest; en aan een ander geloof, door dezelfde Geest, en aan een ander genadegaven van

genezingen, door dezelfde Geest; en aan een ander werkingen van krachten, en aan een ander profetie, en aan een ander het onderscheiden van geesten, en aan een ander allerlei talen, en aan een ander uitleg van talen.” (1 Korinthiërs 12:7-10 HSV).

“God nu heeft sommigen in de gemeente een plaats gegeven: ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leraars, vervolgens krachten, daarna genadegaven van genezingen, vormen van hulpverlening, bestuurlijke gaven, allerlei talen. Zijn zij soms allen apostelen? Zijn zij soms allen profeten? Zijn zij soms allen leraars? Zijn zij soms allen krachten? Hebben zij soms allen genadegaven van genezingen? Spreken zij soms allen in talen? Zijn zij soms allen uitleggers?” (1 Korinthiërs 12:28-30 HSV).

Paulus vraagt: “Spreken zij soms allen in talen?” Het antwoord is retorisch en het luidt: nee.

De United Pentecostal Church probeert hier onderuit te komen door onderscheid te maken tussen tongen als “het initiële bewijs van de doop met de Geest” en tongen als een gave van de Geest:

“Sommige mensen halen 1 Korinthiërs 12:30 aan in een poging om te bewijzen dat niet allen in tongen spreken als ze vervuld worden met de Geest: 'Spreken zij soms allen in tongen?' Echter, dit vers refereert aan de gave van tongen, dat wil zeggen het spreken van een publieke boodschap in tongen die vervolgens geïnterpreteerd dient te worden door de gemeente, wat een geestelijke gave is die een persoon kan uitoefenen volgend op de vulling met de Geest. Hoewel zowel tongen als initiële bewijs van de doop met de Heilige Geest en tongen als een latere geestelijke gave in essentie hetzelfde zijn, kunnen ze verschillen in toediening en gebruik.” (“Why Did God Choose Tongues?” United Pentecostal Church's web site).

Deze lering blijft niet staande in het licht van de Schrift. Een eenvoudig onderzoek in het boek Handelingen bewijst sluitend dat niet alle gelovigen in de eerste kerken in tongen spraken.

Zelfs op de Pinksterdag zelf, terwijl de discipelen in de bovenzaal in tongen spraken (Handelingen 2:4), spraken degenen die op die dag gered werden door de toespraak van Petrus niet in tongen (Handelingen 2:40-42). De gelovende Joden in Handelingen 4:4 en 6:7 spraken niet in tongen. De Ethiopische eunuch die in Handelingen 8:35-39 gered werd te Antiochië sprak niet in tongen. De eerste mensen die in Handelingen 11:20-21 gered werden spraken niet in tongen. Lydia en haar huishouding die in Handelingen 16:13-15 gered werden en de gevangenenbewaarder van Fillipi en zijn familie die in Handelingen 16:30-33 gered werden spraken niet in tongen. Degenen die in Handelingen 17:4, 12 en 34 in Tessalonica en Berea en Athene gered werden

spraken niet in tongen. Crispus en anderen die in Handelingen 18:8 in Korinthe gered werden spraken niet in tongen. Degene die in Handelingen 19:17-19 in Efeze geloofden spraken niet in tongen.

Er ligt in het Nieuwe Testament absoluut geen enkele nadruk op het spreken in tongen. Het kwam in het gehele boek Handelingen maar 3 keer voor en bij het grootste deel van de gelovigen kwam het niet voor.

Om een dergelijke nadruk op het spreken in tongen te krijgen zoals men dat in de Pinkster-Charismatische beweging tegenkomt moet men vele dingen in de Bijbel lezen die er niet staan, en dat is niet de manier waarop eerlijke broeders de Schriften gebruiken.

Het spreken in tongen als bewijs van de Doop in de Heilige Geest

Beschouw de volgende feiten betreffende de leerstelling dat het spreken in tongen het bewijs is van de doop met de Heilige Geest:

Ten eerste, de doop met de Heilige Geest was voltooid op de Pinksterdag en het spreken in tongen was alleen maar één van de manifestaties. Er waren ook tongen als van vuur en de machtig ruisende wind. Als spreken in tongen het initiële bewijs is voor de doop met de Heilige Geest, dan zijn de andere manifesties dat ook en zouden we ze alledrie moeten eisen.

Ten tweede, zelfs op de Pinksterdag zelf spraken alleen de 120 verzamelden in de bovenzaal in tongen. Degenen die gered werden door de prediking van Petrus spraken niet in tongen.

Ten derde, de samaritanen spraken niet in tongen nadat ze de Heilige Geest hadden ontvangen via het opleggen van de apostolische handen (Handelingen 8:14-17).

Ten vierde, de doop met de Heilige Geest wordt in de Nieuw-Testamentische brieven slechts één keer genoemd, in 1 Korinthe 12:13 (HSV), en het wordt beschreven in de verleden tijd en het spreken in tongen wordt niet genoemd als bewijs.

“Ook wij allen immers zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt, hetzij dat wij Joden zijn, hetzij Grieken, hetzij slaven, hetzij vrijen; en wij allen zijn van één Geest doordrenkt.”

Ten vijfde, aangezien de Bijbel leert dat zelfs in de apostolische tijd niet iedere gelovige in tongen sprak, kan deze gift nooit het bewijs zijn van de Geestesdoop (1 Korinthe 12:30 HSV).

De leer dat spreken in tongen een bewijs is van vervulling met de Heilige Geest

Voor wat betreft de leerstelling dat het spreken in tongen het bewijs is voor vervulling met de Heilige Geest, beschouw de volgende feiten:

Waar de doop met de Heilige Geest een historische gebeurtenis was die slechts één keer optrad, op de Pinksterdag, werd de vervulling met de Heilige Geest in Handelingen vele malen herhaald en is iets dat aan iedere gelovige wordt opgedragen om op een doorlopende basis na te streven.

“En word niet dronken van wijn, waarin losbandigheid is, maar word vervuld met de Geest” (Efeziërs 5:18 HSV).

Vervuld met de Geest te zijn betekent beheerst en geleid te worden door de Geest; het is het onderwerpen aan de leiding en de kracht en de wijsheid van de Geest.

Wat het spreken in tongen betreft, hoewel het boek Handelingen vele keren christenen die vervuld zijn met de Geest noemt, wordt het spreken in tongen slechts één keer genoemd in deze context. In Handelingen 2:4 worden de discipelen vervuld met de Geest en spraken in tongen, maar elders werden ze vervuld met de Geest en spraken niet in tongen. Het is daarom belachelijk om te proberen het spreken in tongen het bewijs te maken van het vervullen met de Heilige Geest.

Een onderzoek van Handelingen leert dat de volgende dingen gebeurden als gelovigen vervuld werden met de heilige Geest:

- Zij loofden God in bovennatuurlijk-gegeven vreemde talen (Hand 2:4-11).
- Zij getuigden zonder vrees van Christus (Hand 4:8-12, 31-33).
- Zij waren bereid om Gods volk te dienen (Hand 6:3-5).
- Zij hadden een houding tegen hun vijanden als Jezus had (Hand 7:55-60).
- Zij waren bereid om God te gehoorzamen (Hand 9:17-20).
- Zij wonnen zielen voor Christus (Hand 11:24).
- Zij weerstonden de valse leraars (Hand 13:8-10).
- Zij hadden vreugde in de Heer (Hand 13:52).

Verder noemt het bewijs voor de vervulling met de Heilige Geest in Ef 5-6 het spreken in tongen niet. Daar wordt gezegd dat de kenmerken van Geestvervuld zijn, de geestelijke relaties tussen de broeders zijn (Ef 5:19, 21-33; 6:1-9), het aanbidden van God (Ef 5:19), het weerstand bieden aan Satan (Ef 6:11-18), en een effectief gebedsleven (Ef 6:18-20) zijn. Het spreken in tongen wordt niet genoemd.

Het spreken in tongen als een private gebedstaal

Het zit het met de leerstelling dat het een “private gebedstaal” is?

Pinkstergelovigen en charismatici leren heel vaak dat er twee soorten tongen worden beschreven in het Nieuwe Testament: de “publieke taal” tongen van de Pinksterdag en de “private gebedstaal” tongen van 1 Korintheërs 14. Sommigen spreken van “bedienings tongen” en “aanbiddings tongen”.

Zoals we gezien hebben in het geschiedenisdeel van dit boek, begrepen de eerste Pinksterleiders dat de Bijbelse tongen echte bestaande aardse talen waren. Zij dachten zelfs dat zij in staat zouden zijn om naar buitenlandse zendingsvelden te gaan en door wonderbaarlijke tongen te getuigen zonder de talen behoeven te leren. Uiteindelijk werden de “hemelse taal” en de “private gebedstaal” geïntroduceerd.

Dit zijn de uitdrukkingen die we vaak gehoord hebben op charismatische conferenties zoals in 1987 te New Orleans, in 1990 te Indianapolis, en in 2000 te St Louis.

De enige daadwerkelijke vastlegging die we hebben van een van de “tongen”, in 1901 gesproken door studenten van Charles Parham's Bible School, was geschreven door een verslaggever van de *Topeka State Journal*, en hij beschreef slechts gebrabbel:

“De heer Parham riep mevrouw Lilian Thistlethwaite [Thistlethwaite] in de kamer en vroeg of ze wat kon spreken. Ze antwoordde eerst dat de Heer haar niet geïnspireerd had iets te zeggen maar al spoedig begon ze vreemde woorden te uiten die klonken als: 'Euossa, Euossa, use rela sema calah mala kanah leulla ssage nalan. Lige logle lazie logle. Ene mine mo, sah rah el me sah rah me'. Deze zinnen werden vertaald als betekend: 'Jezus is machtig om te redden', 'Jezus staat klaar om te luisteren', en 'God is liefde'” (“Hindoe en Zulu zijn allebei aanwezig op de Bethel School”, *Topeka State Journal*, 9 Januari 1901).

Eén krant die schreef over William Seymour's samenkomsten noemde het gebrabbel “Glibby Bluk” (Larry Martin, *The Life and the Ministry of William J. Seymour*, blz 302).

“Gliggy Bluk” en “Lige logle lazie logle” is hetzelfde type “tongen” dat ik gehoord heb op charismatische conferenties en in kerken. Het zijn geen talen van enig soort maar slechts herhaalde uitingen die iedereen kan imiteren.

De “tongen” van Larry Lea te Indianapolis in 1990 klonken als volgt: “Bubblyida bubblyida hallelujah bubblyida hallabubbly shallabubblyida kolabubblyida gloooooory hallelujah bubblyida”. Ik heb dat opgeschreven terwijl hij dat uitsprak en heb het later gecontroleerd aan de hand van de audio opname.

Nancy Kellar, een Rooms Katholieke non die in het uitvoerend comité van de St Loius samenkomst in 2000 zat, sprak die donderdagavond op de conferentie in “tongen”. Haar tongentaal was een herhaling van “shannanaa leea, shananaa higha, shananaa nanaa, shananaa leea...”.

Dit is direct van de audio opnamen van de boodschappen genomen. Als dit talen zouden zijn dan hebben ze in ieder geval een zeer eenvoudig vocabulair!

Michael Harper zegt het volgende: “In de korte geschiedenis van de Charismatische Vernieuwing is het publieke spreken in tongen zeldzaam geworden, maar als vitale uitdrukking van privé gebed blijft het doorgaan (*These Wonderful Gifts*, 1989, blz 97). Hij zegt dat dit type van “tongen” “een gebedstaal is: een manier om meer effectief met God te communiceren”(blz 92).

Hij beweert dat deze ervaring “sticht” buiten het begripsvermogen om:

“De moderne Westerse mens vindt het moeilijk te geloven dat het spreken van onbekende woorden naar God stichtend kan zijn. Het enige wat men erover kan zeggen is 'probeer en oordeel zelf'. Ik kan nu nog steeds de momenten herinneren wanneer ik voor het eerst deze gave gebruikte, en dat ik het onmiddellijke bewustzijn kreeg dat ik werd gesticht. Dit is een van de belangrijkste redenen waarom de gave regelmatig gebruikt moet worden in het private gebedsleven” (*These Wonderful Gifts*, 1989, blz 93).

Harper zegt dat hij op mystieke wijze bewust is dat hij gesticht wordt ondanks dat hij niet weet wat hij aan het zeggen is. Hij zegt ook dat deze “gave regelmatig gebruikt moet worden” en daarom redelijk belangrijk is voor het christenleven.

Om zijn standpunt te bewijzen nodigt hij de sceptische toeschouwer eenvoudig uit om “zelf te proberen en te oordelen”, waarbij we eraan herinnerend worden dat ervaring de hoogste autoriteit heeft voor Charismatici. (De “probeer en oordeel zelf”-benadering creeërt overigens een nieuw probleem, want de Bijbel zegt nergens om “tongen te proberen” of om te zoeken naar tongen, en beschrijft nergens hoe men kan leren om in tongen te spreken. In de Bijbel is het spreken in tongen altijd een bovennatuurlijke gebeurtenis die alleen door God gegeven kan worden.)

Om onderstaande redenen zijn we er van overtuigd dat de Bijbel de leer van een “private gebedstaal” niet ondersteunt:

Ten eerste, Paulus zegt dat degene die in tongen spreekt zichzelf sticht (1 Corinthians 14:4). dat zou niet mogelijk zijn zonder dat de woorden begrepen konden worden, omdat door geheel hoofdstuk 14 van 1 Corinthians Paulus zegt dat het begrijpen (verstaan) noodzakelijk is voor stichting. In vers 3 zegt hij dat profeteren sticht omdat het de mensen opbouwt, vermaant en troost, waarbij duidelijk bedoeld wordt op de dingen die begrepen worden door de hoorder. In vers 4 zegt hij dat het spreken in tongen niet sticht tenzij het wordt geïnterpreteerd. In verzen 16 en 17 zegt hij dat als

iemand iets niet begrijpt hij er niet door gesticht wordt.

Het kan niet duidelijker gezegd worden. Als er geen stichting van de kerk is zonder begrijpen, hoe zou het dan kunnen dat de individuele gelovige wel gesticht zou kunnen worden zonder het te begrijpen? Dat is verwarring. Het woord “stichten” betekent opbouwen in geloof. Webster 1828 woordenboek definieert “stichten” als “het instrueren en verbeteren van de geest in kennis in het algemeen, en in het bijzonder in morele en religieuze kennis, in geloof en heiliging”. De woorden “stichten”, “stichting”, “gesticht” en “gesticht worden” worden gebruikt in 18 verzen in het Nieuwe Testament en worden in alle gevallen gebruikt om de opbouw van het geloof aan te geven door middel van instructie en godsvruchtig leven. In Efeziërs 4 wordt het lichaam van Christus gesticht door de bediening van God-gegeven priesters (Efeziërs 4:11-12).

Ten tweede, als het spreken in tongen uit 1 Korintheërs 14 iets anders is dan dat uit Handelingen 2, dan wordt door de Bijbel nergens het verschil uitgelegd. We zien na de “tongen” uit het boek Handelingen (het laatst genoemd in Hand 19:6) ze pas opnieuw terug in 1 Korintheërs 12-14. Als de “tongen” in deze brief een andere type of ander iets zijn dan de “tongen” in Handelingen, waarom zegt de Bijbel dat dan niet?

Ten derde, Paulus zegt dat “tongen” aardse talen zijn (1 Korintheërs 14:20-22). Als het spreken in tongen in 1 Korintheërs 14 een bepaalde soort “private gebedstaal” zou zijn, waarom zou Paulus dan deze profetische uitlegging ervan geven en dogmatisch beweren dat het een aardse taal is? Hij zegt niet dat slechts enkele “typen van tongen” talen zijn.

Ten vierde, in 1 Korintheërs 14:28 zegt Paulus dat de tongenspreker zowel tot zichzelf als tot God spreekt. “Maar als er geen uitlegger is, laat hij dan in de gemeente zwijgen, maar laat hij tot zichzelf spreken en tot God” (HSV). Dit betekent dat hij kan begrijpen wat hij aan het zeggen is. Hoe anders zou hij tegen zichzelf kunnen spreken? Spreekt iemand tot zichzelf in “onbekend gebrabbel”?

Ten vijfde, er staat in 1 Korintheërs 14 geen enkel voorbeeld van een gelovige die in private tongen spreekt en er staat geen aanmoediging in om dat te doen. Hoe zit het met vers 28? “Maar als er geen uitlegger is, laat hij dan in de gemeente zwijgen, maar laat hij tot zichzelf spreken en tot God” 1 Korintheërs 14:27-28 HSV). Hier wordt niets gezegd over het private spreken in tongen. Het gaat over het uitoefenen van gaven in een publieke samenkomst. Paulus zegt dat als er geen interpretatie is, de individuele tongenspreker zich stil moet houden en tot God moet bidden, maar hij zegt niets over zich laten gaan en bidden in private tongen. Men moet daarvoor al deze dingen in die passage gaan inlezen.

Ten zesde, als er een “private gebedstaal” zou bestaan die het christenleven zou

opbouwen (stichten) zou het iets heel belangrijks zijn en zou de Bijbel het heel duidelijk uitleggen en zijn gebruik omschrijven, net zoals dat gebeurt met het gebruik van tongen in de kerk. Bovendien zou een “private gebedstaal” die de christen helpt sterker te worden in zijn wandel met Christus ongetwijfeld in de context van heiliging en het christenleven genoemd worden in andere plaatsen in het Nieuwe Testament. In feite, echter, wordt het nooit in zo'n context genoemd. De apostelen en de profeten hebben vele situaties in de Nieuw-Testamentische brieven aangekaart en hebben alles wat noodzakelijk is voor het christenleven gegeven, maar zij hebben nooit geleerd dat de gelovige in een “private gebedstaal” moet spreken om geestelijke overwinning te verkrijgen of om Gods leiding te verkrijgen of om genezen te worden of om in slaap te kunnen vallen of wat voor iets dergelijks dan ook.

Ten zevende, het is niet mogelijk dat het spreken in tongen een noodzakelijk deel van het christenleven zou zijn omdat Paulus duidelijk zegt dat niet allen in tongen spreken (1 Korintheërs 12:30: staat fout in originele tekst). Sommigen zullen dan zeggen: “Waarom zegt Paulus dan: 'En ik zou wel willen dat u allen in andere talen spreekt' (1 Korintheërs 14:5 HSV)?” Het antwoord is dat Paulus niet beweerde dat allen in tongen spraken of dat allen in tongen konden spreken; hij maakte alleen een verlangen duidelijk dat de geestelijke gaven uitgeoefend moeten worden en dat het op de goede wijze gedaan moet worden. In 1 Korintheërs 7:7 gebruikt Paulus exact dezelfde uitdrukking in de context van het celibaat. Hij zegt: “Want ik zou wel willen dat alle mensen waren zoals ikzelf ... ” (HSV). Er is ons geen enkele Pinkstergelovige of charismaticus bekend die deze bewering letterlijk nemen door te leren dat het Gods wil is voor iedere gelovige om ongehuwd te blijven, maar ze nemen diezelfde uitdrukking in 1 Korintheërs 14:5 als wet. Daarin zit toch een vreemde inconsistentie.

Ten achtste, alle Nieuw-Testamentische instructie over gebed gaat er van uit dat gebed voor de gelovige een bewuste, verstaanbare handeling is en dat hij tot God spreekt in verstaanbare termen.

We zien dit in Jezus' instructie voor het gebed:

En wanneer u bidt, zult u niet zijn als de huichelaars; want die zijn er zeer op gesteld om in de synagogen en op de hoeken van de straten te staan bidden om door de mensen gezien te worden. Voorwaar, Ik zeg u dat zij hun loon al hebben. Maar u, wanneer u bidt, ga in uw binnenkamer, sluit uw deur en bid tot uw Vader, Die in het verborgene is; en uw Vader, Die in het verborgene ziet, zal het u in het openbaar vergelden. Als u bidt, gebruik dan geen omhaal van woorden zoals de heidenen, want zij denken dat zij door de veelheid van hun woorden verhoord zullen worden. Word dan aan hen niet gelijk, want uw Vader weet wat u nodig hebt, voordat u tot Hem bidt. Bidt u dan zo: Onze Vader, Die in de hemelen zijt. Uw Naam

worde geheilgd. Uw Koninkrijk kome. Uw wil geschiede, zoals in de hemel zo ook op de aarde. Geef ons heden ons dagelijks brood. En vergeef ons onze schulden, zoals ook wij onze schuldenaren vergeven. En leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze. Want van U is het Koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid, tot in eeuwigheid. Amen” (Mattheüs 6:5-13 HSV).

Dit is een bewust en verstaanbaar gebed.

“Toen Jezus' discipelen op een dag stilletjes naar Hem toe kwamen en naar Zijn geheim voor krachtig gebed vroegen, gaf Hij hen wat we nu het Hoge priesterlijk gebed noemen. In Zijn perfect patroon voor persoonlijk gebed vinden we lofprijzing, verootmoediging, smeken om vergeving en genade, en meer lofprijzing. Opvallend is echter dat er nergens over tongen gesproken wordt en er ook niet naar gerefereerd wordt. Waarom, als spreken in tongen zo belangrijk zou zijn, leerde Jezus Zijn leerlingen niet om een hemelse gebedstaal te gebruiken? Het antwoord is eenvoudig: Hij heeft er nooit gebruik van gemaakt! Hij sprak, terwijl Hij in gemeenschap was met Zijn glorieuze hemelse Vader, in Zijn gewone taal. In het openbaar maar ook privé heeft Jezus nooit tongen gebruikt. Sommigen zouden kunnen aanvoeren dat 'Hij nooit in tongen sprak vanwege de volheid van de Heilige Geest en het inwonen nog niet gekomen was' ... [Echter] De Geest was Hem zonder beperking gegeven gedurende Zijn gehele aardse bediening. ... Jezus Christus was het perfecte voorbeeld van een Geest-vervulde gelovige! Hij hoefde niet in Jeruzalem te blijven wachten om bekrachtigd te worden (zoals de discipelen daartoe wel de opdracht kregen, red.). Hij leefde ieder moment van Zijn leven in de heerlijke opwindende volheid van de Heilige Geest. Toch is er echter geen enkel verslag over Hem waarin genoemd werd dat Hij ooit in tongen sprak, zowel publiekelijk niet als privé niet.” (Dan Kaighen, *I Was A Teenage Charismatic: The Journey for Truth Concerning the Charismatic “Gifts”*, blz 14).

We zien hetzelfde in Paulus' instructie over gebed (bv. Rom 15:30-32; Ef 6:18-20; Col 4:2-3; Hebr 13: 18-19). Er is geen enkel voorbeeld van een gebed opgenomen in de Schrift dat iets anders is dan het individuele spreken tot God in bewuste, verstaanbare uitdrukkingen. Sterker nog, Jezus verbood de continue herhaling die gebruikelijk is in het type “gebed” dat meestal gehoord wordt in de praktijk van de degenen die de “private gebedstaal” practiseren.

“Maar u, wanneer u bidt, ga in uw binnenkamer, sluit uw deur en bid tot uw Vader, Die in het verborgene is; en uw Vader, Die in het verborgene ziet, zal het u in het openbaar vergelden.” (Matt 6:7 HSV)

Toch heb ik vaak “gebedstalen” gehoord die als volgt klonken: “Shalalama, balalama, shalalama, balalama, bubalama, shalalama, bugalala, shalalama ...”. Wat het ook mag zijn, het is niet het Nieuw-Testamentische “spreken in tongen” en het is niet het Nieuw-Testamentische gebed.

Ten negende, zelfs als we aan zouden nemen dat 1 Korinthiërs 14 verwijst naar een “private gebedstaal” dan zou het niet iets zijn dat aangeleerd of geïmiteerd kon worden. Wat er ook beschreven is in 1 Korinthiërs 14 is een bovennatuurlijk wonder, maar het gaat in tegen het Pinkster-Charismatische gebruik waarbij mensen aangeleerd wordt om in een “gebedstaal” te spreken. We zullen dit verderop in onze studie over het spreken in tongen bespreken.

Ten tiende, het gebruiken van de gave van het spreken in tongen als een “private gebedstaal” zou zijn voornaamste doel vernietigen namelijk dat het een teken is voor het ongelovige Israël. De vroegere Pinkstergelovige Ferdinand Legrand merkt wijzelijk op:

“Door dit teken privé te gebruiken, denken sommigen dat ze van EEN van zijn aspecten kunnen profiteren, terwijl ze de anderen negeren, maar je kunt niet een gave ontmantelen en slechts één van zijn componenten gebruiken. Een auto is een complex mechanisch object waarmee als een eenheid gereden moet worden of er kan helemaal niet mee gereden worden. Je kunt niet met de wielen een ritje gaan maken en de carrosserie en de motor in de garage laten staan. Als een auto rijdt dan beweegt de gehele auto. Op dezelfde wijze MAG HET “SPREKEN IN TONGEN” NIET ALS EEN WORST IN PLAKKEN GESNEDEN WORDEN. Zij dienden om de spreker EN de anderen te stichten EN waren een teken voor de ongelovige Joden EN moesten verstaanbaar zijn of verstaanbaar gemaakt door interpretatie. Dit moest allemaal tegelijk aanwezig zijn. De gave was onscheidbaar van zijn enige en onveranderlijke doel: een teken zijn voor niet-gelovende Joden van het universele aanbod van Redding (Handelingen 2:17; 1 Korinthiërs 14:20-22)” (*All about Speaking in Tongues*, blz 67).

Het is een feit dat het Bijbelse spreken in tongen echt bestaande aardse talen waren, en dat is een fundamentele waarheid. Elke leer over het spreken in tongen dat deze praktijk reduceert tot slechts gebrabbel van wat voor soort dan ook is on-Schriftuurlijk.

Afsluitende vragen over spreken in tongen

We hebben sommige van onderstaande vragen al besproken maar voor het gemak en om enkele van de belangrijkste vragen en hun antwoorden op één plaats bij elkaar te hebben zullen we ze hier herhalen:

VRAAG: Waarom zegt Paulus: "... en verhinder het spreken in andere talen (tongen NBG) niet" (1 Korintheërs 14:39 HSV)?

ANTWOORD: Hoewel het verkeerd is om Bijbelse tongentaal te verbieden, is het zeker niet verkeerd om on-Bijbelse "tongen" of tongentaal die op een niet-Schriftuurlijke manier wordt uitgevoerd te verbieden. Dat deed Paulus zelf ook. "De oplossing is de tekst te plaatsen in de context van de tijd waarin de tongen werden gegeven. Zolang de reden van de aanwezigheid van de tongen nog niet vervuld was moesten de tongen niet worden verboden. Echter, als we in de Bijbel een basis vinden om aan te nemen dat het Bijbelse spreken in tongen is gestopt, dan zijn we volledig gerechtigd om dat wat niet een Bijbelse gave maar een on-Bijbelse afwijking en een buiten-Bijbels fenomeen is te verbieden" (Ronald Baxter, *Gifts of the Spirit*, blz 156).

VRAAG: Als de gelovige niet moet zoeken naar spirituele gaven en als ze soeverein gegeven worden, waarom zegt Paulus dan: "Streef dus naar de beste genadegaven..." (1 Korintheërs 12:31 HSV)?

ANTWOORD: Deze vermaning wordt niet gegeven aan een individueel maar aan de kerk. Individuele gelovigen kunnen niet naar spirituele gaven jagen omdat ze soeverein door de Heilige Geest gegeven worden (1 Korintheërs 12:11), maar een kerk kan begeren dat God hen alle noodzakelijke gaven schenkt. Als zendelingen hebben wij altijd dit verlangen gehad voor de kerken die wij gesticht hebben.

VRAAG: Als niet alle gelovigen in tongen spraken, waarom zegt Paulus: "En ik zou wel willen dat u allen in andere talen (tongen NBG) spreekt ..." (1 Korintheërs 14:5)?

ANTWOORD: Paulus zegt hier niet dat allen in tongen spraken of dat ze allemaal in tongen konden praten, hij maakte alleen zijn verlangen duidelijk dat de geestelijke gaven uitgeoefend moesten worden en wel op de juiste manier. Hij zei: "En ik zou wel willen dat u allen in andere talen (tongen NBG) spreekt, maar vooral dat u profeteert. Immers, wie profeteert, is meer dan wie in andere talen spreekt, tenzij hij het uitlegt, opdat de gemeente erdoor opgebouwd word" (HSV). Merk op dat de apostel profeteren belangrijker vindt dan het spreken in tongen, echter de charismatische beweging focust meer op tongen dan op profeteren. In 1 Korintheërs 7:7 HSV gebruikt Paulus dezelfde terminologie als hij zegt: "Want ik zou wel willen dat alle mensen (mannen NBG) waren zoals ikzelf", waarmee hij bedoelt dat hij wilde dat alle mannen ongetrouwd bleven. Betekent dit dat het God's wil is voor iedere gelovige om ongetrouwd te blijven? Natuurlijk niet. Paulus gaat verder door te zeggen: "maar ieder heeft zijn eigen genadegave van God, de één op deze wijze, de ander op die wijze". We hebben nooit gehoord dat een Pinkstergelovige of een charismaticus 1 Korintheërs 7:7 gebruikt als een argument om te beweren dat alle gelovigen ongetrouwd moeten blijven, maar ze gebruiken dezelfde terminologie wel in 1 Korintheërs 14:5 omdat het goed uitkomt voor hun doeleinden.

VRAAG: Als tongentaal verstaan kan worden door de spreker waarom zegt Paulus dan: “Want als ik in een andere taal (tong NBG) bid, bidt mijn geest, maar mijn verstand blijft zonder vrucht.” (1 Korintheërs 14:14 HSV)?

ANTWOORD: De Pinkster-Charismatische bewegingen vinden in dit vers een rechtvaardiging voor hun doctrine dat het spreken in tongen een soort van communicatie is die het intellect en het begrip te boven gaat. Pastor Bill Williams uit San Jose, Californië, zegt dat de bewustwording die men krijgt door het spreken in tongen “boven het intellect, boven het begrip uitgaat. Het stijgt (transcendeert) boven het menselijke begrip uit” (“Speaking in Tongues—Believers Relish the Experience”, *Los Angeles Times*, 19 sept 1987, blz B2). Charles Hunter zegt: “De reden dat sommigen van jullie niet vloeiend [in tongen] spreken is dat jullie geprobeerd hebben de geluiden te bedenken. ... Je hoeft niet eens te denken om te kunnen spreken in de Geest” (Hunter, “Receiving the Baptism with the Holy Spirit”, *Charisma*, juli 1989, blz 54).

Maar als 1 Korintheërs 14:14 betekent dat de in tongen sprekende “boven zijn intellect” of iets dergelijks spreekt, zou dat de enige plaats in de Schrift zijn waar zo'n leer wordt gevonden. Op geen enkele plaats zegt de Schrift dat de geest van een mens goed kan functioneren zonder begrip of dat God op zo'n manier op de geest van een mens werkt zodanig dat hij de communicatie niet begrijpt of dat er een soort geestelijk niveau van communicatie bestaat dat aan het begrip voorbij gaat. In hetzelfde hoofdstuk zegt Paulus : “Want wie van de mensen kent de dingen van de mens dan de geest van de mens, die in hem is?” (1 Korintheërs 2:11 HSV). Dus de geest van de mens is dat deel van hem dat weet en begrijpt. Efeziërs 4:23 HSV zegt dat de gelovige “vernieuwd wordt in de geest van uw denken”. Het is duidelijk dat hier begrip voor nodig is, omdat Romeinen 12:2 HSV zegt dat we “innerlijk veranderd worden door de vernieuwing van uw gezindheid om te kunnen onderscheiden wat de goede, welbehaglijke en volmaakte wil van God is”.

Waarover spreekt Paulus dan in 1 Korintheërs 14:14? De meeste commentaren beweren dat hij verwijst naar het begrip van de tongensprekende in relatie tot anderen in plaats van tot zijn eigen begrip.

Barnes: “Het levert niets op wat van voordeel is voor hen. Het is als een dorre boom: een boom die geen vrucht draagt die voor anderen van nut kan zijn. Zij kunnen niet begrijpen wat ik zeg, en natuurlijk kunnen zij niet opgebouwd worden door wat ik uit'.

Adam Clarke: “... mijn begrip is onvruchtbaar voor alle anderen, omdat zij mijn gebeden niet begrijpen en ik ze niet of niet kan interpreteren.”

The Family Bible Notes: “ ... volgens een andere en meer de voorkeur hebbende visie draagt het geen vrucht voor anderen, aangezien het niets op een intelligente wijze

communiceert naar hen.”

Jamieson, Fausset, Brown: “ ... begrip, het actieve instrument voor denken en beredeneren, wat in dit geval 'onvruchtbaar' moet zijn, aangezien dit middel van expressie zonder intelligentie is voor hen.”

John Wesley: “ 'Mijn geest bidt'--Door de kracht van de Geest begrijp ik de woorden zelf. 'Maar mijn begripen is onvruchtbaar'--De kennis die ik heb is van geen nut voor anderen”.

Matthew Henry: “... maar zijn begripen zou onvruchtbaar zijn (1 Korintheërs 14:14), dat wil zeggen: de zin en betekenis van zijn woorden zouden onvruchtbaar zijn, hij zou niet begrepen worden nog zouden anderen zich om die reden bij hem kunnen aansluiten in zijn aanbiddingen.”

Treasury of Scripture Knowledge: “Dat wil zeggen: 'geen enkel voordeel opleverend aan anderen'. “

De context van 1 Korintheërs 14:14 ondersteunt deze interpretatie:

“Daarom, laat hij die in een andere taal spreekt, bidden dat hij het mag uitleggen. Want als ik in een andere taal bid, bidt mijn geest, maar mijn verstand blijft zonder vrucht. Hoe is het dan? Ik zal met mijn geest bidden, maar ik zal ook met mijn verstand bidden. Ik zal met mijn geest lofzingen, maar ik zal ook met mijn verstand lofzingen. Want anders, als u dankzegt met uw geest, hoe zal hij die de plaats inneemt van de niet-ingewijde, amen zeggen op uw dankzegging, wanneer hij niet weet wat u zegt? Immers, u dankt wel op een mooie manier, maar de ander wordt niet opgebouwd.” (1 Korintheërs 14:13-17 HSV).

Paulus zegt hier dat de in tongen sprekende zowel met de geest als begrijpbaar moet bidden, en het is duidelijk dat hij het heeft over het begripen door degenen die luisteren, omdat hij zegt: “Want anders, als u dankzegt met uw geest, hoe zal hij die de plaats inneemt van de niet-ingewijde, amen zeggen op uw dankzegging, wanneer hij niet weet wat u zegt?” In 1 Korintheërs 14:13-17 zegt Paulus dat de in tongen sprekende een interpretatie van zijn tongentaal moet geven zodat hij niet de enige is die begrijpt wat er wordt gezegd, omdat als hij bidt in een tong die niet geïnterpreteerd wordt degenen die luisteren het niet kunnen begrijpen en dus ook niet worden opgebouwd.

VRAAG: Als het spreken in tongen niet een “private gebedstaal” is waarom zegt Paulus dan: “Hij die spreekt in een onbekende taal bouwt zichzelf op...”?

ANTWOORD: De gave van tongentaal bouwde wel de spreker op, maar dit was niet het hoofddoel en er is geen enkele aanwijzing elders in het Nieuwe Testament dat het spreken in tongen te maken heeft met een “private gebedstaal” waarbij de

gebruiker alleen zichzelf opbouwt. Het hoofddoel van spreken in tongen was het zijn van een teken voor het ongelovige Israël (1 Korinthiërs 14:20-22), en dat is ook wat we zien in het boek Handelingen. Elke keer dat het spreken in tongen optrad was in het openbaar en iedere keer waren er Joden aanwezig. Elke geestelijke gave bouwt de gebruiker op maar dat is nooit het hoofddoel. Het doel is het opbouwen van anderen. “Laat ieder de anderen dienen met de genadegave zoals hij die ontvangen heeft, als goede beheerders van de veelsoortige genade van God.” (1 Petrus 4:10 HSV). Hoe belachelijk zou het voor iemand zijn om tot zichzelf te preken of voor zichzelf wonderen te doen of zichzelf een woord van wijsheid te geven.

“Nu komen we bij de uitdrukking die zo vaak geciteerd wordt: 'Wie in een andere taal spreekt, bouwt zichzelf op, maar wie profeteert, bouwt de gemeente op.' (1 Korinthiërs 14:4 HSV). Het zou daarmee een gave zijn voor iemands persoonlijke opbouw, en aangezien we het allemaal nodig hebben opgebouwd te worden, zou iedereen deze gave moeten hebben. Uit zijn context getrokken is dit wat deze halve zin lijkt te zeggen. Hebben wij echter het recht om de twee woorden 'zichzelf stichten (opbouwen)' uit de hoofdstukken 12, 13 en 14 weg te nemen en er een betekenis aan te geven tegengesteld aan hun context? Wat is de centrale gedachte, de gemeenschappelijke lijn die door deze hoofdstukken loopt? Anderen, het gemeenschappelijke welzijn, de kerkgemeenschap. Wat voortdurend benadrukt wordt is het goede voor de anderen, de opbouw van de anderen. ... Het gehele hoofdstuk 13 gaat over de liefde, wat bij uitstek een vrucht ten behoeve van anderen is, aangezien een boom geen vruchten voor zichzelf voortbrengt. Hier, in het midden van dit altruïsme (onzelfzuchtig zijn) dat overal wordt uitgelegd als het DOEL van alle gaven van de Geest, komt het beste voorbeeld van egoïsme die men zich kan voorstellen: het geval van iemand die niet langer anderen opbouwde maar alleen zichzelf, iets wat Paulus veroordeelt in 1 Korinthiërs 13:5 HSV: 'zij [de liefde] zoekt niet haar eigen belang'. Hoe kleinzielig! Zichzelf een teken geven. Een gave naar zichzelf toehalen die God geeft als zegen voor anderen. Hoe onvolwassen, zoals Paulus hun vertelt in vers 20 van het volgende hoofdstuk! Want Paulus spreekt hier zeker op een correctieve toon als hij schrijft dat degene die in tongen spreekt alleen zichzelf opbouwt. ... Er bestaat geen gave die niet in zichzelf zijn eigen bron van opbouw draagt. De voorganger bouwt ook zichzelf op als hij voor Gods kudde zorg draagt, maar hij voedt niet alleen zichzelf, hij voedt ook de anderen” (Fernand Legrand, *All about Speaking in Tongues*, blz 64, 65).

VRAAG: Waarom zegt Paulus: “Ik dank God dat ik meer dan gij allen in tongen spreek ...” (1 Korinthiërs 14:18 HSV) ? Aangezien Paulus in de kerk niet in tongen sprak, betekent dit niet dat Paulus vaak in een private tongentaal tot zichzelf en tot God sprak?

ANTWOORD: Paulus beantwoordde deze vraag in de volgende 2 verzen: “Broeders, word geen kinderen in uw denken, maar wees kinderlijk in de slechtheid, en word in uw denken volwassen. In de wet staat geschreven: Door mensen die een andere taal spreken, en door andere lippen zal Ik spreken tot dit volk, en ook dan zullen zij niet naar Mij luisteren, zegt de Heere.” (1 Korinthiërs 14:20-21 HSV). Paulus sprak in tongen (talen) tijdens zijn zendingsreizen in de aanwezigheid van Joden als een teken voor hen dat God Zich aan het uitstrekken was naar alle stammen en talen.

VRAAG: Zou het kunnen dat de in tongen sprekende in de taal van de engelen sprak (1 Korinthiërs 13:1 HSV)?

ANTWOORD: Er staan in de Bijbel vele voorbeelden van engelen die spreken, maar iedere keer spraken zij in een taal die direct verstaan werd door de mensen. Als zij een speciale taal voor zichzelf zouden hebben dan wordt dit niet genoemd in de Bijbel en er is ook geen enkele aanwijzing elders in de Bijbel die aangeeft dat het spreken in tongen iets te maken heeft met talen van engelen. De bewering van sommigen die zeggen dat zij spreken in de tongen van engelen is een wanhopige poging om de on-Bijbelse praktijk te rechtvaardigen van het spreken in onintelligente uitingen die zij verkeerd aanduiden als de gave van het spreken in tongen.

VRAAG: Hoe zit het met Marcus 16:17-18 HSV, wat zegt: “En hen die geloofd zullen hebben, zullen deze tekenen volgen”?

ANTWOORD: Ten eerste werden deze tekenen vervuld door de apostelen. Het was aan de apostelen dat Jezus deze speciale gaven gaf (2 Korinthiërs 12:12; Handelingen 2:43; 4:33; 5:12, 15; 19:12). De apostelen wierpen demonen uit (Handelingen 16:18) en spraken in nieuwe talen (Handelingen 2:1-4) en pakten slangen op (Handelingen 28:3-6) en legden de handen op de zieken en die genazen (Handelingen 3:6-8; 9:40-41; 28:7-9). Ten tweede was de gave van het spreken in talen (tongen) in de eerste plaats een teken voor het volk Israël dat God iets nieuws aan het doen was door het uitbreiden van het Evangelie naar alle mensen en het creëren van een nieuw geestelijk lichaam bestaande uit zowel Joden als heidenen (1 Korinthiërs 14:20-22; Jesaja 28:11-13). Het was een tijdelijk teken (1 Korinthiërs 13:8) dat ophield toen de natie Israël dat afwees en daarmee geoordeeld werd (Jesaja 28:13). Jeruzalem werd verwoest in het jaar 70 AD en grote aantallen Joden werden verstrooid naar de andere landen. Ten derde kan niemand vandaag de dag apostolische tekenen doen. Degenen die beweren ze te doen handelen niet op de wijze die we zien in Handelingen. Niemand wekt de doden op zoals Petrus deed in Handelingen 9. Niemand geneest op de manier van Handelingen 3:6-8. Er zijn geen “genezingsdiensten” of “cruisades met tekenen en wonderen” in het boek Handelingen. Er was geen neervallen in de Geest of geestelijke dronkenschap. De apostelen hadden geen tekenen van genezing zoals vuur of vibraties of electriciteit in hun handen. Het is geen enkele keer voorgekomen dat als de apostelen probeerde

iemand te genezen dat het niet lukte. De wonderbare tekengaven opgeschreven in het boek Handelingen worden eenvoudig niet gereproduceerd in de kerken van vandaag. Ten vierde, hoewel de apostolische tekengaven stopten, is de Heer door de eeuwen heen doorgegaan met het doen van wonderen. Hij heeft ontelbare zielen gered uit de macht van Satan, heeft op bovennatuurlijke wijze ontelbare gebeden verhoord en voorzien in ontelbare noden, heeft bovennatuurlijke kracht en bemoediging en wijsheid gegeven aan ontelbare mannen en vrouwen in elke denkbare situatie en moeilijkheid, heeft ontelbare mensen genezen in antwoord op gebed in overeenstemming met Jacobus 5, heeft op wonderlijke wijze ontelbare kerken gevestigd op het terrein van de duivel zelf, en nog vele andere dingen.

Hierom wijzen wij de Pinkster-Charismatische beweging af vanwege zijn on-Schriftuurlijke leer over de gave van vreemde talen ('tongen').

De dwaalleringen van Totale Uitwissing en Perfectionisme

We wijzen de Pinkster-Charismatische beweging eveneens af vanwege de valse leringen van uitwissing van zonden en perfectionisme.

Volgens deze dwalingen kan de gelovige nog tijdens dit leven de zondeloze perfectie bereiken. Het wordt “volledige heiliging” genoemd en het is vanaf het begin van de Pinksterbeweging een belangrijk punt geweest, hoewel het onder de charismatici niet in brede zin nagevolgd wordt.

De Church of God of Prophecy definieert deze “volledige heiliging” als volgt:

“Heiliging is het tweede duidelijke werk van genade, een spontaan werk dat door de Heilige Geest met het bloed van Christus gesmeed wordt in het herschapen hart. In de herschepping worden de daadwerkelijke overtredingen vergeven, maar in de heiliging wordt de Adamitische natuur, de inteeltzonde, uitgewist. ... Heiligheid is de toestand van het vrij zijn van zonden, een conditie die mogelijk is geworden door de ervaring van heiliging. God eist van de mens dat hij zondeloos leeft in deze huidige wereld en geeft de middelen door het vergoten bloed van Christus.”

Harry Ironside, die vele nuttige Bijbel-commentaren heeft geschreven, liep deze lering als jonge prediker tegen het lijf in het Leger des Heils. Er werd hem geleerd dat hij de zondeloze staat kon bereiken. Zoekend naar deze ervaring verliet hij de stad en bracht enige tijd met vasten en gebed door in een bos. Tijdens dat gebeuren had hij een krachtige emotionele ervaring en was ervan overtuigd dat hij “het had gevonden”. Hij ging snel terug naar het Leger des Heils en ging bij een van hun getuigenisdiensten opstaan en vertelde zijn broeders dat hij “het” had en dat zij zich

moesten verheugen over zijn pasgevonden overwinning. Na een paar dagen viel hij van dit emotionele platform en realiseerde zich dat de strijd met de zonde nog steeds aanwezig was. Hij raakte zo teleurgesteld en verward dat hij met een zenuwinkinking werd opgenomen in een ziekenhuis. Daar werd hij bezocht door enkele Godvrezende gelovigen die hem enige literatuur gaven waarin de dwaling van volledige heiliging (of zondeloze perfectie) werd weerlegd en hem de Bijbelse leer leerden. Hij werd bevestigd in het juiste begrip van het christelijke leven en heeft nadien een lange en vruchtbare bediening gehad in het prediken en het schrijven. Zijn getuigenis is opgeschreven in het boek *Holiness: The False and the True*. Dit is beschikbaar in de Fundamental Baptist Digital Library, verkrijgbaar bij Way of Life Literature.

ANTWOORD

In Romeinen 6-8 en door geheel de Nieuwe-Testamentische brieven wordt aangenomen dat de gelovige nog steeds de zondige natuur heeft en dat hij moet leren met deze realiteit om te gaan. Er staat in de Schriften geen belofte dat het vlees in het huidige leven uitgewist zal worden.

1. Perfectionisme wordt weerlegd door Paulus' bevestiging dat de gelovige kan zondigen (Romeinen 6:1, 15; 8:12; 13:13-14). Op alle Schriftplaatsen neemt Paulus aan dat de gelovige door kan gaan met zondigen.
2. Perfectionisme laat na onderscheid te maken tussen positie en praktijk, status en staat, relatie en gemeenschap (Romeinen 6:3-4; Efeziërs 4:1; 5:8). In Romeinen 6-8 maakt Paulus nauwkeurig dit onderscheid:

“Of weet u niet dat wij allen die in Christus Jezus gedoopt zijn, in Zijn dood gedoopt zijn? Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood, opdat evenals Christus uit de doden is opgewekt tot de heerlijkheid van de Vader, zo ook wij in een nieuw leven zouden wandelen.” (Romeinen 6:3-4 HSV)

De gelovige heeft een nieuwe status als mede opgewekt met Christus en vanwege deze nieuwe status wordt hij opgeroepen om “in het nieuwe leven te wandelen”.

Dit is wat het boek Efeziërs leert. Hoofdstukken 1-3 beschrijven de status (positie) van de gelovige in Christus, terwijl de hoofdstukken 4-6 het wandelen van de gelovige in deze wereld beschrijven. Deze twee dingen zijn te zien in de volgende versen:

“Zo roep ik, de gevangene in de Heere, u op tot een wandel die de roeping waarmee u geroepen bent, waardig is.” (Efeziërs 4:1 HSV)

“Want u was voorheen duisternis, maar nu bent u licht in de Heere; wandel als kinderen van het licht.” (Efeziërs 5:8 HSV)

De gelovige heeft volledige redding in Christus (die roeping waarmee u geroepen

bent), daarom zou hij daaraan waardig moeten wandelen. De gelovige is licht, daarom zou hij moeten wandelen in het licht. Hij is een kind van God; daarom moet hij ook leven als zo een.

Er zijn dus twee aspecten aan heiliging: positie en praktijk, eeuwig en tijdelijk. De gelovige heeft volledige eeuwige heiliging in Christus (1 Korintheërs 1:30). Hij wordt daarom vermaand om zijn heiliging uit te werken in het dagelijkse leven (1 Tessalonicenzen 4:3).

3. Perfectionisme wordt weerlegd door Paulus' beschrijving van de strijd tegen het vlees (Romeinen 7:18-25; Galaten 5:16-17). Dit wordt wel omschreven als het hebben van 2 honden die inwendig van mij leven, een zwarte hond en een witte hond, en degene die ik voedsel geef en degene waar ik tegen zeg "zoek hem" is degene die domineert.

Mijn grootmoeder van moeders kant was een Godvrezende vrouw. Ik ben er van overtuigd dat haar gebeden een grote invloed hadden op mijn bekering nadat ik dwaas genoeg Jezus in mijn jeugd afgewezen had en zo enorm ver in de wereld terecht was afgedwaald. Ze heeft nog maar enkele jaren geleefd nadat ik gered was maar ik heb toch enige tijd met haar door kunnen brengen voordat zij tot Glorie verheven werd. Ik had vele morele littekens en strijd vanwege al de dwaasheid in mijn vorige leven. Enkele maanden later vroeg ik haar: "Oma, heb je nog steeds problemen met de zonde?" Ik hoopte dat ze zou zeggen dat deze strijd al tientallen jaren geleden afgelopen was en dat het vanaf die tijd van een leien dakje was gegaan, maar ze antwoordde mij: "Oh, ja, David, er zijn nog steeds vele problemen." Ze was 79 of 80 jaar oud en had voor meer dan 60 jaar met Christus gewandeld, maar de inwonende zondige natuur veroorzaakte nog steeds problemen. Het enige moment waarop een kind van God ontsnapt aan de strijd met de inwonende zonde is als hij dit leven verlaat.

Op dit punt moeten we een luide WAARSCHUWING geven dat God ons zal oordelen als we het vlees laten domineren (Romeinen 8:12-13; 1 Korintheërs 9:27). Het kind van God kan een nonchalant leven leiden maar hij zal er spijt van hebben als hij voor de rechterstoel van Christus moet verschijnen (1 Korintheërs 3:13-15).

4. Perfectionisme wordt weerlegd door de belijdenisleer (1 Johannes 1:8-10). Het onderwerp van Johannes' eerste brief is de gemeenschap van de gelovige met Christus (1 Johannes 1:3). Hij leert dat gemeenschap hebben een zaak is van wandelen in het licht en het belijden van je zonden (1 Johannes 1:7-10). Hij stelt duidelijk dat het christenleven niet een kwestie van zondeloosheid is. Als het ware christenleven een zaak was van zondeloze heiliging, waarom instrueert Johannes ons dan om onze zonden te belijden? Waarom zegt hij in de plaats daarvan niet gewoon hoe die zondeloze staat is te bereiken?

Degenen die enige vorm van zondeloosheid (zondeloze perfectionisme) leren verlagen vaak het niveau van de zonde. Zij beweren dat zij in een staat van zondeloze perfectie leven omdat zij hun zonden naar beneden toe hergedefinieerd hebben tot hun niveau.

Er is er maar Een die zondeloos geheiligd heeft geleefd in deze wereld en dat is de Here Jezus Christus.

Genezing is inbegrepen in de verzoening

Een andere centrale leerstelling uit de Pinkster-Charismatische beweging is de dwaling dat er fysieke genezing in dit leven beloofd wordt door de verzoening met Christus.

“Het offer van Christus zorgde niet alleen voor de redding van de zielen van de mensen maar ook voor de genezing van de lichamelijke aandoeningen. Goddelijke genezing is genezing bewerkt door de kracht van God en is beschikbaar voor iedereen die gelooft, net als redding” (Church of God of Prophecy Beliefs).

“Toen Jezus stierf aan het kruis, heeft Hij ons gered van de vloek van de wet – armoede, ziekte en geestelijke dood. In plaats van geestelijke dood gaf Jezus ons eeuwig leven, in plaats van ziekte goddelijke genezing en in plaats van armoede rijkdom” (Rodney Howard-Browne, *The Touch of God: A practical Workbook*, Volume 2, blz 55).

Jesaja 53:5 wordt vaak geciteerd als bewijstekst hiervoor.

“Maar Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden verbrijzeld. De straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is er voor ons genezing gekomen.” (HSV)

De apostel Paulus paste Jesaja 53:5 toe op redding van zonde. Dus de genezing waarover gesproken wordt in Jesaja 53:5 is geestelijke genezing van de ziel van de zonde.

“Die Zelf onze zonden in Zijn lichaam gedragen heeft op het hout, opdat wij, voor de zonden dood, voor de gerechtigheid zouden leven. Door Zijn striemen bent u genezen.” (1 Petrus 2:24 HSV)

Jesaja 53:4 wordt in Mattheüs 8:17 geciteerd in verband met de genezingsbediening van Christus maar dit ondersteunt niet de leer dat Christus' dood lichamelijke genezing garandeert voor de gelovige.

De Here Jezus genas niet om daarmee een voorbeeld te stellen voor christenen om te volgen. Zijn genezingswonderen hadden tot doel Zijn Messias-zijn te bekrachtigen (Lucas 7:19-23; Johannes 5:36; 6:14, 7:31; 9:30-32; 10:37-38; 11:42; 14:10-11; 15:24; 20:30-31; Handelingen 2:22).

Het Nieuwe Testament laat aan de hand van de volgende drie voorbeelden op sluitende wijze zien dat God niet altijd de ziekten van de gelovige geneest:

HET VOORBEELD VAN TIMOTHEÛS. Timotheüs was regelmatig ziek en de apostel Paulus droeg hem op een kleine hoeveelheid wijn voor zijn maag en zijn veelvuldige kwalen te gebruiken (1 Timotheüs 5:23). God heeft Timotheüs niet bovennatuurlijk of permanent genezen nog heeft hij (Paulus) Timotheüs geïnstrueerd om zijn ziektes te vervloeken of het “word of faith” over hen te gebruiken.

HET VOORBEELD VAN TROPHIMUS. In 2 Timotheüs 4:20 leren we dat een andere van Paulus' medewerkers, Trophimus, ziek achtergelaten is in Milete. Hij werd niet bovennatuurlijk genezen.

HET VOORBEELD VAN PAULUS. 2 Korintheërs 12:7-10 beschrijft de aandoening van Paulus. Drie keer heeft hij God gevraagd om dit probleem weg te nemen maar de Bijbel zegt dat God weigerde dat te doen. Er werd Paulus gezegd dat deze aandoening iets was wat God wilde dat hij had voor zijn geestelijk welzijn. Teneinde dit te leren boog Paulus voor Gods wil en zei wijselijk: “Daarom heb ik een welbehagen in zwakheden, smaadheden, noden, vervolgingen, benauwenissen ter wille van Christus, want als ik zwak ben, dan ben ik machtig”(2 Korintheërs 12:10 HSV) . Dit is het perfecte voorbeeld voor christenen van vandaag. We moeten inderdaad bidden voor genezing en bevrijding uit beproevingen en moeilijkheden maar als God niet geneest moeten we buigen voor Zijn wil en die ziekte of beproeving accepteren als iets dat uit Zijn hand komt. Dat is geen gebrek aan geloof, het is overgave aan de souvereiniteit van de Almachtige God. Sommige Pinkstergelovigen beweren dat Paulus' aandoening geen ziekte was, echter het Griekse woord dat vertaald wordt met “zwakheden” in 2 Korintheërs 12:9 (*astheneia*) is op andere plaatsen vertaald met “ziekten” (Mattheüs 8:17; Johannes 11:4 HSV) en (eveneens) ziekten (Handelingen 28:9 HSV). Te zeggen dat Paulus' aandoening geen ziekte was is niet on-Bijbelse interpretatie maar een handelen uit wanhoop.

De beste door God uitgekozen dienaren door de kerkgeschiedenis heen hebben geleden aan vele ziekten:

Vele van de beroemde geestelijke liederen werden geschreven door mensen die ziek waren. De hiernagenoemden hebben voor een groot deel van hun leven tuberculose gehad en zijn er ook aan overleden: William Bradbury, die “He Leadeth Me” schreef; August Toplady, die “Rock of Ages” schreef; en Philip Doddridge, die “Oh Happy Day” schreef.

Isaac Watts, die “When I Survey the Wondrous Cross”, “Marching to Zion” en “Joy to the World” schreef heeft zijn gehele leven lijden gehad.

Joseph Scribden, die “What a Friend We Have in Jesus” schreef heeft zijn gehele leven tragedie en ziekte gekend.

Frank Graff, die “Does Jesus Care” schreef was het grootste gedeelte van zijn leven ziek.

Fanny Crosby, die “Saved by Grace”, “Safe in the Arms of Jesus” en vele andere bekende geestelijke liederen schreef was blind vanaf de geboorte, blind voor vijftien negentig jaar. In plaats van zich te verzetten tegen haar aandoening of er “the word of faith” over uit te spreken heeft ze wijselijk getuigd:

“O what a happy soul am I!
Although I cannot see
I am resolved that in this world
Contented I will be.
How may blessings I enjoy,
That other people don't.
To weep and sigh because I'm blind,
I cannot, and I won't.”

Robert Murray McCheyne en David Brainerd die bekend waren om hun streven naar heiligheid en het kennen van Gods wil, stierven beiden op dertigjarige leeftijd aan ziekten.

Ook heden ten dage kan God wel degelijk genezen op gebed, volgens Jacobus 5:13-15:

“Is iemand onder u in lijden? Laat hij bidden. Heeft iemand goede moed? Laat hij lofzingen. Is iemand onder u ziek? Laat hij dan de ouderlingen van de gemeente bij zich roepen en laten die voor hem bidden en hem met olie zalven in de Naam van de Heere. En het gelovig gebed zal de zieke behouden en de Heere zal hem weer oprichten. En als hij zonden gedaan heeft, zal hem dat vergeven worden.” (Jacobus 5: 13-15 HSV).

Dit gedeelte beschrijft een genezingssituatie in de privésfeer en niet een genezing in een publieke genezingsdienst en het zegt niets over iemand die de gave van genezing heeft. Het refereert eenvoudigweg alleen aan de oudsten van de kerk.

Jacobus 5 beschrijft een methode van genezing die door de kerkgeschiedenis heen werkzaam is gebleken, maar om nu te zeggen dat Jacobus 5 genezing garandeert in iedere omstandigheid is in tegenspraak met de gevallen in het Nieuwe Testament

waarin God de ziekte niet genas.

Ik wil heel duidelijk stellen dat ik geloof in goddelijke genezing door gebed. Ik heb zulke genezingen meegemaakt en ik ken vele christelijke vrienden die hetzelfde hebben meegemaakt.

Laat me een voorbeeld geven. Dit is het getuigenis van mijn vriend Paul Timmerman, pastor van de First Baptist Church van Worcester, Johnstown, New York. Hij heeft een wonderbaarlijke genezing meegemaakt toen hij co-piloot was op marine vliegtuigen bij de Kustwacht. Hij heeft het voor mij opgeschreven in 1990.

“Hallo, ik ben Paul Timmerman. Ik geef het onderstaande getuigenis van de grote macht die onze God heeft om een persoon te genezen. Ik heb persoonlijk diverse keren goddelijke genezing meegemaakt in mijn leven. Dat waren gewoonweg wonderen, dat is op geen andere manier te verklaren. Deze zijn door overheids medisch personeel en vlucht chirurgen bevestigd en deze genezingen die ik heb gehad komen uit mijn eigen militaire geschiedenis.

“Degene die ik op dit moment wil delen vond plaats in 1971, toen ik bij de United States Coast Guard diende. Ik was gestationeerd in Port Angeles, Washington, bij het Coast Guard Air Station aldaar, en ik vloog toen met zeevliegtuigen en met éénmotorige helicopters. Tijdens mijn stationering daar had ik een erg pijnlijke polsen gekregen, waardoor het gebruik van mijn handen ernstig belemmerd werd, en ik had aangroeïngen aan de binnenkant van mijn polsen die op begonnen te komen en aan iedere pols ongeveer 12 mm lang werden. Dat zorgde er voor dat ik mijn polsen niet kon bewegen, dat het erg pijnlijk werd, en toen de doktoren het onderzocht hadden, inclusief Röntgenfoto's, werd er gezegd dat het weefselgroei was van het type ganglia. Ze hebben met diverse medische methoden geprobeerd om ze weg te krijgen en om te voorkomen dat ze weer zouden aangroeien opdat ik het gebruik van mijn polsen terug zou krijgen maar deze methoden faalden. Dus hebben ze mij naar een specialist in het ziekenhuis van het leger gestuurd, het Madigan General Hospital, Fort Lewis, Washington. Daar heeft de medische staf opnieuw Röntgenfoto's gemaakt en mijn polsen onderzocht en een datum vastgesteld voor een operatie want zij hadden geen ander alternatief op dat moment om deze aangroeïngsels die heel duidelijk zichtbaar en pijnlijk waren en het gebruik van mijn handen hinderden te verwijderen. Ze hebben een datum vastgesteld voor de operatie en de dag voor de operatie moest ik komen om voorbereid te worden en voor een pre-operatief onderzoek. En de chirurgen onderzochten opnieuw de Röntgenfoto's en mijn polsen, en zagen hoe groot de beschadiging was, en bereiden mij voor op de operatie van morgen.

“Echter, die avond, nadat de doktoren weg waren gegaan, lag ik te wachten in mijn ziekenhuisbed, was aan het studeren in mijn Bijbel, vertrouwend op de

beloften van de Heer, en ik wendde mij serieus tot de Heer en vroeg Hem – heel zeker wetend dat Hij het vermogen had om te genezen door de handen van de chirurgen of door goddelijke genezing – en ik vroeg Hem om een wonder te doen, en deze aangroeisels weg te nemen, opdat de naam van de Here Jezus Christus verhoogd en geëerd zou worden door geheel het ziekenhuis, door het wonder dat was gebeurd.

“In de ochtend, zeer tot verrassing van de doktoren toen ze binnenkwamen, waren de aangroeiingen volledig van mijn polsen verdwenen. Ik had het volledige gebruik van mijn handen en polsen terug. En tot op deze dag, bijna 20 jaar later, is dit fenomeen aan mijn polsen nooit teuggekeerd. De doktoren waren totaal uit het veld geslagen door wat er gebeurd was, ze dachten dat ze de verkeerde patiënt hadden of zo iets dergelijks. Ik heb toen simpelweg getuigd van de Here Jezus en hen verteld dat ik de Heer de avond van te voren gevraagd had om een wonder te doen als dat Zijn wil is, zeker wetend dat Hij dat kon, en dat Hij had besloten dat het voor de eer en glorie van de Here Jezus zou zijn als Hij het deed. En Hij heeft mij die nacht genezen en zoals ik al zei is het nooit teruggekomen. Ik ben door het hele ziekenhuis gegaan de Here Jezus Christus prijzend en Zijn naam verheerlijkend, anderen van Hem vertellend en getuigend van het grote wonder dat hier plaats heeft gevonden. En het getuigenis van de Here Jezus Christus ging door het gehele ziekenhuis naar vele militairen, en de doktoren konden natuurlijk niets anders zeggen dan dat zij er zeker niets aan hadden gedaan maar dat er nu een situatie van totale genezing was.” (Paul Timmerman's getuigenis van goddelijke genezing in antwoord op gebed).

Verder is het belangrijk om te begrijpen dat de Pinker-Charismatische genezers niet kunnen genezen op de manier zoals Jezus Christus of de apostelen dat deden. Er is geen enkel voorbeeld in de Evangelieën waar Christus geprobeerd heeft om te genezen en dat niet gelukt is, noch is er zo'n voorbeeld met betrekking tot de apostelen in het boek Handelingen. Zij konden elke willekeurige ziekte genezen.

Het gepraat van de Pinkstergelovigen over dat zij een “book of Acts Christianity” leven is inderdaad niets meer dan gepraat. G.H. Montgomery, de voormalige editor van Oral Roberts' *Abundant Life magazine*, getuigde:

“Ik maak de nuvolgende bewering na er eerst goed over nagedacht te hebben. Ik ben in 1949 voor het eerst bij een genezingscampagne geweest en in de tussenliggende jaren tussen toen en nu heb ik een hoop van deze geweldige samenkomsten bezocht. ... Maar IK MOET NOG STEEDS EEN MAN OF EEN VROUW TEGENKOMEN DIE DE KRACHT VAN GOD HAD OM DE WONDEREN TE DOEN ZOALS JEZUS ZE DEED.” (Montgomery, *The Enemies of the Cross*).

In de sectie over de geschiedenis van de Pinksterbeweging, in het begin van dit

boek, zagen we vele voorbeelden van “geloofsgenezers” die niet konden genezen. De genezingsbedieningen van John Dowie, Charles Parham, Smith Wigglesworth, Aimee Semple McPherson, Kathryn Kuhlmann, William Branham, Jack Coe, Charles Price, Oral Roberts, Morris Cerullo, Charles en Francis Hunter, Kenneth Hagin, John Wimber en anderen zijn onderzocht en bleken nep te zijn.

ROMEINEN 8:22-25 herinnert ons er aan dat we de verheerlijkte toestand niet zullen ontvangen voordat Christus terugkeert. Tot die tijd zijn wij overgegeven aan de problemen en de dood van deze door de zonde vervloekte wereld, en daar hoort ziekte ook bij.

“Want wij weten dat heel de schepping gezamenlijk zucht en gezamenlijk in barensnood verkeert tot nu toe. En dat niet alleen, maar ook wijzelf, die de eerstelingen van de Geest hebben, ook wij zelf zuchten in onszelf, in de verwachting van de aanneming tot kinderen, namelijk de verlossing van ons lichaam. Want in de hoop zijn wij zalig geworden. Hoop nu die gezien wordt, is geen hoop. Immers, wat iemand ziet, waarom zou hij dat nog hopen? Maar als wij hopen wat wij niet zien, dan verwachten wij het met volharding.” (HSV)

Vallen in de Geest

De praktijk van het “vallen in de Geest” is al sinds het begin onderdeel geweest van de Pinksterbeweging. Het is ook bekend als “falling under the power” (vallen onder de macht), “carpet time” (tapijttijd), “Holy Spirit glue” (vastgelijmd door de Heilige Geest), “soaking in the anointing” (onderdompelen in de zalving), en andere namen.

Het manifesteerde zich in Parham's Bethel Bible School in Topeka, Kansas. Agnes Ozman, de eerste van Parham's studenten die in tongen sprak, getuigde: “Toen de Heilige Geest werd gegeven in Topeka, Kansas, vielen enkelen van hen onder de macht en werden zodanig vervuld dat we nauwelijks op konden staan”(Agnes Ozman LaBerge, *What God Hadth Wrought*, geciteerd uit *The Topeka Outpouring of 1901*, blz 88).

Het vallen in de Geest manifesteerde zich ook in Azusa street. Op de voorpagina van de eerste editie van Seymour's *Apostolic Faith* krant stond: “sommigen werden neergeveld door door de kracht van God ((*The True Believers: Eye Witnes Accounts of the Revival that Shook the World*, blz 29).

Vele van de getuigenissen uit Azusa beschrijven deze ervaring. William Durham zei: “... een elektrische stroom begon van alle kanten door mij heen te stromen en ik lag twee uur lang onder Zijn machtige kracht”(*The True Believers*, blz 41). Rachel Sizelove zei: “... Ik werd op de vloer gegooid” (*The True Believers*, blz 77).

Het vallen in de Geest manifesteerde zich onder de bediening van Maria Woodworth-Etter en Aimee Semple McPherson. Het manifesteerde zich in de Church of God of Prophecy al vanaf hun beginperiode. Het manifesteerde zich in 1948 op de Sharon Orphanage en in scholen in North Battleford, Saskatchewan, en in Kenneth Hagin's samenkomsten en in John Wimber's "Signs and Wonders Conferences". Het manifesteerde zich in de "Toronto Blessing" en in de "Brownsville Revival". Het manifesteerde zich onder de bediening van Rodney Howard-Browne, Kenneth Copeland en Benny Hinn. Het is een zeer veel voorkomende praktijk in charismatische kringen. Ik ben getuige geweest van "vallen in de Geest" in New Orleans in 1987, in Indiana in 1990, en in St Louis 2000.

Deze invloedrijke conferenties hadden een gezamenlijke aanwezigheid van ongeveer 65000 mensen. Ik heb dit "spirit slaying (vallen in de Geest)" heel recent bijgewoond op een conferentie IHOP (International House of Prayer) in 2014.

Rodney Howard-Brown

Al deze dingen veroorzaken grote verwarring en dwaling. Er is absoluut niets in het Nieuwe Testament dat lijkt op het charismatische "vallen in de Geest".

Al de gevallen waarbij in het Nieuwe Testament mensen neer vallen staan hieronder opgesomd:

- Gelovigen vielen soms neer voor Christus om Hem te aanbidden (Matt 2:11; 18:26; Luc 17:16; Joh 11:32). Paulus beschreef ongelovigen in de kerken die neervielen en God aanbaden (1 Kor 14: 25). In deze gevallen wordt de term "ter aarde werpen" (HSV) gebruikt om aanbidding te beschrijven. Zie ook Psalm 72:11; Jes 44:19; 46:6; Dan 3:5; Matt 4:9; Opb 4:10; 5:8, 14; 19:4.
- De discipelen vielen neer op hun gezichten en waren bevreesd toen ze de stem van God hoorden op de Berg van Transfiguratie (Mattheüs 17:6).
- De mannen die Jezus in de tuin van Gethsemane gevangen namen vielen

achterwaarts neer toen Hij de woorden sprak: “Ik ben het (Johannes 18:6 HSV).

- Ananias viel dood neer toen hij door God geveld werd voor zijn zonde (Handelingen 5:5).
- Saul viel op de grond toen de Heer aan hem verscheen op de weg naar Damascus (Handelingen 9:4).
- Johannes viel “als dood” neer aan de verheerlijkte voeten van Christus in Openbaring 1:17.

Waarin zijn deze voorbeelden anders die van het charismatische “vallen in de Geest”?

Ten eerste, in twee van deze gevallen waren degenen die vielen ongelovigen (Johannes 18:6; Handelingen 9:4).

Ten tweede, in het Nieuwe Testament kwam vooraf aan het vallen geen handenoplegging voor. Sterker nog er was geheel geen menselijke handeling aanwezig bij geen enkel voorval van vallen in de Bijbel.

Ten derde, er was geen 'Holy Spirit glue' die voorkwam dat mensen gingen opstaan.

Ten vierde, er was geen gelach geassocieerd met het vallen.

Ten vijfde, er werd geen atmosfeer gecreëerd om het vallen aan te moedigen. Er was geen onderwijs over het vallen. Er waren geen mensen die in rijen stonden om te wachten totdat ze konden vallen. Er waren geen herhaalde refreinen die de mensen voorbereiden op mystieke ervaringen. Er was niemand die schreeuwde “Vuur!” en “Meer, Heer!” of iets soortgelijks.

Er staat nergens in het Nieuwe Testament enige aanwijzing dat de Here Jezus Christus of de apostelen of de vroege kerken het vallen in de Geest praktiseerden. De Here Jezus is nooit neer gevallen, ondanks dat Hij de Geest bezat zonder enige beperking (Johannes 3:34). Er was geen “neervallen in de Geest” op de Pinksterdag. De leden van de eerste kerken vielen nooit neer op een charismatische manier. Het “vallen in de Geest” wordt nergens in de Nieuw-Testamentische brieven genoemd. Paulus heeft het nooit beschreven. Petrus heeft het nooit beschreven. Johannes heeft het nooit beschreven.

Vrienden, ik weiger deel te nemen of mee te werken aan alle zogenaamde “opwekkingen” waarbij “vallen in de Geest”, of enige andere manifestatie die zo duidelijk tegengesteld is aan wat we zien in de Nieuw-Testamentische Schriften, optreedt. Charismatische leiders zeggen dat we “niet verontrust moeten zijn over de manifestaties”. Dat is onschriftuurlijk en extreem gevaarlijk advies. We worden geïnstrueerd om ALLE dingen te beproeven (1 Tessalonicenzen 5:21 HSV).

Charismatische leiders zeggen: “Just open up and don't be so uptight; lighten up and let God do what He pleases (Stel jezelf open en wees niet zo benauwd, wees gerust en laat God doen wat Hij wil)”.

We willen zeker dat God de absolute heerschappij heeft over onze levens en over onze kerken, maar het is dwaasheid en rebellie om het feit te negeren dat Gods Woord ons herhaaldelijk waarschuwt voor valse geesten en valse leraars. De apostel Petrus heeft ons niet het advies gegeven om onszelf open te stellen of ergens gerust over te zijn. In plaats daarvan waarschuwde hij: “WEES NUCHTER EN WAAKZAAM; want uw tegenpartij, de duivel, gaat rond als een brullende leeuw, op zoek naar wie hij zou kunnen verslinden.” (1 Petrus 5:8 HSV). Waakzaam zijn betekent opmerkzaam te zijn, op je hoede te zijn, op de uitkijk staan voor vijanden en misleiding. Dit is het volledig tegenovergestelde van de “vallen in de Geest”-ervaring waarbij de christen zogenaamd “valt onder de macht”.

Nuchter en waakzaam zijn betekent dat ik mijzelf niet overgeef aan een ervaring waarbij mijn bewustzijn en waakzaamheid worden geschonden.

Dronken in de Geest

Het fenomeen “dronken in de Geest” is door de geschiedenis van de Pinksterbeweging heen van tijd tot tijd voorgekomen, en het is een prominente ervaring geworden in de recente Pinkster-Charismatische “opwekkingen”.

Er waren gevallen van “dronken in de Geest zijn” in de eerste samenkomsten van Aimee Semple McPherson (Epstein, *Sister Aimee*, blz 162).

Dit fenomeen trad vaak op in de samenkomsten van Kenneth Hagin, in het bijzonder in de 90-er jaren. Op een conferentie in Chesterfield, Missouri, in oktober 1997, strompelde Hagin als een dronkeman in de rondte, terwijl hij zijn tong uitstak en het als bij een slang zijwaarts heen en weer bewoog. Hij siste en hijgde, blies op de mensen, zwaaide met zijn armen naar hen, sloeg hen op hun hoofd, terwijl gehele rijen mensen neervielen of uit hun stoelen gleden op een stomdronken manier terwijl hij voorbij schoot.

“Geestelijke dronkenschap” trad op in mei 1993 in Carpenters Home Church in Lakeland, Florida, waar de Pinksterevangelist Rodney Howard-Brown zichzelf “the Holy Ghost Bartender” (de barkeeper van de Heilige Geest) noemde en mensen hysterisch en onbeheersbaar lachten en rond wankelden als dronkelingen.

Geestelijke dronkenschap trad in juni 1993 op bij de Brownsville Assembly of God in Pensacola, Florida, waar pastor John Kilpatrick gedurende vier uren stomdronken op de vloer van de kerk lag en op andere momenten tijdens “de opwekking” zo

“dronken in de Geest” was dat hij in een kruiwagen afgevoerd moest worden, en toen hij met zijn auto wilde rijden hij tegen dingen aanreed.

WAT ZEGT DE BIJBEL?

Elke keer dat “dronkenschap” in de Bijbel wordt genoemd wordt het veroordeeld. Vaak wordt in de Profeten de term dronkenschap gebruikt om Gods oordeel over slechtheid te beschrijven (bv Jesaja 19:14; 29:9; 51:17; Jeremia 13:13; 25:27; 48:26; Ezechiël 23:33; 39:19). In Jeremia 51:17 en Openbaring 17:6 wordt dronkenschap gebruikt om het effect van Babylons misleidende religie te omschrijven.

Het enige geval in de gehele Bijbel waarin een man van God zichzelf beschrijft als geestelijk dronken is in Jeremia 23:9 (HSV).

“Over de profeten. Mijn hart wordt in mijn binnenste gebroken, al mijn beenderen bewegen zich. Ik ben geworden als een dronkeman, als een man wie de wijn naar het hoofd is gestegen, vanwege de HEERE, en vanwege Zijn heilige woorden.”

Jeremia zei niet dat hij rondwaggelde als een dronkaard; hij zei dat hij verbaasd en overstelpt was met het zicht op het oordeel van God wat hij aan het profeteren was. Dit gebeuren lijkt in het geheel niet op wat we heden ten dage in een Rodney Howard-Brown samenkomen zien, die gekarakteriseerd wordt door hysterisch gelach en mensen die zich op een bespottelijke manier gedragen.

Er is in het Nieuwe Testament geen geval bekend waarin de Here Jezus Christus of de apostelen of de eerste christenen stomdronken rondwaggelen, lachen of zich dwaas gedragen, niet in staat zijn de noodzakelijke taken te vervullen, niet in staat zijn te preken, of zelfs niet op te kunnen staan.

Degenen die “geestelijke dronkenschap” promoten citeren hoofdstuk 2 uit Handelingen in een poging om daarmee te bewijzen dat de apostelen dronken in de Geest waren op de Pinksterdag, maar dit is nonsens. Degenen die zeiden dat de discipelen “vol van zoete wijn” waren, waren spotters. Zij zeiden niet dat de discipelen dronken waren omdat ze rondstommelden en onduidelijk spraken en op de grond vielen, omdat het duidelijk was dat ze geen van deze dingen deden. Petrus was in staat om duidelijk te spreken en een preek met een krachtige boodschap te houden. De spotters zeiden dat de discipelen dronken waren vanwege de vele talen die op die dag gebruikt werden om de wondermooie daden van God te vertellen en omdat zij smaad op de dienaren van Christus wilde leggen. In zijn antwoord tegen deze spotters zei Petrus duidelijk: “(WANT) DEZE MENSEN ZIJN NAMELIJK NIET DRONKEN, ZOALS U VERMOEDT”(Handelingen 2:15 HSV). (“... ZOALS U VERONDERSTELT” NBG)

Verder plaatst Paulus in Efeziërs 5:18 dronkenschap als het TEGENOVERGESTELDE van het vervuld zijn met de Geest. De dronkaard heeft geen beheersing over zichzelf

maar is onder de macht van een externe macht, terwijl de Geestvervulde christen geheel de controle over zichzelf heeft onder de leiding van de Heilige Geest. Deze interpretatie wordt bevestigd door de context, die handelingen vereist waarbij grote nuchterheid van geest en hart nodig is. Bijvoorbeeld, degene die vervuld is met de Heilige Geest volgens de context van Efeziërs 5, is iemand die omzichtig wandelt, wat zeer zorgvuldig betekent (Efeziërs 5:15). Dat is het tegnovergestelde aan “dronken in de Geest” zijn.

Visioenen van Jezus

Het is niet ongevoelen voor Pinkstermensen en charismatici te beweren dat zij Jezus van aangezicht tot aangezicht hebben gezien. Hij is zogenaamd gezien door William Branham, Kenneth Hagin sr., Paul Cain, Paul Yonggi Cho, Kenneth Copeland, Benny Hinn, Charles en Francis Hunter, T.L. en Daisy Osborn, Morris Cerullo, Jesse Duplantis, en vele anderen.

In zijn boek *Write Your Own Ticket with God*, beweert Kenneth Hagin dat Jezus aan hem verscheen en hem de vier stappen gaf die “iedereen, overal” kan nemen om te “ontvangen wat hij ook maar wil van Mij of van God de Vader”.

David (vroeger Paul) Yonggi Cho, oprichter van een van de grootste kerken in de wereld te Seoul, Korea, beweert dat hij de roeping ontving om persoonlijk te preken vanuit Jezus, Die zogenaamd aan hem verscheen gekleed als een brandweerman (“Paul Yonggi Cho”, *Dictionary of Pentecostal and Charismatic Movements*).

T.L. en Daisy Osborn beweren dat Jezus Christus persoonlijk bij hen thuis aan hen verschenen is en tenminstens één keer tijdens elk van hun crusades (*The Gospel according to T.L. & Daisy*, blz 19,20).

Benny Hinn beweert dat hij Jezus vele keren gezien heeft. In het “Praise the Lord” programma op Trinity Broadcasting Network op 2 mei 2000 profeteerde Hinn dat Jezus spoedig zou beginnen te verschijnen aan moslims en op christelijke samenkomsten en dat velen Hem zouden zien. In hetzelfde programma profeteerde Ruth Heflin dat Jezus tezamen met Benny Hinn spoedig zou verschijnen op het podium.

Roberts Lairdon beweert dat hij Jezus al drie keer gezien had toen hij 11 jaar oud was. Tijdens de derde keer wandelde Jezus door het huis terwijl Lairdon naar “Laverne & Shirley” keek op de tv. Na een korte conversatie (met Hem), zei Lairdon: “Hij stond op, wandelde door de deur naar buiten, de tv sprong weer aan, en ik ging verder met kijken naar “Laverne & Shirley” (Lairdon, *I saw Heaven*, Tulsa: Harrison House, 1983, blz 26). Lairdon beweert dat als Jezus lacht “Hij achterover leunt en het

uitbrult van het lachen; je zou denken dat Hij een beroerte zou krijgen van het lachen; Hij gaat er helemaal voor” (Ibid, blz 20).

Hoewel Lairdon dan misschien de vrolijkste Jezus heeft gezien, heeft niemand een grotere Jezus gezien dan Oral Roberts. In 1980 beweerde Roberts dat een 300 meter hoge Jezus hem vertelde dat Hij een einde zou maken aan zijn financiële problemen en het City of Faith medical center zou maken tot een genezingsplek voor de volkeren. (Oral werd echter gedwongen dit centrum in 1983 te sluiten door gebrek aan fondsen).

WAT ZEGT DE BIJBEL?

Ik geloof niet dat een van deze mensen Jezus gezien heeft. Het hebben gezien van de opgestane Christus was een van de kenmerken van de apostelen. Paulus zei: “Ben ik geen apostel? Ben ik niet vrij? HEB IK JEZUS CHRISTUS ONZE HEER NIET GEZIEN?” (1 Korintheërs 9:1 HSV).

In 1 Korintheërs 15:5-7 somt Paulus degenen op die Christus na Zijn opstanding hebben gezien en hij sluit dat rijtje af met hemzelf. “En ALS LAATSTE VAN ALLEN IS HIJ OOK AAN MIJ VERSCHENEN, als aan de ontijdig geborene.” (1 Korintheërs 15:8 HSV). Ongeveer vijfentwintig jaar waren voorbij gegaan tussen het moment dat Paulus de opgestane Christus had gezien en het schrijven van de eerste brief aan de Korintheërs, maar hij zegt dat hij de laatste was die Christus gezien had. Het was daarmee duidelijk dat zelfs in die dagen Jezus niet regelmatig meer verscheen.

We weten dat Johannes de opgestane Christus gezien heeft op het eiland Patmos in ongeveer 96 NC (Openbaring 1), wat ongeveer 40 jaar later was, maar Johannes was een apostel en we geloven dat dit de laatste keer was dat Christus verschenen is aan de mens in dit tijdperk (bedeling).

Petrus schreef aan de christenen van zijn dagen en zei: “HOEWEL U HEM NIET GEZIEN HEBT, hebt u Hem toch lief. HOEWEL U HEM NU NIET ZIET, maar gelooft, verheugt u zich met een onuitsprekelijke en heerlijke vreugde,” (1 Petrus 1:8 HSV).

De Here Jezus Christus plaatste geloven boven zien. “Jezus zei tegen hem: Omdat u Mij gezien hebt, Thomas, hebt u geloofd; zalig zijn zij die niet gezien zullen hebben en toch zullen geloven.” (Johannes 20:29 HSV).

Reisjes naar de hemel

Er zijn niet alleen veel Pinkstergelovigen die beweren Jezus gezien te hebben, maar sommigen hebben zelfs reisjes naar de hemel gemaakt.

Pinksterevangelist John Lake beweert de hemel te hebben bezocht. Dat beweerden Percy Collet, Dudley Danielson, Marvin Ford, Aline Baxley, Kenneth Hagin sr., Benny Hinn, Roberts Lairdon, en vele anderen ook.

In 1977 beweerde Richard Eby dat hij stierf en naar de hemel ging en dat hij de openbaring dat “Gods belangrijkste zenuw die van de reuk is” mee terug nam. Hij zei dat hij in de hemel door zijn wil overal naar toe kon bewegen en dat hij zichtbaar was en toch transparant.

In de 80'er jaren bouwde Percy Collet een grote groep volgelingen op als gevolg van zijn vijfdaagse reis naar de hemel. Hij sprak van aangezicht tot aangezicht met de Heilige Geest en zag katten en (niet-blaffende) honden. Hij zag de “Zielige Afdeling”, waar geaborteerde babies naar toe gaan om enige tijd getraind te worden. Hij zag de “Kledingzaal” waar engelen gewaden voor gelovigen aan het naaien waren. Hij zag zelfs een “Heilige Geest lift”.

Roberts Lairdon beweert dat hij door de hemel gereisd is toen hij slechts acht jaar oud was. Hij zegt dat Jezus 1,80 tot 1,83 meter groot is en zandkeurig bruin haar heeft dat “niet te lang en niet te kort” is. Hij zag opslagruimten met daarin lichaamsdelen die op “zowel heiligen als zondaars” op aarde liggen te wachten totdat ze ze nodig hebben. Jezus zei tegen hem: “Je moet hier in geloof binnentreden en de benodigde delen pakken die jij en de mensen waar je mee in contact komt nodig hebben” (Lairdon, *I saw Heaven*, Tulsa: Harrison House, 1983, blz 19). Hij zag een medicijnkast met flessen met het etiket “overdosis van de Heilige Geest”, en hij en Jezus hebben elkaar nat gespat in de Rivier van het Leven.

In “This Is Your Day”, 4 mei 2000, interviewde Benny Hinn G.S. Dhinakaran van de “Jesus Calls” bediening uit India over zijn vele zogenaamde trips naar de hemel. Dhinakaran zei: “Elke keer dat mijn hart gebroken is door de problemen in de bediening zegt de Here Jezus 'kom' en Hij neemt me mee naar de hemel en spreekt met mij persoonlijk. Hij roept een van de apostelen en draagt hem op met mij te spreken over mijn problemen”.

Jesse Duplantis beweert dat hij tijdens zijn reis naar de hemel zag dat een engel tegen een muur gegooid werd terwijl God nauwelijks een vinger bewoog en hem (per ongeluk?) raakte toen hij voorbij vloog. Duplantis zegt dat hij geleerd heeft dat er twee soorten christenen in de hemel zijn, de sterken en de zwakken en de zwakken moeten aan de bladeren van de levensboom ruiken om sterker te worden.

WAT ZEGT DE BIJBEL?

Ik wijs al deze claims op het bezoeken van de hemel af, of het nu een visioen was of in het vlees, om de simpele reden dat in ieder apart geval de personen toegevoegd hebben aan de dingen die opgeschreven staan in de Bijbel en daarmee in direct conflict zijn met Gods gebod:

“Want ik getuig aan ieder die de woorden van de profetie van dit boek hoort: ALS IEMAND IETS AAN DEZE DINGEN TOEVOEGT, ZAL GOD HEM DE PLAGEN TOEVOEGEN DIE IN DIT BOEK GESCHREVEN ZIJN. En als iemand afdoet van de woorden van het boek van deze profetie, zal God zijn deel afdoen van het boek des levens, en van de heilige stad, van de dingen die in dit boek geschreven zijn.” (Openbaring 22:18-19 HSV).

Veel van de zaken die beschreven zijn in het boek Openbaring hebben betrekking op de hemel. Denk aan Openbaring 4-5; 7:9-17; 8:1-6; 10:1; 11:15-19; 12:1-3, 7-12; 14:1-17; 15:1-8; 16:1, 5-7; 17:1-2; 19:1-16; 20:1; 21:1-27; 22:1-5. Het boek Openbaring eindigt met bijna twee gehele hoofdstukken die de hemelse stad Jeruzalem beschrijven en dan eindigen met een plechtige waarschuwing om “niet toe te voegen aan deze dingen”.

Is het niet toevoegen aan de zaken die in de Schrift over de hemel gezegd worden als je zegt dat er Heilige Geest liften en opslagruimten met lichaamsdelen en niet-blaffende honden zijn of dat de belangrijkste waarneming van God de reuk is?

Deze ervaringen zijn òf waar òf ze zijn een leugen, en wij zijn er van overtuigd dat ze leugens zijn. Degenen die ze beschrijven mogen wel denken dat ze in de hemel zijn geweest maar dat hebben ze zeer zeker niet gedaan.

De Bijbel geeft meer zekerheid dan enig visioen of de meest glorieuze mystieke ervaring. Het is mogelijk misleid te zijn in het denken dat je in de hemel bent geweest of Jezus te hebben gezien terwijl dit in werkelijkheid niet is gebeurd. De Bijbel is echter waarheid. Petrus herinnert zijn lezers er aan dat hij ooggetuige was van Christus's majesteit (verheerlijking), dat hij getuige is geweest van Christus's transformatie op de berg en de daadwerkelijke stem van de Almachtige God gehoord heeft, en Mozes en Elia gezien heeft (2 Petrus 1:16-18). Wat zou glorieuzer kunnen zijn dan dat? Geen enkele Pinkstergelovige of charismaticus heeft iets groters ervaren dan dit. Maar Petrus stopt hier niet. In plaats van er bij zijn lezers op aan te dringen zulke ervaringen te zoeken zet hij de Bijbel boven al dit soort dingen:

“En wij hebben het profetische woord, dat vast en zeker is, en u doet er goed aan daarop acht te slaan als op een lamp die schijnt in een duistere plaats, totdat de dag aanbreekt en de morgenster opgaat in uw hart. Dit moet u allereerst weten, dat geen enkele profetie van de Schrift een eigenmachtige uitleg toelaat; want de profetie is destijds niet voortgebracht door de wil van een mens, maar heilige mensen van God, door de Heilige Geest gedreven, hebben gesproken.” (2 Petrus 1:19-21 HSV).

Het meest betrouwbare woord van profetie is de Schrift zelf. Het is gegeven door goddelijke inspiratie en is daarom onfaalbaar.

Dat is een boodschap die iedere Pinkstergelovige en charismaticus aandachtig naar

moet luisteren. Leg de vleselijke verlangens naar mystieke ervaringen en wonderlijke tekenen en buiten-bijbelse visioenen en stemmen naast je neer en houdt vast aan de Bijbel als de enige noodzakelijke autoriteit voor geloof en praktijk. Wandel in geloof en niet in aanschouwen, want dat is Bijbels christen zijn.

“Want in de hoop zijn wij zalig geworden. Hoop nu die gezien wordt, is geen hoop. Immers, wat iemand ziet, waarom zou hij dat nog hopen? Maar als wij hopen wat wij niet zien, dan verwachten wij het met volharding.” (Romeinen 8:24-25 HSV).

Vrouwelijke predikers

Vrouwen zijn zeer prominent aanwezig in het leiderschap van de Pinkster-Charismatische beweging en zijn dat geweest vanaf het begin.

Een vrouw, Agnes Ozman, was de eerste die in “tongen” sprak in Charles Parhams Bible School in 1901. In 1911 trouwde Ozman met Philemon LaBerge ze reisden door het land en predikten samen.

Vele vrouwen hebben leiderschapsposities bij de Azusa Street Mission gehad, inclusief Jennie Evans Moore, Mrs. G.W. Evans, Phoebe Sargent, Lucy Farrow, Ophelia Wiley, Clara Lum en Florence Crawford. William Seymours vrouw, Jennie, nam het pastoraat bij Azousa over na de dood van William. Vele vrouwen werden gewijd en uitgezonden vanuit Azusa Street, inclusief Florence Crawford, Daisy Batman, Mabel Smith, Ivey Campbell, Lucy Leatherman en Julia Hutchins.

Het was een vrouwelijke student die in 1948 profeteerde over een komende “opwekking” bij de Sharon Schools in North Battleford, Saskatchewan.

Vele oprichters van Pinksterdenominaties en bedieningen waren vrouw. Magdalena Tate stichtte de Church of the Living God, Pillar and Ground of Truth. Florence Louise Crawford (1872-1936) was de stichtster en algemeen leidster van de Apostolic Faith Church. Ida Robinson was de stichtster en eerste bisschop van de Mount Sinai Holy Church of America. Aimee Semple McPherson stichtte de International Church of the Foursquare Gospel. Susan en Hattie Duncan stichtten Elim Tabernacle en de Rochester Bible Training School. Minnie Tingley Draper stichtte twee kerken en was de president van de Bethel Pentecostal Assembly zendingsraad. Alice Belle Garrigus stichtte de Pentecostal Assemblies of Newfoundland. Florence Crawford stichtte de Apostolic Faith Mission. Freda Lindsay was president van Christ for the Nations. Alice Eveline Luce stichtte het Berean Bible Institute in San Diego. Myrtle Beall stichtte en was voorganger bij de 3000 zitplaatsen tellende Bethesda Missionary Temple in Detroit, Michigan. Christine Amelia Gibson stichtte het Zion Bible Institute in Providence, Rhode Island.

Velen van de pionierende Pinksterevangelisten waren vrouwen, waaronder Carrie Judd Montgomery, Louise Nankivel, Rachel Sizelove, Leanore Barnes, Mildred Wicks, Louise Nankievell, Fern Huffstutler, Elizabeth Sisson, Thelma Chaney, Juanita Coe, Hattie Philletta Hammond, Ivey Campbell, Kathryn Kuhlman, Mae Eleanore Frey, Marie Burgess, Maria Woodworth-Etter, Alice Belle Garrigus, Emma Cotton, Lilian T. Thistlethwaite.

De Assemblies of God (AG) ordineerde vrouwen tijdens de eerste Algemene Raad in 1914, en tegen de tijd dat het 1936 was er al een geordineerde vrouw voor iedere vier geordineerde mannen. Heden ten dage zijn er bijna vierduizend bevoegde en geordineerde vrouwen bij de Assemblies of God.

In 1993 waren 38% van de geordineerde priesters in de International Church of the Foursquare Gospel vrouwen.

Enkele van de prominente charismatische vrouwelijke predikers van vandaag zijn Gloria Copeland, Jan Crouch, Marilyn Hickey, Joyce Meyers, Annette Capps, Frances Hunter, Carol Arnott, Cindy Jacobs (God's Generals), Jane Hansen (Women's Aglow), Daisy Osborn, en Anne Gimenez, en dat is slechts het topje van de ijsberg.

Laten we enkele beweringen van vrouwelijke Pinksterpredikers bekijken:

Mae Eleanore Frey zei: "de Almachtige God is geen dwaas – ik zeg dit in alle eerbied – zou Hij een vrouw vullen met de Heilige Geest – haar bekwaamheid schenken – haar een visie geven voor (verloren) zielen en dan zeggen dat ze haar mond moet houden? (Mae Eleanore Frey, "Selected Letters of Mae Eleanore Frey", geciteerd door Edith I. Blumhofer, *Pneuma*, voorjaar 1995, blz 77).

Ida Robinson zei: "... als Maria het Woord van God in haar buik kon dragen, dan kan ik het Woord van God op mijn lippen hebben" (Dictionary of the Pentecostal and Charismatic Movements).

In haar autobiografie beschreef Elizabeth Sisson dat zij in een episcopale ordinatiedienst aanwezig was en wenste dat zij een man was zodat zij geordineerd zou kunnen worden, ze beweerde echter dat zij later in een visioen Christus zag Die de woorden: "Ik heb jou geordineerd" tot haar sprak (Dictionary of the Pentecostal and Charismatic Movements).

WAT ZEGT DE BIJBEL?

De Bijbel legt de volgende beperkingen op aan de bediening van vrouwen:

"Een vrouw moet zich laten onderwijzen in stilheid, in alle onderdanigheid. Want ik sta niet toe dat een vrouw onderwijs geeft, en ook niet dat zij de man overheerst, maar ik wil dat zij zich stil houdt. Want Adam is eerst gemaakt, daarna Eva. En niet Adam is misleid, maar de vrouw is, toen zij misleid werd, tot overtreding gekomen. "(1 Timotheüs 2:11-14 HSV)

“Laten uw vrouwen in de gemeenten zwijgen. Het is hun immers niet toegestaan te spreken, maar bevolen onderdanig te zijn, zoals ook de wet zegt. En als zij iets willen leren, laten zij dat dan thuis aan hun eigen man vragen. Het is immers schandelijk voor vrouwen om in de gemeente te spreken.”(1 Korintheërs 14:34-35 HSV)

Het is belangrijk op te merken dat er twee restricties zijn in 1 Timotheüs 2:12. De vrouw mag niet leren aan mannen en ook mag ze geen autoriteit over hen uitoefenen. Dit betekent dat een vrouw geen autoriteitspositie in de kerk mag hebben, en ze mag ook geen les geven aan een gemengde zondagschoolklas samengesteld uit mannen en vrouwen, of preken aan een gemengde groep mannen en vrouwen.

In 1 Korintheërs 14 verbied Paulus vrouwen om te profeteren of in tongen te spreken in diensten waar ook mannen aanwezig zijn.

De bijbel beperkt leidende posities in de kerk tot mannen (1 Timotheüs 3:2, 12). Geen vrouw kan voldoen aan de eis “de man van één vrouw te zijn”.

De voorbeelden doorheen de gehele Bijbel leren dat vrouwen niet de leiding moeten hebben:

- Er waren geen vrouwelijke priesters in het Oude Testament.
- Er waren geen vrouwelijke heersers die door God gekozen zijn over Israël gedurende de tijd van de koningen.
- Er waren geen vrouwelijke schrijvers van de boeken van de Bijbel.
- Er waren geen vrouwelijke apostelen.
- Er waren geen vrouwelijke voorgangers in de vroege kerken.

Om de volgende redenen weten wij dat de hiervoor genoemde beperkingen niet beperkt waren tot de eerste eeuw:

Ten eerste, de brief van Paulus aan de Korintheërs, waarin hij spreekt over vrouwen die onderdanig moeten zijn aan mannen, was bedoeld voor alle christenen, niet alleen die in Korinthe (“met allen die de Naam van onze Heere Jezus Christus aanroepen, in elke plaats, zowel hun als onze Heere”, 1 Korintheërs 1:2). Het is duidelijk dat de beperkingen opgelegd door Paulus niet alleen bedoeld waren voor een speciale situatie in Korinthe.

Ten tweede, Paulus zegt dat zijn instructies in 1 Korintheërs 14 de geboden zijn van de Heer (vers 37). Om dat dit zo is moeten zij gehoorzaamd worden door alle christenen en door elke kerk. Dit waren niet slechts de eigen opinies en vooroordelen van Paulus. En een van deze geboden was als volgt: “Laten uw vrouwen in de gemeenten zwijgen. Het is hun immers niet toegestaan te spreken,

maar bevolen onderdanig te zijn, zoals ook de wet zegt.” (1 Korintheërs 14:34 HSV).

Ten derde, de apostel zegt dat de instructies van 1 Korintheërs 14 een test zijn van geestelijkheid (1 Korintheërs 14:37). Degenen die de leer van 1 Korintheërs 14 met betrekking tot de rol van de vrouw in de kerk afwijzen, bewijzen dat zij ongeestelijk zijn.

Ten vierde, 1 Timotheüs, waarin de regel staat dat vrouwen niet les mogen geven of autoriteit uitoefenen over mannen, was geschreven om de juiste orde te leren aan de kerken in het algemeen. “Maar voor het geval dat ik langer wegblijf, weet u nu hoe men zich moet gedragen in het huis van God, dat is de gemeente van de levende God, zuil en fundament van de waarheid.” (1 Timotheüs 3:15 HSV).

Ten vijfde: de zaken opgenomen in 1 Timotheüs moeten gehouden worden totdat Jezus terugkomt (1 Timotheüs 6:13-14).

Ten zesde: door het geven van instructies over vrouwen in de kerk, refereert de Heilige Geest naar de oorspronkelijke volgorde van de schepping – Adam was eerst geschapen, daarna Eva (1 Timotheüs 2:13-14). De man is geschapen om te leiden, en de vrouw is geschapen om zijn helper te zijn. Aangezien de volgorde in de schepping niet veranderd is en aangezien het ook niet veranderd ongeacht de cultuur of de eeuw, weten we dat de instructies over de rol van de vrouw in de kerk nog steeds geldig zijn voor ons vandaag.

Ten zevende: Paulus refereert naar de zondeval om zijn lering over de onderdanigheid van de christenvrouw aan de man te onderbouwen (1 Timotheüs 2:14). Opnieuw laat dit zien dat de leer van de apostel over de vrouw elke cultuur of tijdsperiode overstijgt.

Ten achtste: Paulus refereert aan de menselijke natuur om zijn lering omtrent vrouwen te onderbouwen (“En niet Adam is misleid, maar de vrouw is, toen zij misleid werd, tot overtreding gekomen”, 1 Timotheüs 2:14). De vrouw is anders gemaakt dan de man. Zij is ontworpen voor een andere rol in het leven—dat van een echtgenote en moeder. Haar emotionele, psychologische en rationele constitutie is perfect afgestemd voor dit, maar ze is niet ontworpen voor leiderschap. In de tuin van Eden (het Paradijs) heeft de duivel haar misleid. Adam heeft eveneens gezondigd maar hij is niet misleid. Eva heeft bij zichzelf toegelaten dat zij in een positie van beslissingnemen geduwd is, die zij niet zou moeten innemen. Het is geen toeval dat vrouwen verantwoordelijk zijn geweest voor het ontstaan van vele valse christelijke bewegingen en een rol gespeeld hebben in spiritisme, New Age, mind science sekten, Zevende Dag Adventisten, etc. De menselijke natuur is niet veranderd en ook Gods beperkingen niet tegen vrouwelijke predikers.

Hoe zit het met Deborah (Richteren 4:4-5)?

Antwoord: Het was een tijd van afval (Richteren 4:1-2; vergelijk met Jesaja 3:12) en

de mannen waren zwak (Richteren 4:8). Deborah begreep dat het niet goed was voor een vrouw om de leiding te nemen (Richteren 4:9). Bovendien kan dit geïsoleerde Oudtestamentische voorbeeld niet gebruikt worden om de duidelijke leer van het Nieuwe Testament te verwerpen.

Hoe zit het met de dochters van Filippus (Handelingen 21:8-9)?

Antwoord: Zij waren profetessen, maar toen God tegen Paulus wou spreken riep Hij een mannelijke profeet vanuit een andere plaats (Handelingen 21:10-11).

Hoe zit het met Handelingen 2:18, wat zegt dat dienaressen zullen profeteren?

Antwoord: De passage zegt niet tot wie zij zullen profeteren of in welke context. Vrouwen hebben een heel belangrijke bediening in het lesgeven, maar het is gericht op vrouwen (Titus 2:3-5) en op kinderen (2 Timotheüs 1:5; 3:15).

Te zeggen dat de bediening van vrouwen beperkt is wil niet zeggen dat vrouwen niet waardevol zijn voor de bediening. Paulus had vrouwelijke medewerkers (Fillipenzen 4:3). Phebe is een voorbeeld daarvan (Romeinen 16:1-2). Priscilla wordt naast haar man Acquila genoemd in de kerkplantingsbediening (Romeinen 16:3-5). Vrouwen zijn buitengewoon waardevol in de bedieningen van de Heer, maar Hij heeft enige beperkingen op hun dienst geplaatst.

Oecumene

Een van de belangrijkste thema's van de charismatische beweging sinds de jaren 1960 is de oecumenische eenheid geweest. Leerstellige verschillen worden daarin gebagatelliseerd. Er is een roep om “de muren weg te breken” tussen de denominaties.

Dat Pinkstergelovigen en charismatici heel knus zijn met Rome is van alle kanten duidelijk.

Er overheersen twee fundamentele fouten in de oecumenische filosofie:

Ten eerste, de oecumenische beweging heeft een on-Schriftuurlijke kijk op doctrine.

De term “doctrine” komt zesenvijftig keer voor in de King James Bible. Het eerste kenmerk van de kerk te Jeruzalem die voor ons beschreven wordt door de Heilige Geest is dat “zij volhardden in de leer van de apostelen” (Handelingen 2:42 HSV). Het ene ware geloof, het ene lichaam van doctrinale waarheid, was gegeven aan de apostelen door goddelijke inspiratie en verankerd in de Nieuw-Testamentische Schrift. Vanaf die tijd hebben de kerken de opdracht gekregen op datzelfde doctrinale geloof te staan.

Toen Paulus aan Timotheüs schreef om hem te instrueren in het werk voor de kerk, zei hij niet dat hij niet te serieus moest doen en doctrinale verschillen moest gaan negeren. Hij instrueerde hem om absoluut te volharden in de apostolische doctrine (leer) en niet moest toestaan dat er ENIGE andere doctrine zou worden onderwezen.

“Ik herinner u eraan hoe ik u, toen ik naar Macedonië reisde, ertoe opgeroepen heb in Efeze te blijven om sommigen te bevelen GEEN ANDERE LEER te onderwijzen,” (1 Timotheüs 1:3 HSV)

“O Timotheüs, BEWAAR HET U TOEVERTROUWDE PAND, wend u af van onheilige, inhoudsloze praat en tegenstellingen van de ten onrechte zo genoemde kennis.” (1 Timotheüs 6:20 HSV)

“En wat u van mij gehoord hebt onder vele getuigen, VERTROUW DAT TOE aan trouwe mensen die bekwaam zijn om ook anderen te onderwijzen.” (2 Timotheüs 2:2 HSV)

Degenen die gelovigen oproepen om de denominale verschillen te verwaarlozen negeren de nadruk die de Bijbel legt op zuivere leer (doctrine). Sommige opdelingen die er bestaan tussen christenen zijn door de mens ingesteld en onnodig, maar vele anderen – feitelijk de meesten – zijn leerstellig. Waarom is bijvoorbeeld een Episcopale kerk verschillend van een Independent Baptist kerk? De doctrine is verschillend. De ene leert dat de doop nieuw leven geeft; de andere leert dat de doop symbolisch is. De ene doopt kinderen; de andere alleen gelovigen. De ene doopt met besprenging; de andere door onderdompeling. De ene heeft een priesterschap; de andere heeft voorgangers en oudsten. De ene heeft een hiërarchische kerkstructuur; de andere practiseert de autonomie van ieder in de gemeente. De ene interpreteert profetie allegorisch; de andere interpreteert profetie letterlijk en verwacht de spoedige terugkeer van Jezus. De ene staat zijn leiders en leden elke vorm van dwaalleer en immoraliteit toe; de andere practiseert discipline en afscheiding.

Wat is het verschil tussen een Assemblies of God gemeente en een Independent Baptist kerk? Opnieuw, het verschil is doctrine. De ene gelooft dat de doop met de Heilige Geest iets is dat de gelovige moet zoeken en dat het initiale bewijs daarvoor het spreken in tongen is; de andere gelooft dat de doop met de Heilige Geest gebeurde op de Pinksterdag en dat elke gelovige de Heilige Geest heeft ontvangen en niet hoeft te zoeken naar een doop met de Geest. De ene gelooft dat de tekengaven ook vandaag nog werkzaam zijn; de andere gelooft dat de tekengaven gestopt zijn nadat er geen apostelen meer waren. De ene gelooft dat de gave van tongentaal vandaag nog operationeel is; de andere gelooft dat de tongentaal een tijdelijk doel had dat gestopt is in de eerste eeuw. De ene gelooft dat je je redding kunt verliezen; de andere gelooft dat je redding voor eeuwig vastligt.

Een van de namen van de Geest van God is “de Geest van de waarheid” (Johannes 14:17; 15:26; 16:13; 1 Johannes 4:6). Als Hij komt met Zijn reddende en heiligende kracht, komt Hij ook met Waarheid. Een duidelijk Bijbels bewijs dat de charismatische beweging niet van God is, is hun leerstellige onzorgvuldigheid. Degenen die “in de Geest gedoopt” zijn hebben vreemde religieuze ervaringen; zij mogen misschien betere mensen zijn geworden in een bepaalde morele en religieuze zin; zij mogen zich misschien dichter bij God “voelen”; maar zij blijven volharden in hun dwaalleren, en de Heilige Geest is niet de bron van zulke verwarring.

Het is onmogelijk om de Bijbelse opdracht om de doctrine (leer) serieus te nemen en tegelijkertijd oecumenisch te zijn.

Ten tweede, de oecumenische beweging negeert Gods opdracht omtrent separatie.

God verbiedt gemeenschap met dwaling, en toch worden Rooms Katholieken en anderen die zich verbonden hebben met dwaalleren als ware christenen geaccepteerd in de charismatische beweging. Daarentegen zal een waarlijk met de Geest vervulde christen verlangen om de instructie van de Heilige Geest met betrekking tot separatie en strijden voor het geloof te gehoorzamen.

“En ik roep u ertoe op, broeders, hen in het oog te houden die onenigheden tweebrengen en struikelblokken opwerpen tegen het onderricht dat u hebt ontvangen, en keer u van hen af.” (Romeinen 16:17 HSV).

“Maar Saulus (die ook Paulus genoemd wordt), vervuld met de Heilige Geest, keek hem doordringend aan, en zei: O duivelskind, vol van alle bedrog en van alle sluwheid, vijand van alle gerechtigheid, zult u er niet mee ophouden de rechte wegen van de Heere te verdraaien?” (Handelingen 13:9-10 HSV).

“Vorm geen ongelijk span met ongelovigen, want wat heeft gerechtigheid gemeenschappelijk met wetteloosheid, en welke gemeenschap is er tussen licht en duisternis? En welke overeenstemming is er tussen Christus en Belial? Of wat deelt een gelovige met een ongelovige? Of welk verband is er tussen de tempel van God en de afgoden? Want u bent de tempel van de levende God, zoals God gezegd heeft: Ik zal in hun midden wonen en onder hen wandelen, en Ik zal hun God zijn en zij zullen Mijn volk zijn. Ga daarom uit hun midden weg en zonder u af, zegt de Heere, en raak het onreine niet aan, en Ik zal u aannemen,” (2 Korintheërs 6:14-17 HSV).

“Maar zelfs als wij, of een engel uit de hemel, u een evangelie zouden verkondigen, anders dan wat wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt. Zoals wij al eerder gezegd hebben, zo zeg ik ook nu weer: Als iemand u een evangelie verkondigt anders dan wat u ontvangen hebt, die zij vervloekt.” (Galaten 1:8-9 HSV).

“Maar ik vrees dat, zoals de slang met zijn sluwheid Eva verleid heeft, zo misschien ook uw gedachten bedorven worden, weg van de eenvoud die in Christus is. Want als er iemand komt die een andere Jezus predikt, die wij niet gepredikt hebben, of als u een andere geest ontvangt dan die u ontvangen hebt, of een ander evangelie, dat u niet aangenomen hebt, dan verdraagt u dat best.” (2 Korintheërs 11:3-4 HSV).

“opdat wij geen jonge kinderen meer zouden zijn, heen en weer geslingerd door de golven en meegesleurd door elke wind van leer, door het bedrog van de mensen om op listige wijze tot dwaling te verleiden,” (Efeziërs 4:14 HSV).

“En neem niet deel aan de onvruchtbare werken van de duisternis, maar ontmasker ze veeleer.” (Efeziërs 5:11 HSV)

“Verder, mijn broeders, verblijd u in de Heere. Dezelfde dingen aan u te schrijven is mij niet onaangenaam en het geeft u zekerheid. Let op de honden, let op de slechte arbeiders, let op de versnijdenis.” (Filippenzen 3:1-2 HSV).

“Pas op dat niemand u als buit meesleept door de filosofie en inhoudsloze verleiding, volgens de overlevering van de mensen, volgens de grondbeginselen van de wereld, maar niet volgens Christus.” (Kolossenzen 2:8 HSV).

“En wij bevelen u, broeders, in de Naam van onze Heere Jezus Christus, dat u afstand neemt van iedere broeder die ongeregeld wandelt en niet naar de overlevering die hij van ons ontvangen heeft.” (2 Tessalonicenzen 3:6 HSV).

“En behoud het geloof en een goed geweten. Sommigen hebben dit verworpen en hebben in het geloof schipbreuk geleden. Tot hen behoren Hymeneüs en Alexander, die ik aan de satan overgegeven heb, opdat zij zouden leren niet meer te lasteren.” (1 Timotheüs 1:19-20 HSV).

“Als iemand een andere leer brengt en zich niet houdt aan de gezonde woorden van onze Heere Jezus Christus en aan de leer die in overeenstemming is met de godsvrucht, dan is hij verwaand, weet niets, maar heeft een ziekelijke neiging tot twistvragen en woordenstrijd. Daaruit komen voort: afgunst, ruzie, lasteringen en kwaadaardige verdachtmakingen, voortdurend geruzie van mensen die een verdorven gezindheid hebben en beroofd zijn van de waarheid, omdat zij denken dat de godsvrucht een bron van winst is. Wend u af van dit soort mensen.” (1 Timotheüs 6:3-5 HSV).

“Maar ontwijk onheilige, inhoudsloze praat. Want zij die dat doen, zullen steeds meer in goddeloosheid toenemen. En hun woord zal zich uitzaaien als kanker; onder hen bevinden zich Hymeneüs en Filetus.” (2 Timotheüs 2:16-18 HSV).

“Zij hebben een schijn van godsvrucht, maar hebben de kracht ervan verloochend. Keer u ook van hen af.” (2 Timotheüs 3:5 HSV).

“Maar slechte mensen en bedriegers zullen van kwaad tot erger gaan: zij misleiden en worden misleid. Blijft u echter bij wat u geleerd hebt en waarvan u verzekerd bent, omdat u weet van wie u het geleerd hebt,” (2 Timotheüs 3:13-14 HSV).

“Verwerp een ketters mens na een eerste en tweede terechtwijzing. Weet dat zo iemand het spoor bijster is en dat hij zondigt en het oordeel al in zich draagt.” (Titus 3:10-11 HSV).

“Want er zijn veel misleiders in de wereld gekomen, die niet belijden dat Jezus Christus in het vlees gekomen is. Dat is de misleider en de antichrist. Let op uzelf, opdat wij niet verliezen waarvoor wij gewerkt hebben, maar een vol loon mogen ontvangen. Ieder die overtreedt en niet blijft in de leer van Christus, die heeft God niet; wie in de leer van Christus blijft, die heeft zowel de Vader als de Zoon. Als iemand bij u komt en deze leer niet brengt, ontvang hem niet in huis en begroet hem niet. Want wie hem begroet, die heeft deel aan zijn slechte werken.” (2 Johannes 7-11 HSV).

Het is onmogelijk om strikt de zuivere doctrine te bewaren zoals de Bijbel zegt dat we doen moeten en separatie van dwaling te practiseren en tegelijkertijd oecumenisch te zijn.

Hoe zit het met de christelijke eenheid?

De Bijbel spreekt zeker over eenheid, maar het hart en de ziel van ware christelijke eenheid is dat de gelovigen van een zuivere Nieuwtestamentische kerk verenigd zijn in geest en geloof en doel om Jezus Christus te dienen en om de Grote Opdracht te vervullen onder de leiding van door God-geroepen leiders.

Johannes 17:21 (HSV) wordt vaak geciteerd als grond voor oecumenische eenheid:

“opdat zij allen één zullen zijn, zoals U, Vader, in Mij, en Ik in U, dat ook zij in Ons één zullen zijn, opdat de wereld zal geloven dat U Mij gezonden hebt.”

Johannes 17 is niet een opdracht die christenen zouden moeten gehoorzamen; het is een gebed dat Jezus richtte aan God de Vader. Het is niet iets dat de mens moet doen; het is iets dat God al gedaan heeft. Het gebed is tweeduizend jaar geleden al beantwoord. De eenheid beschreven in Johannes 17 is de bovennatuurlijke eenheid die God creeërt tussen diegenen die in Zijn familie (weder)geboren zijn door geloof in Jezus Christus.

Verder refereert de Here Jezus in Johannes 17 aan diegenen die zich houden aan Zijn Woord (Johannes 17:6, 17). Het is een eenheid in waarheid en gehoorzaamheid aan de Schrift. Het is geen eenheid dat doctrinale verschillen negeert met als doel een grotere gemeenschap. Het is geen oecumenische “eenheid in diversiteit”.

Zie twee andere belangrijke Nieuwtestamentische passages over eenheid. De eerste

is Efeziërs 4:1-6 (HSV):

“Zo roep ik, de gevangene in de Heere, u op tot een wandel die de roeping waarmee u geroepen bent, waardig is, in alle nederigheid en zachtmoedigheid, met geduld, door elkaar in liefde te verdragen, en u te beijveren om de eenheid van de Geest te bewaren door de band van de vrede: één lichaam en één Geest, zoals u ook geroepen bent tot één hoop van uw roeping, één Heere, één geloof, één doop, één God en Vader van allen, Die boven allen en door allen en in u allen is.”

In deze passage zien we de ware Bijbelse eenheid, en die is ver verwijderd van de oecumenische filosofie.

Ten eerste, is het een eenheid uit de Geest (Efeziërs 4:3). Dat betekent dat het een eenheid is van degenen die wedergeboren zijn door en geleid worden door de Geest van God. Vergelijk dit met het oecumenische concept van iedereen samenbrengen die de naam van Christus draagt ongeacht of er nu wel of geen bewijs is dat zij wedergeboren christenen zijn.

Tijdens een grote oecumenische conferentie in St Louis in 2000, vroeg ik aan vele mensen die de bedieningsstands bemanden: “Wanneer bent u wedergeboren?” Geen een gaf een Schriftuurlijk antwoord. Sommigen zeiden dat zij wedergeboren werden toen zij gedoopt werden. Sommigen zeiden dit nadat zij een charismatische ervaring hadden gehad. Anderen kenden die hele term niet. Maar al deze mensen waren wel allemaal sterk betrokken bij de charismatische-oecumenische beweging.

Ten tweede, ware christelijke eenheid is een eenheid door het ene geloof (Efeziërs 4:5). Bijbelse eenheid is onmogelijk zonder toewijding aan het ene geloof zoals de apostelen dat leerden. Gods mensen worden opgeroepen “om te strijden voor het geloof dat eenmaal aan de heiligen overgeleverd is.” (Judas 3 HSV). Er is geen eenheid tussen diegenen die geloven en volgen wat de Bijbel leert en diegenen die dat niet doen.

Merk op dat “het geloof” niet is opgedeeld tussen hoofdzaken en bijzaken. In Mattheüs 23 onderwees Jezus dat hoewel niet alles in de Bijbel dezelfde waarde heeft, alles wél een bepaald belang heeft. Niets van wat duidelijk in de Schrift geleerd wordt mag verontachtzaamd en opzij geschoven worden ter wille van de eenheid. In 1 Timotheüs 6:14 HSV leerde Paulus aan Timotheüs om de apostolische leer “onbevlekt” te bewaren tot de terugkeer van Christus. Vlekken zijn kleine schijnbaar onbelangrijke dingen. Daarmee leerde Paulus aan Timotheüs dus om alles uit de Schrift te waarderen. Het thema van 1 Timotheüs zijn de praktische gedragsregels voor de kerk (1 Timotheüs 3:15), kerkbestuur (1 Timotheüs 3), de rol van de vrouw in de bediening van de kerk (1 Timotheüs 2), de weduwen (1 Timotheüs 5), etc. Dat zijn precies de zaken die doorgaans genegeerd worden in

oecumenische aangelegenheden, omdat zij beschouwd worden als een bijzaak. Toch leert Paulus aan Timotheüs dat al deze dingen vlekkeloos gehouden moeten worden. Timotheüs werd opgedragen “geen andere leer” toe te laten (1 Timotheüs 1:3). Dit is de meest strikte standaard voor het houden van een leer, en als men zo'n standaard voor een leer houdt is het onmogelijk om zelfs maar in de mildste Nieuw Evangelische vorm oecumenisch te zijn.

Ten derde, het is een eenheid die als basiseenheid de Nieuwtestamentische gemeente heeft. De opdracht in Efeziërs 4:3 is gericht tot de kerk van Efeze (Efeziërs 1:1). Het was niet gericht tot het wereldwijde lichaam van gelovigen of tot alle gelovigen in een bepaalde regio. Het is binnen de gemeente mogelijk om Bijbelse eenheid te practiseren omdat leer en rechtvaardigheid er opgelegd en vastgehouden kunnen worden. Buiten de gemeente is er echter geen Bijbelse discipline, leiderschap of controle. Als christenen proberen om een interdenominale kerkeenheid of een eenheid tussen aan kerken aanverwante organisaties te bereiken, treedt er altijd een compromis op omdat een poging om elk aspect van het Nieuwtestamentische geloof te respecteren eerder scheiding oplevert dan eenheid. Ik ben niet verantwoordelijk om een eenheid met iedere belijdende gelovige in de wereld te onderhouden maar wel met de gelovigen in mijn eigen gemeente, mijn lokale lichaam, en met anderen die oprecht hetzelfde denken als ik.

De Bijbel zegt dat we God moeten verheerlijken “opdat u eensgezind, met één mond, de God en Vader van onze Heere Jezus Christus verheerlijkt.” (Romeinen 15:6 HSV). Dat is niet de beschrijving van wat voor soort oecumene dan ook! Dit is alleen mogelijk in de volste zin van de Nieuwtestamentische gemeente, waar de gelovigen verenigd kunnen worden in leer en geest en doel op een zodanige wijze die onmogelijk is buiten de gemeente.

Een andere belangrijke tekst gebruikt bij christelijke eenheid is Filippenzen 1:27 (HSV):

“Alleen, wandel het Evangelie van Christus waardig, opdat ik, of ik nu kom en u zie of dat ik afwezig ben, van uw zaken mag horen dat u vaststaat in één geest, en dat u samen eensgezind strijdt door het geloof in het Evangelie”

We zien opnieuw dat Bijbelse eenheid een taak is voor de lokale kerk. Deze opdracht is gericht tot de kerk van Filippi. Ware christelijke eenheid gaat niet samen met parakerkelijke organisaties of interdenominale verbanden.

We zien in de tweede plaats dat Bijbelse eenheid betekent één van geest zijn. Het is geen oecumenische eenheid in diversiteit. Vergelijk Romeinen 5:6-6:1; 1 Korinthiërs 1:10; 2 Korinthiërs 13:11.

We zien in de derde plaats dat Bijbelse eenheid volledige toewijding aan het ene apostolische geloof inhoudt. Het Nieuwtestamentische geloof bestaat niet uit vele

aparte doctrines maar is één verenigd lichaam van waarheid. Het is on-Schriftuurlijk te denken dat er slechts enkele “belangrijke” of “fundamentele” Bijbelse leerstellingen belangrijk zijn terwijl andere Nieuwtestamentische leringen en praktijken derde rangs zijn en genegeerd kunnen worden ter wille van de eenheid. Zoals we hebben gezien draagt de apostel Paulus aan Timotheüs op om ieder aspect van de Bijbelse waarheid “onbevlekt” vast te houden tot de terugkomst van Christus (1 Timotheüs 6:14). Dit wijst op het belang van de details van Gods Woord. Het is onmogelijk oecumenisch te zijn en tegelijkertijd voluit voor de Nieuwtestamentische waarheid te staan.

Zoals een wijze pastor opmerkte, zullen we óf onze boodschap beperken óf we zullen onze gemeenschap beperken. De keuze is duidelijk. Als men trouw wil zijn aan de Nieuwtestamentische geloof, is het onmogelijk om een brede gemeenschap te hebben, en als men een brede gemeenschap wil, moet men de boodschap beperken, iets dat echter verboden is in de Schrift.

Waarom worden mensen verleid door charismatische dwaling?

Waarom worden zoveel mensen misleid door de charismatische dwaalleer? Het moet toch duidelijk zijn dat vallen op de grond en “dronken worden in de Geest” geen bijbelse praktijken zijn, dat het échte spreken in tongen geen gebrabbel is dat aangeleerd kan worden, dat rock muziek (de naam op zichzelf wijst al naar ontucht) niet gebruikt kan worden om God te dienen en dat vrouwen geen mannen mogen leren of autoriteit over hen uitoefenen. Toch worden al deze en nog vele andere dwalingen gretig geaccepteerd door menigten van mensen.

Ik geloof dat de volgende opsomming enkele van de belangrijkste beweegredenen zijn achter deze dwaling:

***Niet alles beproeven aan de hand van enkel de Bijbel.
Gebrek aan onderscheidingsvermogen.***

De belangrijkste reden dat mensen misleid raken is dat zij weigeren om een scherp geestelijk onderscheidingsvermogen toe te passen; zij weigeren om alles zorgvuldig na te gaan aan de hand van ALLEEN de Bijbel. Spreuken 14:15 zegt “De onverstandige gelooft elk woord, maar DE SCHRANDERE GEEFT ACHT OP ZIJN GANG”. 1 Tessaloniëzen 5:21 zegt “TOETST ALLES en behoud het goede”. De apostel Paulus leert dat de Schriften in staat zijn om de man Gods zodanig te maken dat hij “volkomen zij, tot alle goed werk volkomen toegerust” (2 Timoteüs 3:17).

Dit betekent dat de Bijbel alleen de enige autoriteit is voor geloof en praktijk. Diegenen die weigeren om het Woord van God te nemen en aan de hand daarvan elke religieuze onderwijzing of ervaring de maat te nemen zitten op de weg naar geestelijke misleiding.

Charismatici zeggen wel dat ze zich aan de Bijbel houden als de enige autoriteit maar in de praktijk doen ze het niet.

Let op de gevaarlijke raad die Charles en Frances (the Happy) Hunters geven:

“Als je je eenmaal in het bovennatuurlijke begeven hebt moet je echt open gaan staan voor al het mogelijke en NOOIT de weg BETWIJFELEN waarop God iets doet! ... We moeten ons altijd volkomen openstellen voor de aanraking van de Heilige Geest en onszelf nooit zo gesloten houden dat we niet kunnen zien

dat God vandaag misschien iets geheel nieuws gaat doen. ... Ik heb NOOIT ENIGE BEDIENING OF WERK van God BEKRITISEERD!” (Charles en Frances Hunter, *Holy Laughter*, blz 65, 103).

Dit is slechte raad. Het klinkt misschien wel geestelijk om “volledig open te staan voor de aanraking van de Heilige Geest” maar de Hunters hebben de waarschuwing uit de Schriften genegeerd dat de laatste dagen gevuld zullen zijn met geestelijke misleiding.

“En Jezus antwoordde en zei tegen hen: Pas op dat niemand u misleidt. Want velen zullen komen onder Mijn Naam en zeggen: Ik ben de Christus; en zij zullen velen misleiden. ...En er zullen veel valse profeten opstaan en die zullen er velen misleiden. ... want er zullen valse christussen en valse profeten opstaan en zij zullen grote tekenen en wonderen doen, zó dat zij – als het mogelijk zou zijn – ook de uitverkorenen zouden misleiden.” (Matteüs 24:4, 5, 11, 24 HSV)

We moeten onderdanig zijn aan de Heilige Geest, maar we moeten altijd waakzaam zijn dat we niet misleid worden door een valse geest.

“Maar ik vrees dat, zoals de slang met zijn sluwheid Eva verleid heeft, zo misschien ook uw gedachten bedorven worden, weg van de eenvoud die in Christus is. Want als er iemand komt die een andere Jezus predikt, die wij niet gepredikt hebben, of als u een ANDERE GEEST ontvangt dan die u ontvangen hebt, of een ander evangelie, dat u niet aangenomen hebt, dan verdraagt u dat best.” (2 Korinthe 11:3-4 HSV).

De apostel Paulus vreesde dat de Korintheërs de valse leraars en de misleiders zouden “verdragen”. De vleeselijke Korintheërs hadden een opgeblazen houding over hun geestelijke gaven en zogenaamde diepere begrip van de dingen van God, en ze stonden wijd open voor de misleiding van de duivel. Ze waren tolerant voor dwaalleren en hongerig naar ervaringen.

Dit is exact wat er aan de hand is in de charismatische beweging.

Experimenteren met dwaling

Het volgende schrikwekkende voorbeeld laat zien hoe mensen gevangen raken in dwaling door er mee te experimenteren.

Charles en Frances Hunter waren radicale charismatici die dwalingen zoals de belofte van lichamelijke genezing, vallen in de Geest, oecumenisme, en “heiligh lachen” hebben gepromoot. Maar ze zijn niet altijd charismatici geweest. Toen ze voor het eerst begonnen te experimenteren met Pinksterzaken, voelden ze in hun

hart wel aan dat het onbijbels was maar ze negeerden hun geweten en de Bijbelse waarschuwingen en ze raakten gevangen. Het volgende is een gedeelte uit een autobiografisch verslag door Frances Hunter:

“... toen Charles en ik getrouwd waren begonnen we wat betreft de Heilige Geest ROND TE TASTEN, we zagen 'die' mensen met beide handen in de lucht! ... Als je echter begint rond te tasten wordt je er vroeger of later door gegrepen! ... We begonnen veel te horen over een vrouw genaamd Kathryn Kuhlman. ... Wat was dit vreemde ongeestelijke iets dat haar in staat stelde ze allemaal omver te gooien [“vallen in de Geest”]? We wezen het natuurlijk af maar onze kleine hongerige 'GEESTELIJKE VARKENSHARTEN' dreven ons de ochtend na deze ervaring op de Charismatic Conference naar een van haar [Kathryn Kuhlman] samenkomsten. Ik [Frances Hunter] stapte in het gangpad. Ze zei alleen 'Jezus, zegen mijn zuster' en gezegend heeft Hij mij! Sneller dan je met je ogen kunt knippen lag ik in mijn beste jurk op mijn rug op de vloer van de First Presbyterian Church. ... Al de argumenten die ik voordien had over de doop met de Heilige Geest en spreken met andere tongen waren direct verdwenen! (Charles en Frances Hunter, *Holy Laughter*, blz 13, 19, 20).

“We gingen naar een banket van de Full Gospel Businessmen's Fellowship in Houston. ... De man [de spreker] zei, 'Welnu, Jezus, zegen Frances!' Ik viel sneller op de grond dan je met je ogen kon knippen, een seconde later gevolgd door mijn dierbare echtgenoot! ... Ik probeerde mijn handen van de vloer los te maken maar het lukte niet. Ik kon niet geloven wat er met mij was gebeurd want het was voor mij fysiek onmogelijk om te bewegen. ... Ik voelde me alsof iemand mij een hemelse alka seltzer [bruistablet voor de maag] had gegeven omdat heel diep in het centrum van mijn wezen ik een merkwaardig soort 'bubbelen' begon te voelen. ... toen kwam het plotseling uit mijn mond in de vorm van de luidste lach die ik ooit gehoord had. ... geen enkele druk op mijn mond kon die lach tegenhouden. Ik lachte, lachte, lachte en lachte. ... Ik stopte met lachen net zo plotseling als ik begonnen was en plotseling werd ik losgelaten door de lijm van het bed van de Heilige Geest waarin ik aan het rusten was”! (*Holy Laughter*, blz 21-23).

Ditzelfde is ontelbare keren opnieuw gebeurd als mensen de waarschuwingen van God's Woord hebben genegeerd en geëxperimenteerd hebben met dwaalleer. De Hunters hadden uit 1 Timoteüs 2:12 moeten weten dat Kathryn Kuhlman niet door God geroepen was om te preken. Zij hadden uit 1 Korintheërs 14:33 moeten weten dat de verontrustende verwarring van de charismatische samenkomsten niet van God is. Zij hadden kunnen weten uit 1 Korintheërs 14:20-22 dat tongen bedoeld zijn als teken voor Israël. Zij hadden moeten weten uit het boek Handelingen dat het echte spreken in tongen niet iets is dat aangeleerd kan worden en dat dat geen

gebrabbel was. Zij hadden moeten weten uit 1 Korintheërs 14:34-35 dat vrouwen geen bedienende gaven in de diensten mogen uitvoeren in de aanwezigheid van mannen. Zij hadden moeten weten uit Matteüs 12:39 dat we niet moeten verlangen naar wonderen, omdat “een slecht en overspelig geslacht zoekt naar een teken”.

De Hunters negeerden de heldere lessen uit het Woord van God betreffende deze zaken door te spelen met dwaalleer en daarmee blunderend in de wereld van chaos en geestelijke misleiding terecht te komen.

Meneer Hunter zou het Woord van God hebben moeten gehoorzamen en de dwaling hebben moeten afwijzen toen hij er mee geconfronteerd werd, en mevrouw Hunter zou haar man hebben moeten volgen in die wijze beslissing. In plaats daarvan waren ze onnozel en hebben de heldere onderwijzing uit God's Woord genegeerd, en hebben een ervaring nagejaagd.

Dat is een zekere weg naar misleiding.

Het verlangen naar heiligheid

Een andere reden dat velen in de charismatische verwarring getrokken worden is een verkeerd verlangen naar heiligheid.

Het wedergeboren kind van God verlangt naar heiligheid. Hij wil zijn als Christus. Hij veracht de inwonende zondige natuur en verlangt er naar om verlost te zijn van de strijd met het vlees.

We moeten echter opletten dat we de Bijbelse heiligheid volgen want er zijn vele valse substituten.

“Heilig” betekent apart gezet te zijn voor God. De tabernakel uit het Oude Testament was heilig omdat het geheel ingewijd was voor de dienst aan God. Bijbelse heiligheid houdt voor de christen twee dingen in: het is positioneel en het is praktisch. Positioneel betekent dat de gelovige eeuwig apart is gezet in Jezus Christus (1 Korintheërs 1:2, 30). Hij is “in Christus”. Het is een nieuwe positie voor God als gevolg van Christus's verzoening, en het is een eeuwigdurende positie. In praktische zin echter moet de gelovige dagelijks “Christus aandoen”. Hij moet aan zijn eigen ik afsterven en groeien in genade [heiliging] en kennis. Het boek Efeze laat een eenvoudig raamwerk zien voor Bijbelse heiligheid. Hoofdstukken 1-3 behandelen positionele heiligheid. Het thema van deze hoofdstukken is genade en het sleutelwoord is “in Christus”. Dit beschrijft de onveranderlijke positie van de gelovige voor God. Hoofdstukken 4-6 behandelen praktische heiligheid. Het thema is hier gehoorzaamheid en het sleutelwoord is “wandelen”.

Efeze 5:8 (HSV) brengt beide aspecten samen: “Want u was voorheen duisternis, maar NU bent u licht in de Heere; WANDEL als kinderen van het licht”. De gelovige heeft een perfecte positie van heiligheid gekregen in Christus; hij is NU licht in de Here, en hij moet deze positie in zijn dagelijks leven najagen.

Bijbelse heiligheid betekent WANDELEN en niet VLIEGEN! De Bijbel belooft geen ERVARING waarin de christen in een perfecte geestelijke ruimte verblijft tijdens dit leven. Er wordt geen “Second Blessing [tweede zegen]” of “Entire Sanctification [complete heiliging / zondeloosheid]” beloofd in het Woord van God. Laat je niet misleiden door valse beloften van heiligheid.

Wanhoop

Velen van diegenen die misleid zijn door charismatische dwaling zijn er in betrokken geraakt omdat zij wanhoopten. Zij ondergingen de een of andere zware beproeving en stonden op de rand van een emotionele of psychische breakdown, en als laatste redmiddel hebben ze een charismatische samenkomst bezocht “om het tenminste geprobeerd te hebben”.

Randy Clark, een van de grondleggers van de “Toronto Blessing”, heeft verklaard dat hij zich als pastor van een Vineyard kerk “leeg voelde, krachteloos, en zo weinig emotioneel, geestelijk en fysiek gezalft, dat ik wist dat ik een burn out had”. In die toestand heeft hij zijn geweten, die hem vertelde dat de Word-Faith beweging zonder twijfel onschriftuurlijk was, genegeerd. Hij was het niet eens met de leer van Kenneth Hagin en de Rhema beweging, maar hij woonde ondanks dat toch een Rhema-samenkomst met Rodney Howard-Browne bij, uit wanhoop, en hij werd misleid.

Guy Chevrau, een vroegere Baptistenpastor die compleet ondergedompeld is geraakt in zelfs de meest radicale aspecten van de charismatische beweging, zegt dat hij door een zwakte in zijn bediening ook eerst de samenkomsten in Toronto bijwoonde en dat hij “te wanhopig was om kritisch te zijn”.

Het was door eenzelfde soort gevoel van wanhoop dat de vroegere Southern Baptist evangelist James Robison toeliet dat een charismaticus zijn handen bij hem oplegde en zogenaamd demonen bij hem uitwierp.

Ik heb deze zelfde verklaringen van vele anderen die verstrikt zijn geraakt in de charismatische beweging gehoord.

Dat is een luide waarschuwing. Ongeacht hoe wanhopig je raakt, negeer niet het Woord van God en je geweten. Breek niet de Bijbelse scheidsmuren af waarvan God

geboden heeft dat we die op moeten richten tegen dwaalleer. Dat toch doen is vragen om geestelijk misleid te worden.

God heeft niet beloofd dat het leven van de christen mooi weer zeilen zal zijn. Het is letterlijk gevuld met allerlei soorten van beproevingen en moeilijkheden.

Psalm 119 is het verslag van een man Gods die van het Woord van God houdt. Merk op dat deze lange psalm letterlijk gevuld is moeilijke ervaringen, met smarten, met dorheid van ziel.

“Mijn ziel weent tranen van verdriet; richt mij op overeenkomstig Uw woord” (Ps 119:28 HSV).

“Dit is mijn troost in mijn ellende, dat uw belofte mij levend maakt” (Ps 119: 50 HSV).

“Het is goed voor mij dat ik verdrukt ben geweest, opdat ik Uw verordeningen zou leren” (Ps 119:71 HSV).

“Ik weet, o HERE, dat uw oordelen gerechtigheid zijn, en dat Gij in trouw mij hebt verdrukt” (Ps 119:75).

“Mijn ogen zijn bezweken van verlangen naar Uw belofte, terwijl ik zei: Wanneer zult U mij troosten? Want ik ben geworden als een leren zak in de rook, maar Uw verordeningen heb ik niet vergeten” (Ps 119:82-83 HSV).

“Als Uw wet niet mijn bron van blijdschap geweest was, dan was ik in mijn ellende vergaan” (Ps 119:92 HSV).

“Ik ben ten zeerste verdrukt; HEERE, maak mij levend overeenkomstig Uw woord” (Ps 119:107 HSV).

“Mijn leven is voortdurend in gevaar, toch vergeet ik Uw wet niet” (ps 119:109 HSV).

“Benauwdheid en nood hebben mij getroffen, maar Uw geboden zijn mijn bron van blijdschap” (Ps 119:143 HSV).

“Zie mijn ellende aan en red mij, want Uw wet heb ik niet vergeten” (Ps 119:153 HSV).

“Ik heb gedwaald als een verloren schaap; zoek Uw dienaar, want Uw geboden heb ik niet vergeten” (Ps 119:176 HSV).

Romeinen 8:18-24 HSV beschrijft hetzelfde.

“Want ik ben ervan overtuigd dat het lijden van de tegenwoordige tijd niet opweegt tegen de heerlijkheid die aan ons geopenbaard zal worden. Met reikhalzend verlangen immers verwacht de schepping het openbaar worden van de kinderen van God. Want de schepping is aan de zinloosheid

onderworpen, niet vrijwillig, maar door hem die haar daaraan onderworpen heeft, in de hoop dat ook de schepping zelf zal bevrijd worden van de slavernij van het verderf om te komen tot de vrijheid van de heerlijkheid van de kinderen van God. Want wij weten dat heel de schepping gezamenlijk zucht en gezamenlijk in barensood verkeert tot nu toe. En dat niet alleen, maar ook wijzelf, die de eerstelingen van de Geest hebben, ook wij zelf zuchten in onszelf, in de verwachting van de aanneming tot kinderen, namelijk de verlossing van ons lichaam. Want in de hoop zijn wij zalig geworden. Hoop nu die gezien wordt, is geen hoop. Immers, wat iemand ziet, waarom zou hij dat nog hopen?"

Het ware christelijke leven is boordevol van lijden (Rom 8:18), wachten (Rom 8:19), vruchteloosheid (Rom 8:20), gebondenheid aan corruptie (Rom 8:21), en "zuchten en in barensood zijn" (Rom 8:22-23).

Dit is het normale christelijke leven. Het is een wandel in GELOOF en NIET in AANZIEN (of gevoel). Laat je niet door de duivel een snelle weg beloven naar dié perfectie die pas ervaren wordt bij Jezus' wederkomst of bij ons afscheid van deze slechte wereld en uit dit zondige lichaam van de dood.

Vertouwen op feilbare mensen in plaats van op de onfeilbare Bijbel

Ik heb de getuigenissen van tientallen mensen gehoord en gelezen die de charismatische beweging aanvaard hebben, en een rode draad is hun totale opgaan in de preken en de boeken van Word-Faith leraren.

Chip Brogden, die eens een volger was van Benny Hinn, getuigt dat toen hij een jonge christen was "het niet lang duurde of zijn bibliotheek boeken bevatte geschreven door Kenneth Hagin, Kenneth Copeland, Jerry Savale, Lester Sumerall, Charles Capps, en andere leidende faith leraren". (Brogden, "New Move of God, or Old Move of Man?" *Contemporary Pentecostal Issues*, 1997).

In een ijver om "de blessing te vinden" duiken velen in de leringen van zulke mensen. Het is geen verrassing dat zij van dwaling naar dwaling gebracht worden.

De Here Jezus beloofde ons in de waarheid te leiden als we in Zijn Woord blijven:

"Jezus dan zei tegen de Joden die in Hem geloofden: Als u in Mijn woord blijft, bent u werkelijk Mijn discipelen en u zult de waarheid kennen, en de waarheid zal u vrijmaken." (Johannes 8:31-32 HSV).

Het is het Woord van God zelf dat een licht is op ons pad (Ps 119:105). Het is het Woord van God waardoor wij geheiligd worden (Johannes 17:17) en waardoor wij groeien (1 Petr 2:2).

God gebruikt mannen met bedieningsgaven om de kerken te beschermen (Efeziërs 4:11-14; Titus 1:5-11), maar de gelovige moet desondanks beslist zélf naar het Woord van God gaan voor zijn licht en heiliging. Als ik meer tijd doorbreng met aandacht schenken aan woorden van mensen dan aan het Woord van God, ben ik mijzelf aan het klaarmaken voor geestelijke misleiding.

De man die mij naar de Here Jezus Christus heeft geleid was erg wijs in deze zaken en ik ben dankbaar voor zijn hulp. Hij leerde mij om alles te beproeven—absoluut alles—aan de hand van de Bijbel. Hij leerde mij achterdochtig te zijn over de dingen die de mensen leren. Toen wij, nog voor mijn bekering, aan het reizen waren nam hij me mee naar een christelijke boekwinkel en legde uit dat er daar vele boeken waren die mij op een dwaalspoor zouden leiden. Hij vertelde mij dat God beloofd had mij in de waarheid te leiden als ik in Zijn Woord blijf (Johannes 8:31-32) en als ik Hem gehoorzaam (Johannes 7:17). Hij leerde mij niet op mijn hart te vertrouwen (Jeremia 17:9) of in enig ander soort religieuze ervaring, ongeacht hoe echt of indrukwekkend het ook mag lijken, maar alléén in het Woord van God (2Petrus 1:16-21).

Meer vertrouwen op ervaringen dan alléén leven uit geloof in God's Woord

De hoofddwaling van de charismatische verwarring is ervaring boven het Woord van God stellen. Slechts heel weinigen willen toegeven dat ze dit doen maar *in de praktijk* zijn de voorbeelden daarvan overvloedig aanwezig.

De Full Gospel Business Men's Fellowship International is niet opgericht op zuiver het getuigenis van de Bijbel maar op een visioen dat de oprichter zogenaamd had. De Church of God of Prophecy was eveneens opgericht op een visioen. Zo ook Youth With A Mission en tientallen andere Pinker- en charismatische organisaties.

Ik heb waarschijnlijk honderden brieven en e-mails ontvangen van mensen die probeerden mij te overtuigen dat de Pinker-Charismatische beweging gefundeerd is op de waarheid. Bijna zonder uitzondering zullen ze mij van hun ervaringen vertellen.

Vrouwelijke charismatische priesters hebben mij verteld dat ze weten dat ze geroepen zijn om te preken vanwege hun zogenaamde ervaringen met God, in tegenstelling tot dat wat de Bijbel duidelijk leert (1Tim 2:12). God heeft tot hen gesproken; God heeft hen aangemoedigd; God heeft hen geleid. Het is allemaal ervaringsgericht.

In Nepal heb ik een pastor ontmoet die drie vrouwen had. Hij bezat drie huizen en had zijn drie vrouwen en hun kinderen in deze ruimten ondergebracht. Hij bracht de meeste tijd door met de jongste vrouw en bezocht de andere twee van tijd tot tijd.

Toen ik hem er mee confronteerde dat God's Bijbelse regels hem verboden een pastor te zijn ("de man van één vrouw", 1Tim 3:2), bracht hij er tegenin dat God hem geroepen had door een visioen en hij weigerde om zijn herderlijke ambt neer te leggen. Vele andere Nepalese pastors, meer beïndrukt door zijn visionaire ervaring dan door het Woord van God, steunden hem in zijn on-Schriftuurlijke besluit.

Toen Charles Parham, vaak de vader van de Pinksterbeweging genoemd, uitgedaagd werd vanwege zijn valse leer over heiliging zocht hij zijn toevlucht in wat hij geloofde een door hem ervaren teken van God te zijn. William Durham, een andere vroege Pinksterleider, heeft "de leer van een tweede werk van genade" voor heiliging aan de kaak gesteld. Hij leerde correct dat heiliging twee kanten heeft: het kind van God is éénmaal positioneel geheiligd maar hij wordt tevens ervaringsgewijs geheiligd als een groeiproses dat de rest van zijn aardse leven zal duren. Toen Parham deze weerlegging van zijn leer van heiliging hoorde verklaarde hij: "Als de leer van deze man waar is, mag ik sterven als bewijs, maar als onze leer van een duidelijke genade van heiliging waar is, laat hij zijn leven verliezen" (James R. Goff, "Pentecostal Quilt", *Christian History*, Nr 58, 1998).

Durham overleed later dat jaar en Parham claimde rechtvaardiging voor zijn leer vanwege dit gebeuren, maar laat je niet misleiden. Durham's dood bewijst niet dat zijn leer verkeerd was.

Velen zijn van de waarheid van de charismatische beweging overtuigd geraakt door "persoonlijke profetiën" die eigenlijk waarzeggerij zijn. "Profeten" zoals Paul Cain en Bob Jones konden geheimen uit de levens van de mensen beschrijven, en dit heeft velen ervan overtuigd dat zij ware profeten van God waren, maar hun dwaalleren openbaarde de waarheid in deze zaken voor diegenen die ogen hadden om te zien en oren om te horen. Zo belooft God's Woord bijvoorbeeld géén opleving van wonderen aan het eind van de gemeentebedeling, terwijl dit een van hun belangrijkste leerstellingen was.

Voordat ik gered was heb ik een paar keer een "vlies" uitgelegd, maar het antwoord was zo te zeggen op zijn minst verwarrend. In de zomer van 1973 bijvoorbeeld reed ik samen met de man die mij uiteindelijk naar Christus geleid heeft in mijn auto. Ik had christelijke wetenschap, Hindoeïsme, communisme, en andere religies en filosofieën bestudeerd, en ik wist niet meer wat te geloven. Dus ik reed voort met mijn auto en bad "God, ik ben verward; ik zoek Uw hulp. Als de Bijbel waar is laat er dan nadat we door de volgende bocht in de weg zijn gegaan een vogel op de tweede telefoonpaal zitten, en als de Bijbel niet waar is laat er dan geen vogel zitten". Nou, er was geen vogel maar dat bewees niét dat de Bijbel niet waar is!

Vliezen en andere mystieke ervaringen zijn niet betrouwbaar, maar het Woord van God wel.

“En wij hebben het profetische woord, dat vast en zeker is, en u doet er goed aan daarop acht te slaan als op een lamp die schijnt in een duistere plaats, totdat de dag aanbreekt en de morgenster opgaat in uw hart. Dit moet u allereerst weten, dat geen enkele profetie van de Schrift een eigenmachtige uitleg toelaat; want de profetie is destijds niet voortgebracht door de wil van een mens, maar heilige mensen van God, door de Heilige Geest gedreven, hebben gesproken.” (2Petrus 1:19-21 HSV).

“Jezus zei tegen hem: Omdat u Mij gezien hebt, Thomas, hebt u geloofd; zalig zijn zij die niet gezien zullen hebben en toch zullen geloven. Jezus nu heeft in aanwezigheid van Zijn discipelen nog wel veel andere tekenen gedaan, die niet beschreven zijn in dit boek, maar deze zijn beschreven, opdat u gelooft dat Jezus de Christus is, de Zoon van God, en opdat u, door te geloven, het leven zult hebben in Zijn Naam.” (Johannes 20:29-31 HSV).

Ongeacht hoe ongewoon of miraculeus het mag lijken, een ervaring bepaalt niet of een bepaalde leer wel of niet waar is. Er is slechts EEN ding dat bepalend is of iets waar is en dat is de Bijbel die op juiste wijze uitgelegd is!

Conclusie

Broeders, wordt niet misleid door een eindtijdse wildgroei aan branden die door gaan als een krachtige beweging van de Heilige Geest. We hebben de kracht van de Heilige Geest van God nodig in deze kwade dagen, maar de manifestatie daarvan zal niet dronkenschap zijn of oncontroleerbaar gelach of vreemd geschok en vreemde geluiden of vreemde brabbeltaal en gemompel of vallen op de vloer of waarzeggerij.

Het Woord van God vertelt ons precies hoe een geestelijke opwekking te verkrijgen:

“En neem niet deel aan de onvruchtbare werken van de duisternis, maar ontmasker ze veeleer. Want wat heimelijk door hen gedaan wordt, is te schandelijk om zelfs maar te vertellen. Maar al deze dingen komen openbaar als ze door het licht ontmaskerd worden; want al wat openbaar maakt, is licht. Daarom zegt Hij: Ontwaak, u die slaapt, en sta op uit de doden, en Christus zal over u lichten. Let er dan op dat u nauwgezet wandelt, niet als dwazen, maar als wijzen, en buit de geschikte tijd uit, omdat de dagen vol kwaad zijn. Wees daarom niet onverstandig, maar begrijp wat de wil van de Heere is. En word niet dronken van wijn, waarin losbandigheid is, maar word vervuld met de Geest, en spreek onder elkaar met psalmen, lofzangen en geestelijke liederen, en zing voor de Heere en loof Hem in uw hart, en dank altijd voor alle dingen God en de Vader in de Naam van onze Heere Jezus Christus. Wees elkaar

onderdanig in de vreze Gods.” (Efeziërs 5:11-21 HSV).

Merk op dat het vervuld worden met de Heilige Geest niet een of andere vreemde charismatische ervaring is; het is een manier van leven voor diegenen die gered zijn door geloof in de volbrachte verzoening door Jezus Christus en die het Woord van God gehoorzamen en wandelen in gemeenschap met Christus.

Lees zowel Efeziërs 5 als 6. De opdracht om vervuld te worden met de Geest staat in de context van een passage die ons instrueert hoe God te behagen in de gewone dingen van ons dagelijks leven. Het vervuld worden met de Geest is eenvoudig het overgeven van ons dagelijks leven aan de leiding van God , het eenvoudige gehoorzamen van de Bijbelse regels door de kracht van God.

Inhoudsopgave (volledig)

Voorwoord.....	4
Introductie.....	5
Mijn ervaringen met de Pinksterbeweging.....	7
Het weigeren om diepgaande vragen te stellen en alles te controleren aan de hand van de Bijbel	15
De historie van de Pinkster-Charismatische bewegingen.....	19
Sprekende tongen tussen 100AD en 1900AD.....	20
Quotes van kerkleiders die menen dat de tekengaven opgehouden zijn.....	21
George Whitefield (1714-1770).....	22
Montanisme.....	23
Katholieke Mystici.....	23
Spreken in tongen in de 18e en de 19e eeuw.....	28
De begraafplaats van St. Medard.....	28
De Cevennol (of Camiscards of Franse) Profeten.....	28
De Irvingienieten.....	29
De Shakers.....	30
Bewegingen die voorafgingen aan de opkomst van de Pinksterbeweging.....	31
De Holiness beweging.....	31
De Fire-Baptized Holiness Church.....	32
Frank Sandford en Shiloh.....	33
John Dowie en Zion City.....	35
De geboorte van de Pinksterbeweging.....	39
Charles Parham.....	39
De Azusa Street Mission.....	50
Frank Bartleman.....	54
Maria Beulah Woodworth-Etter.....	55
The Latter Rain Covenant (David Wesley Myland).....	56
De Pinkster denominaties.....	58
Assemblies of God.....	58
International Church of the Foursquare Gospel.....	58
Aimee Semple McPherson.....	58
Jack Hayford.....	58
Church of God of Prophecy.....	58
Oneness Pentecostalism.....	58
United Pentecostal Church.....	58
De Healing Evangelists uit de Pinksterbeweging.....	58
William Branham.....	58
A.A. Allen.....	58
W.V. Grant.....	58
Jack Coe.....	58
Jamaica.....	58
Africa.....	58
Charles Price.....	58
Kathryn Kuhlman.....	58
T.L. en Daisy Osborn.....	58
The Happy Hunters.....	58
Oral Roberts.....	59
De New Order of the Latter Rain.....	59
Manifest Sons of God.....	59

John Robert Stevens.....	59
Paul Cain.....	59
Bill Hamon.....	59
De Word-Faith beweging.....	59
Kenneth Hagin.....	59
Benny Hinn.....	59
Kenneth Copeland.....	59
Trinity Broadcasting Network.....	59
John Avanzi.....	59
Jesse Duplantis.....	59
Rod Parsley.....	59
Roberts Liardon.....	59
Kim Clement.....	59
Creflo Dollar.....	59
Jerry Savelle.....	59
Charles Capps.....	59
Marilyn Hickey.....	60
Joel Osteen.....	60
Frederick Price.....	60
Morris Cerullo.....	60
David Yonggi Cho.....	60
De Charismatische beweging.....	60
Full Gospel Business Men's Fellowship.....	60
De Charismatische Beweging en Rome.....	60
David DuPlessis.....	60
Kansas City '77.....	60
New Orleans '87.....	60
James Robison.....	60
De New Pentecostal Profets.....	60
Mike Bickle.....	60
Bob Jones.....	60
Paul Cain.....	60
John Wimber.....	60
Prohetic Music.....	60
De Third Wave (de Derde Golf).....	60
John Wimber en de Vineyard.....	61
Wimber's waarschuwing tegen grondig Bijbelonderzoek.....	61
Wimber's on-Bijbelse nadruk op wonderen.....	61
Wimber's promotie van buiten-Bijbelse openbaring.....	61
Wimber's sensuele charismatische lofprijzing.....	61
Wimber en de Rooms Katholieke Kerk.....	61
Een bezoek aan de Vineyard Church, Anaheim Californië.....	61
Recente Pinkster schandalen.....	61
Oral Roberts.....	61
Jim Bakker.....	61
Jimmy Swaggart.....	61
Peter Popoff.....	61
Robert Tilton.....	61
Bob Jones.....	61
Jamie Buckingham.....	61
Earl Paulk.....	61
Clarence McClendon.....	61

Poberts Liardon.....	61
Douglas Goodman.....	61
Paul Crouch.....	62
Paul Cain.....	62
Ted Haggard.....	62
Richard Roberts.....	62
Juanita Bynum en Thomas Weeks III.....	62
Randy en Paula White.....	62
Todd Bentley.....	62
Michael Guglielmucci.....	62
Riva en Zacharia Tims.....	62
Benny Hinn.....	62
Eddie Long.....	62
Kong Hee.....	62
David Yonggi Cho.....	62
De Laughing Revival.....	62
Rodney Howard-Browne.....	62
Carpenter's Home Church.....	62
John Arnott en de Toronto Airport Church.....	62
Holy Trinity Brompton.....	62
Brownsville Assembly of God.....	62
De gevolgen van de Laughing Revival.....	63
Todd Bentley en de Ingite Church.....	63
Conclusie.....	63
De dwaling van de Pinkster-Charismatische beweging.....	64
De Latter Rain Miracle Revival.....	64
Ervaringen boven de Schrift stellen.....	66
De nadruk op het wonderbaarlijke.....	75
Messiaanse wonderen zijn voor vandaag.....	78
Apostolische wonderen zijn voor vandaag.....	80
De doop van de Heilige Geest.....	83
Het verheerlijken van de Heilige Geest.....	94
De doop met Vuur.....	96
Spreken in tongen.....	97
Bijbelse tongen waren bestaande aardse talen.....	100
Bijbelse tongen waren een teken voor het ongelovige Israël.....	101
Bijbelse tongen waren geen teken voor gelovigen.....	106
Bijbelse tongen waren gericht tot God.....	106
Bijbelse tongen werden begeleid door uitleg.....	108
Bijbelse tongen waren onderhevig aan Apostolische richtlijnen.....	112
De Pinksterwijze van spreken in tongen is on-Bijbels en gevaarlijk.....	115
Niet alle Christenen spraken in tongen.....	116
Het spreken in tongen als bewijs van de Doop in de Heilige Geest.....	118
De leer dat spreken in tongen een bewijs is van vervulling met de Heilige Geest.....	119
Het spreken in tongen als een private gebedstaal.....	120
Afsluitende vragen over spreken in tongen.....	125
De dwaalleringen van Totale Uitwissing en Perfectionisme.....	131
Genezing is inbegrepen in de verzoening.....	134
Vallen in de Geest.....	139
Dronken in de Geest.....	142
Visioenen van Jezus.....	144
Reisjes naar de hemel.....	145

Vrouwelijke predikers.....	148
Oecumene.....	152
Waarom worden mensen verleid door charismatische dwaling?.....	160
Niet alles beproeven aan de hand van enkel de Bijbel.	
Gebrek aan onderscheidingsvermogen.	160
Experimenteren met dwaling.....	161
Het verlangen naar heiligheid.....	163
Wanhoop.....	164
Vertouwen op feilbare mensen in plaats van op de onfeilbare Bijbel.....	166
Meer vertrouwen op ervaringen dan alléén leven uit geloof in God's Woord.....	167
Conclusie.....	169
Inhoudsopgave (volledig).....	171